EDGAR WALLACE
JUSTIŢIARII DIN CORDOBA

CAPITOLUL 1 TREI BĂRBAŢI DIN CORDOBA
CAPITOLUL 2 COLONELUL BLACK, MAGNAT
CAPITOLUL 3 O AVENTURĂ ÎN PIMLICO
CAPITOLUL 4 BĂRBAŢII CARE AU DAT SENTINŢA
CAPITOLUL 5 CONTELE DE VERLOND
CAPITOLUL 6 POLIŢISTUL ŞI O DOAMNĂ
CAPITOLUL 7 DOCTORUL ESSLEY ÎNTÂLNEŞTE UN BĂRBAT
CAPITOLUL 8 COLONELUL BLACK ARE UN ŞOC
CAPITOLUL 9 LORDUL VERLOND OFERĂ O CINĂ
CAPITOLUL 10 AFACEREA UNUI POLIŢIST
CAPITOLUL 11 LA CURSELE DIN LINCOLN
CAPITOLUL 12 CURSA
CAPITOLUL 13 CINE SUNT CEI PATRU?
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 1

TREI BĂRBAŢI DIN CORDOBA

Bărbatul care stătea la masa cu placă de marmură din cafeneaua „Marele Căpitan” – dacă traduc corect firma – era un tip lipsit de griji. Înalt, cu o barbă îngrijită şi ochi cenuşii trişti care studiau absent strada ca şi cum n-ar fi fost chiar sigur de ceea ce caută. Sorbea o cafea *con leche* şi bătea un ritm pe masă cu mâinile lui albe, subţiri.

Era îmbrăcat în negru, ceea ce reprezintă veşmântul convenţional în Spania, iar mantia neagră era tivită cu catifea. Cravata era din satin negru, şi pantalonii care-i veneau turnaţi erau petrecuţi pe sub cizmele ascuţite, în stilul afişat de unii *caballero*.

Aceste caracteristici ale veşmintelor sale erau cele

mai izbitoare, deşi era îmbrăcat destul de convenţional – pentru Córdoba. Ar fi putut fi spaniol, deoarece ochii cenuşii sunt o moştenire a Armatei de Ocupaţie, şi mulţi erau rodul unirii dintre exuberanţii irlandezi ai lui Wellington şi sensibilele doamne din Estremadura.

Vorbea impecabil. Avea murmurul Andaluziei, prescurtând cuvintele aşa cum fac cei din sud. De asemeni, dovada originii sale sudice se vedea în felul în care-i răspundea cerşetorului plângăreţ care-şi târşâia dureros paşii, întinzând degetele răşchirate.

— Pentru numele Fecioarei, şi al sfinţilor, şi al Dumnezeului care e deasupra tuturor, vă implor, *señor*, să-mi daţi zece *céntimos*.

Bărbosul îşi mută privirea din depărtare spre palmă.

— Dumnezeu va da, rosti în arabă nedesluşită a Marocului spaniol.

* cu lapte – în spaniolă în orig. (N TRAD)

— Chiar dacă aş trăi o sută de ani, rosti monoton cerşetorul, nu voi înceta să mă rog pentru fericirea luminăţiei voastre.

Cel cu mantia tivită cu catifea privi spre cerşetor.

Milogul era un bărbat de înălţime medie, cu trăsături ascuţite, nebărbierit, ca toţi cei de teapa lui, bandajat la cap şi peste un ochi.

Mai mult decât atât, era şchiop. Picioarele erau o masă diformă de bandaje înfăşurate, şi mâinile decolorate strângeau violent un baston.

— *Señor* şi Prinţ, scânci el, între mine şi colţii blestemaţi ai foamei se află zece *céntimos*, şi domnia voastră nu va dormi liniştită la noapte la gândul că m-a lăsat înfometat.

— Mergi în pace, rosti liniştit celălalt.

— Preamărite, gemu cerşetorul, pe *chico* care stă pe genunchii mamei tale – îşi făcu cruce – pe galeria sfinţilor şi pe sângele binecuvântat al martirilor, te implor să nu mă laşi să mor pe marginea drumului, când zece *céntimos*, care reprezintă o nimica toată pentru dumneavoastră, m-ar putea conduce spre un stomac plin.

Bărbatul de la masă sorbi cafeaua neclintit.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse.

Totuşi, cerşetorul rămase pe loc.

Privi neajutorat în susul şi-n josul străzii luminate de soare. Aruncă o privire spre cotlonul întunecat şi răcoros al cafenelei, unde un chelner apatic stătea la o masă citind „*Herald*”, după care se aplecă în faţă, întinzând lent mâna pentru a lua o bucăţică de prăjitură de pe masa alăturată.

— Îl cunoaşteţi pe doctorul Essley? întrebă într-o engleză perfectă.

Cavalerul de la masă îl privi gânditor.

— Nu-l cunosc. De ce? întrebă în aceeaşi limbă.

— Ar trebui să-l cunoaşteţi, spuse cerşetorul; e interesant.

Nu mai rosti nimic, plecând cu un mers dureros de-a lungul străzii. *Caballero* îl urmări cu o anume curiozitate în timp ce-şi croia încet drum spre următoarea cafenea.

Apoi pocni din degete, şi chelnerul apatic, acum dând din cap semnificativ peste „*Heraldo*”, reveni brusc la viaţă, luă nota, şi un bacşiş proporţional cu mărimea notei.

Deşi cerul era fără pic de nor şi soarele arunca umbre albastre pe stradă, aceleaşi umbre erau foarte reci, pentru că acestea erau zilele răcoroase dinaintea primei izbucniri de arşiţă a primăverii.

Gentlemanul, ridicându-se în toată înălţimea lui – avea binişor peste un metru optzeci – îşi agită mantia şi aruncă un capăt peste umăr; apoi începu să meargă lent în direcţia în care plecase cerşetorul.

Drumul îl duse printre străzi înguste, atât de înguste încât în zidurile de pe ambele părţi erau urme adânci care să permită trecerea căruţelor. Îl ajunse din urmă pe Caile Paraiso, îl depăşi, croindu-şi drum pe străduţele înguste care duc spre San Fernando. O luă în josul ei, mergând foarte tacticos, apoi o luă pe Carrera de Puente, şi astfel ajunse în umbra catedralei-moschee, dedicată lui Dumnezeu şi lui Allah cu încântătoare imparţialitate. Rămase nehotărât dinaintea porţilor care dădeau în curţi, păru pe jumătate în cumpănă, apoi se răsuci, luând-o în jos

spre Podul Calahorra. Semeţ se înalţă podul, cu cele şaisprezece arcade construite de vechii Moors. Bărbatul cu mantie ajunse în mijlocul podului şi se aplecă peste balustradă, privind leneş apele galbene şi umflate ale Guadalquivir-ului.

* copil – în limba spaniolă, în original (nota trad.)

Cu coada ochiului observă cum cerşetorul se apropie lent prin poartă şi se îndreaptă înspre el. A trebuit să aştepte mult timp pentru că înainta foarte lent. În cele din urmă, ajunse târşindu-se lângă el, cu pălăria în mână, cu palma întinsă. Atitudinea era cea a unui cerşetor, dar glasul al unui englez educat.

— Manfred, rosti cu toată convingerea, trebuie să-l vezi pe acest Essley. Am un motiv special să-ţi cer asta.

— Ce-i cu el?

Cerşetorul zâmbi.

— Depind în mare măsură de memoria mea, spuse, biblioteca din locuinţa mea umilă fiind cumva limitată, dar am uşoara senzaţie că e doctor într-o suburbie a Londrei, mai degrabă un chirurg inteligent.

— Ce face acolo?

Înspăimântătorul Gonsalez zâmbi iar.

— Există în Córdoba un oarecare doctor Cajalos. În atmosfera solemnă a hotelului „Marele Căpitan”, unde înţeleg că ai apartamentul tău luxos, niciun ecou din lumea interlopă a Cordobei nu ajunge la tine. Aici – arătă spre acoperişurile şi harababura neglijentă a clădirilor din celălalt capăt al podului – în Campo Verdad, unde oamenii trăiesc fericiţi cu doi *pesetas* pe săptămână, l-am cunoscut pe dr. Cajalos. E un tip proverbial – un om minunat, George, făcând miracole nevisate vreodată în filosofia ta: făcându-l pe cei orbi să vadă, vrăjindu-i pe cei vinovaţi şi creând infailibile filtre de dragoste pentru cei nevinovaţi! Va face un hidos fermecător sau va învinge ravagiile bolii somnului.

Manfred dădu din cap.

— Chiar şi în hotelul „Marele Căpitan” este preţuit, rosti cu un clipit şiret din ochi. L-am văzut şi l-am

consultat.

Cerşetorul păru un pic uluit.

— Eşti un om minunat, spuse cu admiraţie în glas. Când ai făcut-o?

Manfred râse uşor.

— A fost o noapte anume, cu puţine săptămâni în urmă, când un cerşetor stătea lângă uşa valorosului doctor, aşteptând răbdător până când un vizitator misterios, cu mantia pe chip, şi-a terminat întrevederea.

— Mi-amintesc, rosti celălalt, încuviinţând. Era un străin din Ronda, şi eram curios – m-ai văzut urmărindu-l?

— Te-am văzut, rosti grav Manfred. Te-am văzut cu coada ochiului.

— Nu cumva erai tu? întrebă Gonsalez, uluit.

— Eu eram, rosti celălalt. Am plecat din Córdoba ca să vin în Córdoba.

Gonsalez tăcu o clipă.

— Accept umilinţa, spuse. Acum, întrucât îl cunoşti pe doctor, vezi vreun motiv pentru vizita unui banal doctor englez în Córdoba? A parcurs tot drumul, fără oprire, din Anglia, cu expresul Algeciras. Mâine în zori părăseşte Córdoba prin acelaşi sistem de urgenţă, şi vine să-l consulte pe doctorul Cajalos.

— Poiccart e aici: are un interes cu acest Essley – atât de mare încât vine prietenos în Córdoba noastră, cu „Baedeker”-ul în mână, căutând informaţii în ghidul de călătorie şi supunându-se sfios inadvertenţelor.

Manfred se scărpină în bărbiţă, cu aceeaşi gravă expresie gânditoare în ochii săi inteligenţi ca şi atunci când îl urmărise pe Gonsalez plecând de la cafeneaua „Marele Căpitan”.

— Viaţa ar fi plictisitoare fără Poiccart, spuse.

— Plictisitoare, într-adevăr – ah, *señor*, viaţa mea va fi întru lauda ta, şi se va ridica asemeni fumului tămâiei sfinte către tronul Raiului.

Revenise brusc la tonul plângăcios, pentru că un poliţist din garda oraşului se apropia, cu o privire suspicioasă asupra cerşetorului care stătea cu mâna

întinsă în aşteptare.

Manfred clătină din cap în timp ce poliţistul se apropia tacticos.

— Mergi în pace, spuse.

— Câine, rosti poliţistul, punând mâna aspră pe umărul cerşetorului, hoţ de hoţ, cară-te, ca nu cumva să-i deranjezi nările acestui ilustru domn.

Cu braţele în şolduri, privi cum se îndepărtează şchiopătând, apoi se răsuci spre Manfred.

— Dacă aş fi văzut acest gunoi mai devreme, Excelenţă, rosti feroce, v-aş fi scutit de prezenţa lui.

— Nu e important, rosti Manfred convenţional.

— În ceea ce mă priveşte, continuă poliţistul, luându-şi o mână de pe şold pentru a-şi răsuci o mustaţă nesemnificativă, muncesc din greu ca să-i protejez pe *caballeros* bogaţi şi generoşi de aceşti porci. Şi Dumnezeu ştie că salariul meu e mic, şi am de hrănit trei guri flămânde, nemaipunând-o la socoteală pe soacră-mea, care vine regulat de sărbători şi trebuie dusă la coride, viaţa e grea. Mai mult, *señor*, deoarece e una dintre acele blestemate femei andaluze mândre, mai vrea şi un loc la umbră pentru doi *pesetas*. În ceea ce mă priveşte, n-am mai pus gura pe *rioja* de la sărbătoarea Sfintei Tereza…

Manfred strecură un *peseta* în mâna cerşetorului în uniformă.

Acesta îl însoţi pană la capătul podului, povestind în amănunt despre dificultăţile domestice, comparându-le cu libertatea şi intimitatea imposibile în toată lumea. Rămaseră sporovăind lângă intrarea principală a Catedralei.

— Excelenţa Voastră nu e din Córdoba? întrebă ofiţerul.

— Sunt din Malaga, rosti Manfred fără ezitare.

— Am o soră care s-a măritat cu un pescar din Malaga, mărturisi poliţistul. Soţul ei s-a înecat, şi ea trăieşte acum cu un *señor* căruia i-am uitat numele. E o femeie pioasă, dar foarte egoistă. Excelenţa Voastră a fost în Gibraltar?

Manfred încuviinţă. Era atent la un grup de turişti căruia i se arătau frumuseţile Puerta del Perdön.

Unul dintre turişti se desprinse de grup şi se îndreptă spre ei. Era un individ de înălţime medie şi constituţie robustă. Avea un ciudat aer rezervat şi pe chip o imperturbabilitate saturniană.

— Puteţi să-mi spuneţi unde e hotelul „Marele Căpitan?” întrebă într-o spaniolă stricată.

— Eu merg într-acolo, rosti curtenitor Manfred; dacă *señor* ar avea bunătatea să mă însoţească…

— Aş fi recunoscător, rosti celălalt.

Sporovăiră un pic pe diverse teme – vremea, înfăţişarea splendidă a moscheei – catedrală.

— Trebuie să mergeţi să-l vedeţi pe Essley, rosti deodată turistul. Vorbi într-o spaniolă perfectă.

— Povesteşte-mi despre el, spuse Manfred. Între tine şi Gonsalez, dragul meu Poiccart, tu mi-ai stârnit curiozitatea.

— E o chestiune importantă, spuse celălalt pe un ton serios. Essley e doctor într-o suburbie a Londrei. L-am supravegheat timp de câteva luni. Are puţină experienţă – chiar foarte puţină – şi a rezolvat câteva cazuri. Aparent, nu prea se ţine de treabă în suburbia lui, şi povestea lui e una ciudată. A fost student la University College, Londra şi, curând după

* la coride, locurile la soare sunt mai ieftine, cele la umbră având preţ dublu (Nota autorului).

absolvire, a plecat cu un tânăr pe nume Henley în Australia. Henley fusese un eşec fără speranţă şi răzbise cu greu la examene, dar cei doi erau prieteni buni, ceea ce ar putea explica plecarea lor împreună pentru a-şi încerca norocul într-o altă ţară. Niciunul n-avea vreo rudă în lume, cu excepţia lui Henley, care avea un unchi bogat stabilit undeva în Canada, şi pe care nu-l văzuse niciodată. Sosiţi la Melbourne, cei doi porniră în susul ţării, în ideea de a căuta aur, lucru foarte la modă pe atunci. Nu ştiu în ce loc se făceau săpăturile; oricum, cu trei luni înainte ca Essley să sosească – singur, tovarăşul lui murind pe drum!

Se pare că n-a practicat, continuă Poiccart, trei sau patru ani. Putem urmări deplasările lui dintr-o exploatare minieră în alta, unde a săpat un pic, a practicat din plin jocuri de noroc, şi era cunoscut, în general, drept doctorul S.

— Probabil o abreviere de la Essley. De-abia când a ajuns în partea vestică a Australiei, a izbutit să se instaleze ca doctor. A practicat oarecum, nu la cel mai înalt nivel, e adevărat, dar cu siguranţă profitabil. A dispărut din Coolgardie în 1900; nu a mai reapărut în Anglia până în 1908.

Deja ajunseseră la Passeo. Străzile erau mai aglomerate decât atunci când Manfred îl urmărise pe cerşetor.

— Am nişte camere aici, spuse. Intră să bem un ceai.

Ocupa un apartament deasupra unui giuvaiergiu în Caile Morena. Era un apartament bine mobilat şi, mai ales, binecuvântat în materie de iluminat, explică Manfred în timp ce introduse cheia în uşă. Puse un ceainic de argint pe soba electrică.

— Masa e aranjată pentru doi? întrebă Poiccart.

— Am vizitatori, rosti Manfred cu un mic zâmbet. Uneori, meseria de cerşetor devine o povară greu de purtat de către Leon al nostru, şi ajunge în Córdoba cu trenul, un foarte respectabil membru al societăţii, plin de dorinţa unei vieţi luxoase – şi a poveştilor. Continuă-ţi povestea ta, Poiccart; mă interesează.

„Turistul” se aşeză într-un fotoliu adânc.

— Unde rămăsesem? întrebă. A, da, dr. Essley a dispărut din Coolgardie şi, după o lipsă de opt ani, a reapărut în Londra.

— În împrejurări excepţionale?

— Nu, foarte obişnuite. Se pare că a fost arestat de cel mai nou tip de Napoleon.

— Un oarecare colonel Black? întrebă Manfred, ridicând sprâncenele.

Poiccart încuviinţă.

— Acelaşi meteorit, spuse. Oricum, Essley, mulţumită

practicii pe care a putut-o fura de la ceilalţi practicanţi din suburbia lui – undeva, în apropiere de Forest Hill – şi practicii date de recomandarea lui Napoleon, pare a fi destul de bine. Prima oară mi-a atras atenţia…

Se auzi o bătaie în uşă, şi Manfred ridică un deget precaut. Traversă încăperea şi deschise uşa. Portarul stătea în prag, cu şapca în mână; în spatele lui şi un pic mai în josul scărilor se afla un străin – evident un englez.

— Un *señor* doreşte să vă vadă, Excelenţă, spuse portarul.

— Casa mea e la dispoziţia dvs., spuse Manfred, adresându-i-se străinului în spaniolă.

— Mă tem că nu vorbesc prea bine spaniola, rosti bărbatul de pe scări.

— Nu vreţi să urcaţi? întrebă Manfred în engleză.

Celălalt urcă lent treptele.

Era un bărbat de cincizeci de ani. Părul era cenuşiu şi lung. Sprâncenele erau stufoase, şi maxilarul proeminent îi dădea o înfăţişare uşor respingătoare. Purta o haină neagră şi mănuşi.

Privi prin încăpere de la unul la altul.

— Numele meu, spuse, e Essley. Pronunţă cuvântul, accentuând dublul „S”, care sună ca un sâsâit prelung. Essley, repetă ca şi cum ar fi avut o satisfacţie repetând – doctor Essley.

Manfred îi făcu semn spre un scaun, dar doctorul clătină din cap.

— O să stau în picioare, rosti cu asprime. Când am afaceri, stau în picioare.

Privi suspicios spre Poiccart.

— Am o afacere privată, spuse apăsat.

— Prietenul meu e demn de toată încrederea, rosti Manfred.

Încuviinţă în silă.

— Înţeleg, spuse, că sunteţi un savant şi un om cu informaţii remarcabile despre Spania.

Manfred dădu din umeri. În rolul pe care-l juca acum se bucură de o oarecare reputaţie de *littérateur* cvasi-

ştiinţific şi, sub numele de „de la Monte” publicase o carte despre „*Crima modernă*”.

— Ştiind asta, spuse individul, am venit în Córdoba, având şi o altă afacere – dar aia mai poate să aştepte.

Privi în jur după un scaun şi Manfred îi oferi unul, în care se aşeză, cu spatele spre fereastră.

— Domnule de la Monte, spuse doctorul, aplecându-se în faţă cu mâinile pe genunchi şi vorbind fără grabă, vă pricepeţi oarecum la crime.

— Am scris o carte pe această temă, spuse Manfred, ceea ce nu înseamnă neapărat acelaşi lucru.

— M-am temut de asta, spuse celălalt tăios. Mă temeam, de asemeni, că s-ar putea să nu vorbiţi engleza. Acum, vreau să vă pun o întrebare directă şi vreau un răspuns direct.

— Câtă vreme vi-l pot da, am toată bunăvoinţa, spuse Manfred.

Doctorul se strâmbă nervos, apoi:

— Aţi auzit vreodată de „Cei Patru Justiţiari”? întrebă.

Se lăsă o mică tăcere.

— Da, spuse calm Manfred, am auzit de ei.

— Se află în Spania?

Întrebarea fusese pusă direct.

— Nu ştiu exact, spuse Manfred. De ce întrebaţi?

— Pentru că… Doctorul ezită. Oh, ei bine – mă interesează. Se spune că ei dezgroapă crimele pe care legea nu le pedepseşte; ei – ei ucid – nu?

Vocea îi era mai ascuţită, genele îngustate încât îi vedea pe ceilalţi ca prin două fante.

— Se ştie că o asemenea organizaţie există, spuse Manfred, şi se ştie că se năpustesc asupra crimei nepedepsite – şi o pedepsesc.

— Mergând până la… crimă?

— Chiar şi până acolo, rosti grav Manfred.

— Şi scapă nepedepsiţi! – doctorul sări în picioare cu un mormăit şi-şi zvârli mâinile în semn de protest – scapă nepedepsiţi! Nicio lege a niciunei naţiuni nu-i poate

înfunda! Un tribunal auto-înfiinţat – cine sunt El ca să judece şi să condamne? Cine le-a dat LOR dreptul să judece? Există o lege, dacă un individ o încalcă…

Se opri brusc, ridică din umeri şi se scufundă greoi în scaun.

— Din informaţiile pe care le deţin despre acest subiect, spuse aspru, aceşti indivizi nu mai sunt o forţă activă – sunt în afara legii – sunt mandate de arestare pe numele lor în fiecare ţară.

Manfred încuviinţă.

— E foarte adevărat, rosti uşor, dar dacă sunt o forţă activă, asta numai timpul o va spune.

— Erau trei? – doctorul ridică brusc privirea – şi, de obicei, găsesc un al patrulea – un al patrulea plin de influenţă.

Manfred încuviinţă iar.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Doctorul Essley se răsuci greoi în fotoliu. Era evident că informaţia sau confirmarea pe care se aşteptase s-o primească de la acest expert al crimei nu-l satisfăcuse pe deplin.

— Şi se află în Spania? întrebă.

— Aşa se spune.

— Nu se află în Franţa; nu se află în Italia; nu se află în Rusia; nici în Germania, rosti doctorul înciudat. Trebuie să fie în Spania.

Medită un timp în tăcere.

— Iertaţi-mă, spuse Poiccart, care fusese un ascultător tăcut, dar se pare că sunteţi foarte interesat de aceşti indivizi. V-ar deranja dacă v-aş întreba, pentru a-mi satisface curiozitatea, de ce sunteţi atât de nerăbdător să aflaţi cam pe unde se află?

— Tot curiozitate, răspunse iute celălalt; într-un fel, sunt un modest elev al crimei, aşa cum e şi prietenul nostru de la Monte.

— Un elev entuziast, rosti calm Manfred.

— Speram că-mi puteţi da o mână de ajutor, continuă Essley, nepăsător la accentele semnificative ale tonurilor

celuilalt, dar, dincolo de faptul că s-ar putea afla în Spania, ceea ce, una peste alta, e conjunctural, n-am aflat nimic.

— S-ar putea chiar să nu fie în Spania, spuse Manfred, în timp ce-şi însoţea vizitatorul spre uşă; s-ar putea nici măcar să nu mai fie în viaţă – temerile dvs. ar putea fi în întregime nefondate.

Doctorul se răsuci brusc, cu buzele albe:

— Temeri? spuse, respirând agitat. Aţi spus „temeri”?

— Iertaţi-mă, râse uşor Manfred; poate engleza mea nu e prea bună.

— De ce ar trebui să mă tem de ei? întrebă agresiv doctorul. De ce? Vă alegeţi cuvintele nu tocmai înţelept, sir. N-am de ce să mă tem de „Cei Patru Justiţiari” – sau de oricare alţii.

Rămase gâfâind în prag, ca un individ care-şi pierde brusc răsuflarea.

Îşi reveni cu un efort, ezită o clipă, şi apoi, cu o mică plecăciune ţeapănă părăsi încăperea.

Coborî scările, ieşi în stradă, şi o luă pe Passeo.

În colţ era un cerşetor care ridică o mână flască.

— *Por déos* – scânci.

Cu o înjurătură, Essley îl izbi peste mână cu bastonul, numai că dădu greş, pentru că cerşetorul era deosebit de iute şi, cu tot disconfortul pe care era pregătit să-l înfrunte, Gonsalez n-avea de gând să se aleagă cu o mână ruptă – acele mâini sensibile ale lui Gonsalez erau nepreţuite.

Doctorul îşi croi drum nervos către hotel.

Ajungând în cameră, încuie uşa şi se prăbuşi într-un scaun ca să mediteze. Îşi blestemă prostia – era o nebunie să-şi fi pierdut firea chiar şi în faţa unei persoane atât de nesemnificative ca un spaniol diletant în ale ştiinţei.

Terminase prima jumătate a misiunii sale – şi fusese un eşec. Scoase din buzunarul hainei, atârnată pe uşă, un ghid „Baedeker” în spaniolă. Răsfoi filele până ajunse la o hartă a Cordobei. Ataşat de aceasta se afla un mic plan, evident făcut de cineva care cunoştea topografia locului mai bine decât înţelegea el legile cartografiei.

* pe zei – în lb. spaniolă în original (N. TRAD)

Prima oară auzise de doctorul Cajalos de la un anarhist spaniol pe care-l întâlnise într-una dintre curioasele lui patrulări nocturne prin Londra. Sub influenţa unui vin bun, acest tip curajos îl investise pe vrăjitorul din Córdoba cu ceva apropiat de nişte puteri miraculoase – spusese şi nişte lucruri care-i treziseră doctorului interesul în cel mai înalt grad. Urmaşe o corespondenţă: rezultatul a fost vizita.

Essley îşi privi ceasul. Era aproape şapte. Ar fi vrut să cineze, aşa că merse în camera lui şi se schimbă.

Se spălă în grabă în întunericul care cuprindea încăperea – destul de ciudat că nu aprinse lumina; apoi coborî la cină.

Avea o masă numai a lui şi se cufundă în lectura unei reviste englezeşti pe care o adusese cu el. Din când în când îşi lua notiţe într-un mic carneţel care zăcea pe masă lângă farfurie.

Notiţele n-aveau legătură cu articolul pe care-l citea; aveau o mică legătură cu medicina. În mare, se legau de unele aspecte financiare ale unei anumite probleme care-i venise în minte.

Îşi isprăvi cina, bându-şi şi cafeaua la masă. Apoi se ridică, îşi puse carneţelul în buzunar, revista sub braţ, şi reveni în cameră. Aprinse lumina, trase storurile şi trase o măsuţă uşoară de toaletă lângă lampă. Scoase din nou carneţelul şi, cu ajutorul câtorva foi de hârtie scrise mărunt, luate din valiză, alcătui un mic tabel. Fu în întregime absorbit timp de două ore. Ca şi cum un ceas deşteptător invizibil şi inaudibil l-ar fi avertizat, închise cartea, încuie agenda în valiză, şi se îmbrăcă. Cu o pălărie din fetru moale trasă pe ochi, părăsi hotelul şi pomi fără ezitare pe drumul care ducea spre Podul Calahorra. Străzile pe care trecu erau pustii, dar nu ezită nicio clipă, cunoscând bine caracterul acestor mici suburbii spaniole neprietenoase.

Plonjă într-un labirint de străzi înguste – studiase planul cu un anume scop – şi ezită doar când ajunse într-o

fundătură care era mai spaţioasă decât strada din care se deschidea. O lampă cu ulei din celălalt capăt se adăuga mai degrabă semiîntunericului. Case înalte, fără ferestre, se înălţau pe fiecare parte, şi fiecare avea câte o uşă. La uşa din stânga, doctorul, după o clipă de ezitare, bătu de două ori.

Uşa se deschise brusc, fără zgomot. Ezită.

— Intră, rosti o voce în spaniolă; *señor* n-are de ce să se teamă.

Păşi în vidul negru şi uşa se închise în urma lui.

— Pe aici, rosti vocea. În bezna adâncă reuşi să întrezărească silueta neclară a unui pitic.

Doctorul păşi înăuntru şi-şi şterse pe furiş transpiraţia de pe frunte. Bătrânul aprinse o lampă şi Essley îl văzu. Era foarte scund, cu puţin peste un metru douăzeci. Avea o barbă albă şi aspră şi capul chel ca un ou. Faţa şi mâinile erau pline de funingine, şi întreaga înfăţişare era dovada aversiunii faţă de apă.

O pereche de ochi negri scânteietori erau afundaţi în orbite, şi ridurile din jurul lor dezvăluiau un individ care găsea umor în viaţă. Acesta era doctorul Cajalos, un tip faimos în Spania, deşi nu avea un rang special în societate.

— Ia loc, spuse Cajalos; o să vorbim încet, pentru că am o *señora* de mare calitate ca să mă vadă abordând chestiunea unei însuşiri pierdute.

Essley luă scaunul care-i fusese oferit şi doctorul se aşeză şi el pe un scăunel înalt lângă masă. Era o figură curioasă, cu picioruşele atârnând, cu faţa bătrână, bătrână, şi cu chelia strălucitoare.

— V-am scris despre subiectul unor anumite demonstraţii oculte, începu doctorul, dar bătrânul îl opri cu o mişcare iute a mâinii.

— Aţi venit să mă vedeţi, *señor*, pentru un medicament pe care l-am preparat, spuse, o reţetă pentru…

Essley sări în picioare.

— Eu… eu nu v-am spus asta, se bâlbâi.

— Drăcuşorul verde mi-a spus, rosti serios celălalt.

Vorbesc adesea cu cei-care-şi-târâie-picioarele, şi ei spun mari adevăruri.

— Credeam că…

— Priveşte! spuse bătrânul.

Sări cu agilitate de pe scăunelul înalt. În colţul întunecos al uneia dintre încăperi se aflau câteva cutii, către care se îndreptă. Essley auzi un zgomot, şi încet-încet bătrânul reveni, ţinând de urechi un iepure zvârcolindu-se.

Cu mâna liberă destupă o sticluţă verde de pe masă. Luă o pană de pe masă, înmuie uşor vârful în sticlă. Apoi, foarte grijuliu, atinse uşor nasul iepurelui cu capătul penei – atât de uşor, încât pana de-abia atinse boticul animalului.

Brusc, fără luptă, iepurele se înmuie, ca şi cum esenţa vieţii i-ar fi fost extrasă din trup. Cajalos puse la loc dopul şi aruncă pana într-un mic foc cu cărbuni care ardea mocnit în mijlocul încăperii.

— P… e, rosti scurt; dar reţeta e a mea.

Puse animalul mort pe podea, la picioarele celuilalt.

— *Señor*, rosti mândru, veţi lua acest animal şi-l veţi examina; îl veţi supune unor teste nenumărate; şi totuşi, nu veţi descoperi alcaloidul care l-a ucis.

— Nu e chiar aşa, spuse Essley, pentru că va exista o contracţie a pupilei, care e un semn invariabil.

— Autorul nu şi-a dorit ca numele medicamentului să apară într-o operă de ficţiune. E binecunoscut de oftalmologi şi acţiunea lui e descrisă corect.

— Cercetaţi şi asta, spuse triumfător bătrânul.

Essley făcu testele superficiale. Nu exista nici măcar acest simptom invariabil.

O siluetă întunecată, lipită de zidul exterior, asculta. Stătea lângă fereastra spartă. Ţinea pe ureche un mic tub din ebonită cu un microfon, şi cauciucul care acoperea capătul de forma unui clopot era lipit de fereastră.

Rămase astfel timp de jumătate de oră, aproape nemişcat, apoi se retrase tăcut şi dispăru în umbrele portocalilor care creşteau în mijlocul unei grădini întinse.

În răstimp, uşa casei se deschise şi, cu felinarul în

mână, Cajalos îşi condunse vizitatorul în stradă.

— Drăcuşorii sunt mai verzi ca oricând, chicoti bătrânul. Hei! Se vor întâmpla multe, frăţioare!

Essley nu spuse nimic. Îşi dorea să fie din nou în stradă. Rămase tremurând de nerăbdare nervoasă în timp ce bătrânul descuie uşa grea, şi, când o deschise, Essley aproape că sări în stradă.

— La revedere, spuse.

— Mergi cu Dumnezeu, rosti bătrânul, şi uşa se închise fără zgomot.

CAPITOLUL 2 COLONELUL BLACK, MAGNAT

Firma lui Black şi Gram avea o oarecare reputaţie în cercurile Oraşului. Gram chiar era un bărbat ireproşabil – un veritabil Bayard al finanţelor, bisericos şi un generos contribuabil al actelor de caritate. Într-adevăr, Black se plângea cu iritare veselă – dacă această alăturare poate fi vizualizată – că Gram îl va ruina cât de curând prin generozitatea lui donchişotească.

Gram lăsa inima să-i dicteze minţii; era prea delicat pentru afaceri, prea timid. Oraşul era foarte sceptic faţă de Gram. Îl compara cu o oarecare doamnă Harris, dar Black nu se enerva; zâmbea misterios tuturor suspiciunilor pe care le întreţinea sau le exprima Oraşul, şi continua să deplângă rugina criminală a unui individ care aparent căuta, conform spuselor lui Black, să aducă reputaţie firmei, în ciuda zvonurilor care-l aveau ca subiect pe colonelul J. Black.

În acest mod se descria Black, cu toate că numele lui nu figura în listele armatei, şi chiar şi o cercetare prin catastifele voluminoase ale onorariilor ofiţerilor americani n-ar fi dat la iveală vreo asociere.

„Black and Gram” menţineau firme în stare de plutire şi se implicau în mare măsură în schimburi şi cotă-parte. Recomandau clienţilor lor anumite acţiuni, şi clienţii cumpărau sau vindeau în funcţie de sfatul care li se dădea şi, la sfârşitul unei anumite perioade de timp, „Black and Gram” le scriau politicos, regretând că acoperirea fusese golită, şi cereau urgent, cu o întârziere cât mai mic

posibilă, descărcarea acelor garanţii pe care clientul şi le asumase într-un mod extraordinar. Oricum, acestea au fost umilele începuturi ale unei firme care era destinată să crească la dimensiuni importante. Gram ieşi din afacere – nefiind niciodată implicat, dacă e să spunem adevărul. Ne-am putea chiar îndoi dacă şi-a trăit vreodată viaţa – şi Black crescu în prosperitate. Numele lui era evocat în anumite cercuri. În altele nu era menţionat niciodată. Lorzii finanţelor din Oraş – Farings, Wertheiners, Scott-Teasons – habar n-aveau de existenţa lui oficială. Îşi vedeau liniştiţi de afacerile lor, împrumutându-şi milioanele cu un procent ridicol de mic, asigurând împrumuturi Guvernului, achitând plăţi, cumpărând lingouri de aur, şi alte operaţiuni asemănătoare care umpleau orele între unsprezece, când cupeurile lor electrice îi aduceau în Threadneedle Street, şi patru, când cupeurile lor electrice îi transportau din nou spre casă.

Citeau despre colonelul Black cumva îngrijoraţi, deoarece erau zile când el domina articolele financiare. Citeau despre puternicul comerţ cu vite, despre afacerea cu electricitate din Argentina, despre întreprinderile de cauciuc şi minele sale de cupru din Canada. Citeau despre el, şi nici nu aprobau, nici nu dezaprobau. Îl priveau cu acel interes imparţial pe care-l manifestă o locomotivă faţă de un automobil.

Atunci când, într-o ocazie ce nu poate-fi-uitată niciodată, îi abordă pe lorzii finanţelor cu o propunere promiţătoare, aceştia „regretară că se aflau în imposibilitatea de a da curs interesantei sugestii a colonelului Black”. Un pic nedumerit, un pic iritat, abordă marele grup american, deoarece, pentru succesul planului său, catalogul trebuia să conţină nume mari. Şmecheri băieţi, americanii ăştia, îşi spuse colonelul Black, şi îşi expuse propunerile în termeni care fură consideraţi pe loc indecenţi şi atrăgători. În replică – „Dragă prietene (era una dintre acele afaceri americane care respinge un milion de dolari cu o prietenie de cinci cenţi), am examinat cu atenţie propunerea dumitale şi, în timp ce suntem bucuroşi

că veţi face bani în urma împlinirii planurilor, noi nu suntem atât de siguri că vom reuşi”.

Black sosi în Oraşul Londra într-o după-amiază pentru a participa la o şedinţă a consiliului director. Lipsise din oraş câteva zile, recrutând în avans, aşa cum informă consiliul, cu o nuanţă de glumă, pentru lupta care-l aştepta.

Era un ins de înălţime medie, lat în umeri. Faţa era subţire şi slabă, tenul pământiu, cu paloare surprinzător de uniformă. Dacă-l vedeai o singură dată pe colonelul Black, nu-l uitai niciodată – nu numai din cauza chipului galben, a dungii negre a sprâncenelor şi a gurii cu buze subţiri, ci şi datorită personalităţii puternice a individului care impresiona permanent mintea observatorului.

Comportamentul lui era iute, aproape abrupt; răspunsurile bruşte. Deciziile sale aveau caracter definitiv. Dacă lorzii finanţelor nu-l ştiau, existau mii care-l cunoşteau. Numele lui era familiar în Anglia. Cu greu găseai o familie din clasa de mijloc care să nu aibă de-a face cu el. Micii „investitori de stradă” îi sorbeau cuvintele, fondurile sale erau subscrise de două ori mai mult. Şi se pusese bine pe picioare în cinci ani; aproape necunoscut înainte, se ridicase la înălţimi ameţitoare într-un interval scurt de timp.

Punctual la secundă, intră în camera de consiliu din birourile pe care le ocupa în Moorgate Street.

Şedinţa ameninţa să fie una furtunoasă. Din nou plutea în aer o fuzionare şi din nou şeful unui grup de fabricanţi din industria fierului – încerca să formeze o combinaţie – se ridicase împotriva ameninţărilor şi linguşirilor lui Black şi emisarilor săi.

— Celorlalţi le slăbesc puterile, spuse Fanks, tipul solid, chel; ne-aţi promis că le veţi spune adevărul în faţă.

— Îmi voi ţine promisiunea, rosti scurt Black.

— Widdison s-a retras, dar a murit, continuă Fanks. Nu putem cere providenţei să ne ajute mereu.

Black se încruntă.

— Nu-mi place genul ăsta de glume, spuse. Sandford

e un tip încăpăţânat, mândru; trebuie manevrat cu delicateţe. Lăsaţi-l în seama mea.

Şedinţa se prelungi destul de mult, şi Black părăsea încăperea când Fanks îi făcu semn.

— Ieri am întâlnit un tip care-l ştia pe prietenul tău, doctorul Essley, din Australia, spuse.

— Într-adevăr.

Chipul colonelului Black era lipsit de expresie.

— Da – l-a cunoscut din tinereţe – m-a întrebat unde l-ar putea găsi.

Celălalt ridică din umeri.

— Essley e în străinătate, cred – nu-l placi?

Augustus Fanks clătină din cap.

— Nu-mi plac doctorii care vin să mă vadă în miez de noapte, care nu pot fi găsiţi niciodată când ai nevoie de ei, şi sunt întotdeauna la plimbare pe continent.

— E un om ocupat, îl scuză Black. Apropo, unde stă prietenul tău?

— Nu mi-e prieten, e un fel de prospector, pe nume Weld, sosit la Londra cu o propunere de minerit. Stă la hotelul „Varlet's Temperance" în Bloomsbury.

— O să-i spun lui Essley când se întoarce, spuse Black, încuviinţând din cap.

Se întoarse în biroul său privat, meditând. Nu toate erau în ordine cu colonelul Black. După cum se spunea era milionar, dar se afla în postura multor magnaţi care-şi măsoară averea pe hârtie. Ajunsese atât de departe vânând cai verzi pe pereţi. Esenţa nu-i era încă la îndemână. Pusese la cale combinaţii pline de succes, dar preţul fusese mult prea mare. Îi trecuseră milioane prin mâini, dar nu se lipiseră. Black era acea curioasă contradicţie – un individ necinstit cu metode cinstite. Planurile lui erau fără cusur din punct de vedere financiar, deşi fusese nevoie de eforturi aproape supraomeneşti pentru a le duce la capăt.

Se afla în mijlocul unei reverii neplăcute, când o bătaie în uşă îl trezi. O deschise pentru a-l lăsa pe Fanks să intre.

Se încruntă la vederea intrusului, dar celălalt îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Uite ce e, Black, vreau să-ţi spun ceva.

— Zi-i repede.

Fanks scoase un trabuc din buzunar şi-l aprinse.

— Ai avut o carieră minunată, spuse. Mi-amintesc cum ai început cu bursa neagră – ei bine, n-o să-i spunem bursa neagră, rosti iute când văzu furia pe chipul celuilalt, ci un broker venit dinafară. Ai avut o gorilă – vreau să zic un partener neexperimentat care a făcut rost de bani.

— Da.

— Nu cumva misteriosul Gram, cred?

— Succesorul lui – nu e nimic misterios legat de Gram.

— Un succesor pe nume Flint?

— Da.

— A murit pe neaşteptate, nu-i aşa?

— Cred că da, rosti tăios Black.

— Din nou providenţa, spuse lent Fanks; după care ai preluat întreaga afacere. Ai preluat mineritul şi o companie de cauciuc, şi ţi-a mers strună. Ei bine, după ce ai salvat o mină de cositor sau ceva de genul ăsta – acolo a avut loc o moarte, nu-i aşa?

— Cred că da – unul dintre directori; i-am uitat numele.

Fanks încuviinţă.

— Ar fi putut opri mineritul – te ameninţa că se retrage şi dă în vileag unele metode de-ale tale.

— Era un tip foarte încăpăţânat.

— Şi a murit.

— Da – o pauză – a murit.

Fanks îl privi.

— Doctorul Essley l-a tratat.

— Cred că da.

— Şi a murit.

Black se aplecă peste birou.

— Ce vrei să spui? întrebă. Ce sugerezi despre prietenul meu, dr. Essley?

— Nimic, atâta doar că providenţa te-a ajutat un pic, spuse Fanks. Povestea succesului tău e povestea unei morţi – l-ai trimis pe Essley să mă vadă cândva.

— Erai bolnav.

— Am fost, rosti înverşunat Fanks, şi te şi deranjam niţel. Scutură scrumul trabucului pe covor. Black, o să-mi retrag toţi directorii de la companiile tale.

Celălalt izbucni brutal în râs.

— Poţi să râzi, dar nu e sănătos, Black. N-am nevoie de bani cumpăraţi cu un preţ prea mare.

— Dragul meu, poţi să renunţi, spuse colonelul Black, dar îmi dai voie să te întreb dacă extraordinarele tale suspiciuni mai sunt împărtăşite şi de alţii?

Fanks clătină din cap.

— Nu în prezent, spuse.

Se priviră jumătate de minut, ceea ce înseamnă foarte mult timp.

— Vreau să clarificăm chiar acum, continuă Fanks. Evaluez acţiunile mele la 150.000 de lire – poţi să le cumperi.

— Mă uimeşti, spuse aspru Black.

Deschise un sertar al biroului şi scoase o sticluţă verde şi o pană.

— Sărmanul Essley, zâmbi, rătăcind prin Spania în căutarea secretelor parfumurilor Moorish – s-ar scrânti dacă ar şti ce gândeşti despre el.

— Mai degrabă s-ar scrânti el decât să dispar eu de pe pământ, spuse Fanks apatic. Ce-ai acolo?

Black scoase dopul sticluţei şi introduse pana.

O scoase şi o ţinu în dreptul nasului.

— Ce-i aia? întrebă curios Fanks.

Drept răspuns Black îi dădu să miroase pana.

— Nu simt nimic, spuse Fanks.

Îndreptând brusc capătul penei în jos, Black o trecu peste buzele celuilalt.

— Hei… urlă Fanks şi se prăbuşi inert pe podea.

— Sergent Fellowe!

Frank Fellowe părăsea camera de interogatoriu când

auzi vocea arţăgoasă a sergentului de serviciu strigându-l.

— Da, sergent? spuse, cu o nuanţă de îngrijorare în glas. Ştia că urmează ceva neplăcut.

Sergentul Gurden avea rareori ocazia de a i se adresa, cu excepţia admonestărilor. Sergentul era un individ cu faţa zbârcită, cu un fel respingător de a-şi arăta dinţii atunci când se enerva, şi nu se putea imagina un contrast mai mare decât cel dintre tânărul înalt, cu spatele drept, în uniforma de sergent, stând în faţa biroului, şi silueta chircită care stătea pe scăunelul din spate.

Sergentul Gurden avea o faţă cadaverică, cu o mustaţă neagră perie care îi accentua paloarea. În ciuda faptului că era într-o formă fizică bună, hainele atârnau pe el stângaci, şi într-adevăr sergentul era stângaci în mai multe feluri.

Acum îl privea pe Fellowe, arătându-şi dinţii.

— Am încă o plângere despre tine, spuse, şi, dacă se mai repetă, va trebui să-l anunţ pe comisar.

Sergentul dădu din cap respectuos.

— Îmi pare foarte rău, sergent, spuse, dar care e plângerea?

— Ştii la fel de bine ca mine, mârâi celălalt; l-ai deranjat din nou pe colonelul Black.

Un uşor zâmbet trecu pe buzele lui Fellowe. Ştia ceva despre grija pe care o avea sergentul faţă de colonel.

— De ce dracu’ zâmbeşti? clănţăni sergentul. Te previn, continuă, că devii foarte obraznic, şi asta ar putea fi o chestiune pentru comisar.

— Nu intenţionez să fiu nerespectuos, sergent, rosti tânărul. Sunt la fel de sătul ca şi dvs. de aceste plângeri, dar v-am spus, aşa cum îi voi spune şi comisarului, că acest colonel Black locuieşte într-o casă în Serrington Gardens şi reprezintă o sursă de oarecare interes pentru mine – asta e scuza

— Se plânge că îi supraveghez! casa în permanenţă, răspunse sergentul, şi Fellowe zâmbi.

— E glasul conştiinţei lui, spuse. Pe bune, sergent, se întâmplă să ştiu că acest colonel nu e prea prietenos să…

Se opri.

— Ei bine? întrebă sergentul.

— Ei bine, repetă Fellowe, poate că ar fi mai bine dacă mi-aş ţine gândurile pentru mine.

Sergentul încuviinţă crunt.

— Dacă o să intri în belea, va fi numai din vina ta, avertiză el. Colonelul Black e un om cu influenţă. E un contribuabil. Nu uita asta, poliţistule. Contribuabilii îţi plătesc ţie salariul, te îmbracă, te hrănesc – datorezi totul contribuabililor.

— Pe de altă parte, spuse tânărul, colonelul Black e un contribuabil care-mi datorează ceva.

Punându-şi pelerina pe braţ, plecă din încăpere pe scările de piatră până afară în stradă.

Ofiţerul de serviciu din uşă îl salută călduros.

Fellowe era un tânăr deranjant, mai deranjant datorită faptului demn de semnalat că antecedentele lui nu prea erau cunoscute de către prietenii cei mai apropiaţi. Era un tip cu o educaţie peste cea obişnuită, liniştit, cumpătat, cu glasul plin de modulaţii plăcute; avea toate manierele şi însuşirile unui gentleman.

Avea o căsuţă în Somers Town, unde locuia singur, dar niciun prieten, căutându-l ocazional, n-avusese vreodată norocul să-l găsească acasă când era liber. Se crede că avea alte pasiuni.

Putem afla ce erau aceste pasiuni atunci când, total pe neaşteptate, îşi făcu apariţia la campionatul de box amator şi obţinu premiul poliţiei, deoarece Fellowe era un boxer magnific – cu lovituri dure, rapid, solid, ştiinţific.

Răutăcioşii din Somers Town fură primii care descoperiră asta, şi unul dintre ei, Grueler, care într-o ocazie ce nu poate-fi-uitatăniciodată le arătase lupta în drumul spre gară, demonstră în faţa unei asistenţe cu sufletul la gură talentul şi priceperea tânărului.

Independenţa lui plină de vervă îi adusese mulţi prieteni, dar şi mulţi duşmani şi, în timp ce mergea gânditor de-a lungul străzii care venea de la gară, îşi dădu seama că avea în sergent un inamic cu mult peste răutatea

obişnuită.

Oare de ce? Era uluit. La urma urmelor, nu-şi făcea decât datoria. Faptul că depăşea limitele datoriei nu i se părea o justificare suficientă pentru resentimentele superiorului său, deoarece ajunsese la vârsta entuziastă când doar inactivitatea era de neiertat. În ceea ce-l priveşte pe Black, Frank ridică din umeri. Pur şi simplu, nu pricepea. Nu-i trecea prin minte că sergentul avea alt motiv decât dorinţa perfect naturală pe care o au toţi superiorii blazaţi, să se ia de subordonaţii lor prea impulsivi.

Frank recunoştea că, într-adevăr, era o persoană deosebit de deranjantă şi, în multe privinţe, înţelegea duşmănia sergentului faţă de el. Alungând din minte chestiunea, îşi croi drum spre căsuţa din Croome Street şi intră în micuţa sufragerie.

Pereţii erau vopsiţi în tempera, şi puţinele articole de mobilier aflate în interior erau dintre cele pe care nu le întâlneşti de obicei în case de acest gen. Pictura veche de deasupra şemineului valora probabil cât venitul anual al unui muncitor. Mescioara cu picioare curbe din centrul podelei acoperite cu fetru era, fără îndoială, din perioada lui Iacob I al Angliei, iar scaunele erau Sheraton, ca şi bufetul.

Cu toate că epocile poate nu erau armonizate, exista destulă armonie în mare măsură. Un foc luminos ardea în cămin, pentru că noaptea era deosebit de rece. Fellowe se opri în faţa şemineului ca să examineze două scrisori care-l aşteptau, le puse la loc, şi trecu prin uşa cu două canaturi într-un mic dormitor.

Avea un proprietar grijuliu. Proprietarii din Somers Town, şi mai ales proprietarii micilor vile plasate pe terenuri destul de valoroase, nu fac o regulă din a accepta renovări ca acelea solicitate de Fellowe. Proprietarul obişnuit, de pildă, n-ar fi construit baia spaţioasă cu care se mândrea vila, numai că proprietarul lui Fellowe nu era un tip obişnuit.

Tânărul făcu o baie, se schimbă în haine civile, îşi

făcu o ceaşcă de ceai şi, îmbrăcând un trenci lung care-i ajungea până la călcâie, părăsi casa la o jumătate de oră după ce intrase. Frank Fellowe o luă spre vest. Găsi un taxi la King’s Cross şi dădu o adresă din Piccadilly. Înainte de a ajunge pe artera istorică, bătu în geamul despărţitor şi-i ceru taximetristului să oprească.

În noaptea aceea, la ora unsprezece, sergentul Gurden, terminându-şi slujba, părăsi secţia de poliţie. Deşi în exterior taciturn şi calm, în adânc fierbea de furie.

Antipatia lui faţă de Fellowe era firească, dar se intensificase pe parcursul ultimelor săptămâni datorită atitudinii tânărului faţă de protejatul sergentului.

Pentru cei din divizia lui, Gurden era la fel de misterios ca Fellowe, ba chiar mai mult, deoarece taina care învăluia viaţa lui Gurden avea o semnificaţie mai sinistră decât rezerva tânărului.

Gurden purta blestemul ambiţiei. La începutul carierei sperase să aducă o notă de distincţie în poliţie, dar lipsa educaţiei, împreună cu faptul că se adresa pe un ton troglodit şi răstit, acţionaseră împotriva entuziasmului său.

Recunoscuse limitarea puterilor sale de către autorităţi. Îşi dăduse de multă vreme seama că speranţa promovării, mai întâi ca inspector şi, în cele din urmă, spre steaua aceea strălucitoare de care era fermecat orice poliţist, şi care e echivalentă cu bastonul de mareşal prezent în raniţa fiecărui soldat, steaua supercomisarului, nu era pentru el.

Ambiţia zădărnicită trebuia să-şi găsească o nouă supapă, şi îşi concentră atenţia asupra obţinerii banilor. Deveni o pasiune pentru el, o obsesie. Zgârcenia, josnicia, şi lăcomia lui nesătulă erau de pomină în toată poliţia metropolitană.

Devenise o manie, această colectare de bani, şi cea mai cumplită ostilitate era rezervată celor care plasau cel mai mic obstacol între ofiţer şi satisfacerea ambiţiilor.

Despre colonelul Black trebuie spus că fusese cel mai de treabă. Cupiditatea are o atitudine inteligentă faţă de morala binefăcătorului ei şi, cu toate că sergentul Gurden

nu era genul de om doritor să-i ajute pe nelegiuiţi, nimeni nu putea spune că un broker din afară, nedescoperit cu fraude, n-ar fi fost un membru dorit de societate.

Black aranjase o întâlnire cu el. Acum se îndrepta într-acolo. Colonelul locuia într-una dintre acele pieţe cânva la modă în Camden Town. Avea evident o situaţie excelentă, o maşină proprie şi mobilase Serrington Gardens, nr. 60 cu exagerat confort.

Sergentul n-avusese timp să se schimbe. Nu era necesar, îşi spuse, pentru că relaţia lui cu Black era de asemenea manieră încât nu presupunea formalisme.

Piaţa era pustie la ora aceea din noapte, şi sergentul îşi croi drum spre intrarea în bucătăria de la subsol şi trase clopoţelul.

Uşa fu deschisă aproape instantaneu de către un servitor.

— Tu eşti, sergent? rosti o voce din întuneric, în timp ce Gurden urcă treptele spre încăperea neluminată de deasupra.

Colonelul Black aprinse lumina. Întinse o mână lungă şi musculoasă pentru a-l întâmpina pe ofiţerul de poliţie.

— Mă bucur că ai venit, spuse. Sergentul luă mâna şi o strânse cu căldură.

— Am venit să-mi cer scuze, colonele Black, spuse. L-am dojenit sever pe poliţistul Fellowe.

Black dădu dezaprobator din mână.

— Nu vreau să-i fac necazuri niciunui membru al admirabilei tale poliţii, spuse, dar într-adevăr amestecul acestui individ în afacerile mele e de neiertat şi umilitor.

Sergentul încuviinţă.

— Înţeleg foarte bine îngrijorarea dumneavoastră, sir, spuse, dar înţelegeţi că aceşti tineri poliţişti sunt întotdeauna prea zeloşi şi, când cineva e aşa, tinde să exagereze un pic.

Vorbea aproape rugător în dorinţa de a îndepărta orice impresie proastă care ar fi existat în mintea lui Black despre rolul lui în investigaţiile poliţistului Fellowe.

Black îl învrednici cu o plecăciune graţioasă.

— Te rog, nu te mai gândi la asta, te implor, spuse. Sunt absolut convins că tânărul poliţist nu intenţionează să mă lovească în amorul meu propriu.

Îl conduse într-o spaţioasă sufragerie situată în spatele casei. Pe masă se aflau whisky şi trabucuri.

— Serveşte-te, sergent, spuse colonelul Black. Împinse un imens fotoliu confortabil.

Murmurând un cuvânt de mulţumire, sergentul se afundă în adâncimile somptuoase ale fotoliului.

— Trebuie să mă întorc la secţie în jumătate de oră, spuse, dacă îmi veţi îngădui.

Black încuviinţă.

— Vom izbuti să ne rezolvăm treburile în acest timp, spuse, dar, înainte de a merge mai departe, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut deja.

Din buzunarul interior al hainei, scoase un portmoneu plat, îl deschise şi extrase două bancnote. Le puse pe masă lângă cotul sergentului.

Sergentul protestă slab, dar ochii îi luciră la vederea hârtiei mototolite.

— Nu cred c-am făcut ceva să merit asta, mormăi.

Colonelul Black zâmbi, şi trabucul său imens se legănă fericit.

— Eu plătesc bine pentru micile servicii, sergent, spuse. Am mulţi duşmani – oameni care-mi vor prezenta motivele într-o lumină falsăşi e esenţial să fiu avertizat dinainte.

Se plimbă în sus şi-n jos gânditor, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

— E o ţară dură, Anglia, spuse, pentru cei care au avut neşansa să se ocupe de finanţe.

Sergentul Gurden murmură aprobator.

— În munca noastră, sergent, continuă mâhnit colonelul, se întâmplă adesea ca oamenii dezamăgiţi – oameni care nu s-au ales cu profitul pe care

1 anticipau – să aducă acuzaţii extraordinare împotriva celor răspunzători pentru conducerea acelor concerne în care sunt investiţi banii lor. Astăzi, am primit o

scrisoare – ridică din umeri – acuzându-mă – PE MINE! – că m-am folosit de bursa neagră.

Sergentul dădu din cap; înţelegea prea bine acest aspect al speculaţiei.

— Şi ai prieteni, continuă Black, plimbându-se prin apartament, ai prieteni pe care vrei să-i aperi împotriva unor acţiuni similare – de pildă, prietenul meu, doctorul Essley – Essley, E, dublu S, L, E, Y – rostind grijuliu numele pe litere; ai auzit de el?

Sergentul nu auzise de cineva cu numele ăsta, dar îşi dorea să admită că auzise.

— E un om, spuse colonelul, un om care reprezintă, fără doar şi poate, vârful profesiei sale – nu m-ar surprinde să aflu că până şi el nu poate scăpa de glasul bârfei.

Sergentul căzu de acord, şi murmură în consecinţă.

— Întotdeauna există o posibilitate ca răutatea să se lipească de cei faimoşi, continuă colonelul, şi, pentru că ştiu că tu eşti unul dintre primii care aud asemenea bârfe, şi că, mai mult, îmi vei oferi o ocazie – o ocazie privată – de a combate o asemenea bârfă, că simt o asemenea siguranţă. Dumnezeu să te binecuvânteze, sergent! îl bătu pe umăr, şi Gurden fu evident încântat.

— Vă înţeleg destul de bine poziţia, sir, spuse, şi vă asigur că, atunci când e posibil să vă fiu de vreun folos, voi fi cel mai fericit şi mândru să vă fac acest serviciu.

Din nou colonelul Black îşi învrednici musafirul cu o mică bătaie pe umăr.

— Şi doctorului Essley, spuse. O să ţin minte numele.

— Acum, sergent, continuă, o să trimit după tine la noapte – ridică din umeri – când spun că trimit după tine, fireşte e o exagerare. Cum ar putea un umil cetăţean ca mine să comande serviciile unui ofiţer de poliţie?

Sergentul Gurden îşi răsuci timid mustaţa.

— Mai degrabă, continuă colonelul, profit de inestimabila ta prietenie ca să-ţi cer sfatul.

Se opri din mers, trase un scaun opus celui pe care stătea sergentul, şi se aşeză.

— Poliţistul Fellowe, cel de care m-am plâns, a avut

marea şansă de a-i face un serviciu fiicei domnului Theodore Sandford – cred că-l cunoşti.

Sergentul încuviinţă; auzise de domnul Theodore Sandford, dar cine n-auzise? Pentru că Theodore Sandford era un milionar al industriei fierului, care-şi construise un veritabil palat la Hampstead, cumpărase „Velásquez” ul lui Dennington şi-l prezentase naţiunii.

— Poliţistul tău, continuă colonelul Black, s-a repezit asupra maşinii pe care domnişoara Sandford o conducea pe un deal accidentat, cu frânele defecte şi, cu oarecare risc, a ghidat maşina înapoi în trafic când, fără să insist, domnişoara Sandford îşi pierduse capul.

— Oh, el a fost, nu-i aşa? rosti sergentul dispreţuitor.

— El a fost, aprobă colonelul fără vreo urmă de politeţe. Aceşti tineri sau întâlnit fără ştiinţa tatălui domnişoarei Standford şi, mă rog, înţelegi.

Sergentul nu pricepu, dar nu rosti nimic.

— Nu insinuez, spuse colonelul, că e ceva greşit – dar un poliţist, sergente, nici măcar un ofiţer ca dumneata – un poliţist!

Deplorabil! rostiră capul, ochii şi mâinile sergentului.

— Din nu ştiu ce motiv extraordinar pe care nu mi-l pot imagina – continuă colonelul – domnul Sandford tolerează vizitele acestui tânăr; asta, mă tem, e o chestiune în care nu ne putem amesteca, dar mi-ar plăcea ca dumneata – ei bine, mi-ar plăcea ca dumneata să te foloseşti de influenţa pe care o ai asupra lui Fellowe.

Sergentul Gurden se ridică să plece. N-avea nicio influenţă, ci o anume putere. Pricepuse puţin din ceea ce insinua celălalt, ceva mai mult când: Dacă acest tânăr dă de necaz, mi-ar plăcea să aflu, spuse colonelul Black, întinzând o mână fermă; mi-ar plăcea să aflu foarte multe cu adevărat.

— E un tip de o energie rară, acest Fellowe, rosti cu severitate sergentul. A ajuns să cunoască clasele de sus într-un fel pe care eu nu-l înţeleg, şi aş îndrăzni să spun că a reuşit să le câştige încrederea. Întotdeauna am spus că bucătăria e locul poliţistului, şi când văd un poliţist în

salon, încep să devin suspicios. E multă corupţie…

Se opri, dându-şi brusc seama că el însuşi se afla într-un salon, şi că vorba „corupţie” era un cuvânt urât şi nepotrivit.

Colonelul Black îl însoţi până la uşă.

— Înţelegi, sergent, că acest individ – Fellowe, parcă aşa-l cheamă? – poate face un raport peste capul tău sau pe la spate. Vreau să ai mare grijă ca un asemenea raport, dacă va fi făcut, să ajungă la mine. Nu vreau să fiu luat prin surprindere. Dacă există vreo acuzaţie la care să răspund, vreau să ştiu absolut totul în avans. Va face ca răspunsul să fie mult mai simplu, întrucât sunt un om ocupat.

Strânse mâna sergentului şi-l petrecu până ieşi din casă.

Sergentul Gurden se întoarse la secţie cu un pas sprinten şi cu ideea reconfortantă că seara fusese petrecută cu folos.

CAPITOLUL 3 O AVENTURĂ ÎN PIMLICO

Între timp, poliţistul nostru ajunse într-o mică tavernă în apropiere de Regent Street.

Intră în bar şi, comandând ceva de băut, se aşeză în colţul saloon-ului spaţios. Mai erau doi-trei oameni; mai erau doi-trei bând la bar şi sporovăind

— Indivizi în costume stridente, care aruncau priviri furişe fiecărui nou-venit, îi cunoştea drept criminali obişnuiţi ai locului. Nu-i atraseră atenţia: el ţintea mai sus.

Stătea în colţ, aparent absorbit într-un ziar de seară, cu un whisky and soda dinaintea lui, de care abia se atinsese, aşteptând.

Nu venea pentru prima oară acolo, nici prima oară când aştepta fără vreun rezultat. Dar era răbdător şi perseverent în urmărirea obiectivului său.

Ceasul arăta zece şi-un sfert, când uşile batante se deschiseră şi intrară doi bărbaţi.

Cam vreo jumătate de oră cei doi vorbiră cu voce joasă. Peste ziar, Frank putea să vadă faţa lui Sparks. Era şacalul bandei lui Black, omul-bun-latoate. El era

împuternicit cu sarcinile cele mai abjecte ale lui Black, şi îşi servea stăpânul cu demnitate. Celălalt era cunoscut drept Jakobs, un hoţ obişnuit şi un pensionar al binevoitorului colonel.

Conversaţia era punctată fie de priviri asupra ceasului de deasupra barului sau ceasului lui Sparks şi, la unsprezece fără un sfert, cei doi se ridicară şi ieşiră.

Frank îi urmă, lăsându-şi băutura aproape neatinsă.

Cei doi intrară pe Regent Street, merseră un pic şi apoi opriră un taxi.

Un alt taxi trecea. Frank îi făcu semn.

— Urmăreşte taxiul galben, îi spuse şoferului, şi păstrează o distanţă rezonabilă şi, când se opreşte, treci pe lângă el şi lasă-mă mai departe pe stradă.

Şoferul duse mâna la şapcă. Cele două taxiuri porniră.

Se îndreptară înspre Victoria, lăsară gara cea mare în stânga, o luară pe Grosvenor Road la dreapta, şi ajunseră curând în labirintul de străzi care alcătuiesc Pimlico.

Primul taxi opri în dreptul unei case mari, pustii, pe o stradă care, cândva, fusese arătoasă, dar care acum oscila indescriptibil între mahala şi rafinament sărăcăcios.

Frank îi văzu pe cei doi ieşind, şi coborî şi el la câteva sute de iarzi mai încolo, pe partea cealaltă a străzii. Reţinuse casa. Nici nu era greu; o plăcuţă de alamă era pusă pe uşă, înştiinţând că acolo se află o agenţie a braţelor de muncă – şi, într-adevăr, asta era.

Cei urmăriţi intraseră înainte ca el să traverseze spre casă. Se aşeză într-un loc de unde putea să supravegheze uşa.

Clopotul unei biserici din apropiere bătu douăsprezece şi jumătate, înainte de a se întâmpla ceva.

Un poliţist în patrulare îl depăşi pe Frank, privindu-l chiorâş, şi puţinii pietoni la acea oră târzie îl priviră cu aceeaşi suspiciune.

De-abia se opriseră bătăile de clopot ale bisericii din apropiere, când o maşină particulară veni iute pe drum şi

se opri cu o smucitură în faţa casei.

Un bărbat coborî. Din locul în care se afla, Frank îl recunoscu fără dificultate pe Black. Faptul că era aşteptat fu evident prin deschiderea imediată a uşii.

Trei minute mai târziu, o altă maşină sosi pe stradă şi se opri la câteva uşi distanţă de casă, ca şi cum şoferul n-ar fi fost prea sigur care îi e destinaţia.

Aş minţi dacă aş spune că nou-venitul îi era necunoscut lui Frank. În lumina incertă dată de un felinar părea îmbrăcat foarte elegant.

Când se răsuci să-i dea instrucţiuni şoferului, Fellowe zări un impecabil plastron alb sub paltonul negru lung.

Ezită la picioarele scării care ducea spre uşă, şi urcă lent şi bâjbâi un pic după sonerie. Înainte de a atinge butonul, uşa se deschise. Avu loc o scurtă discuţie, în timp ce nou-venitul intră.

Frank, aşteptând răbdător pe cealaltă parte a drumului, văzu o lumină apărând brusc la primul etaj.

După cum bine ştia, această întrunire era de natura unei şedinţe de conducere a unei companii mult mai puternic finanţată decât unele dintre cele mai respectate case din Oraş, cu sucursale în diverse părţi ale lumii, cu agenţii ei, cu propriul sistem de afaceri – cu propriile cărţi, dacă le găseai şi dacă le puteai descâlci cifrurile.

Black şedea la capătul unei mese lungi, şi ultimul sosit la celălalt. Era un tânăr înfloritor, de douăzeci şi şase de ani, tras la faţă şi cu o mustaţă galbenă rară. Chipul său era familiar tuturor amatorilor de curse, deoarece era baronetul sportului, Sir Isaac Tramber.

Exista ceva la Sir Isaac care-l ţinea departe de înalta societate, în ciuda faptului că provenea dintr-o spiţă care era indubitabil asociată cu istoria Angliei: rangul de baronet fusese creat tocmai în secolul al şaptesprezecelea.

Era un nume mândru, şi mulţi dintre strămoşii săi îl purtaseră cu mândrie. Nu-i mai puţin adevărat că numele său era tabu, invitaţiile sale refuzate politicos şi niciodată reciproce.

Existase un scandal inexplicabil asociat cu numele

său. Societatea e foarte tolerantă cu odraslele sale. Există crime şi păcate care, cu promptitudine, sau, dacă nu cu promptitudine, în orice caz în cele din urmă iertate şi uitate, dar există şi altele care sunt de neiertat, de neuitat. Odată comise aceste crime sau păcate, gata, uşile Mayfair îi sunt închise individului pentru vecie.

În jurul lui plutea norul unui mic scandal, dar ceea ce a ridicat bariera înaltei societăţi a fost faptul că îşi călărise propriul cal la una dintre întrunirile din Midland. Plecase mare favorit – cinci la doi.

Circumstanţele acelei curse sunt înscrise în analele Jockey Club-ului. Ziariştii sportivi care fuseseră martori ai extraordinarei întâmplări au descris cu competenţă cum o mulţime înfuriată a doborât barierele şi a încercat să ajungă la acest jocheu amator.

Sir Isaac fusese adus în faţa organizatorilor locali şi cazul fusese încredinţat celor de la Jockey Club. Numărul următor al „*Racing Calendar*” conţinea ameninţătorul anunţ că Sir Isaac Tramber fusese „avertizat” să stea deoparte de Newmarket Heath.

Sub această interdicţie rămase vreme de patru ani, până la retragerea notificării.

Încercă din nou să participe la curse şi să cumpere cai, le făcu pe amândouă, dar interdicţia societăţii, acel „avertisment” nescris, nu-i fu retrasă.

Uşile fiecărei case cuviincioase rămâneau închise pentru el.

Avea doar un singur prieten în lumea bună, şi existau oameni care spuneau că acel Conte de Verland, acel bătrân şi ursuz şi înveninat, pur şi simplu luptă să-l scoată pe protejatul său lipsit de viitor din încăpăţânarea totală, şi a existat o amplă justificare pentru punctul de vedere al unui individ cunoscut ca având cea mai ascuţită limbă din Europa.

Coborârea în iad e proverbial uşoară, şi prăbuşirea lui Sir Isaac Tramber a fost uşurată de acea perioadă de decadenţă care devenise evidentă chiar din fragedă tinereţe.

Stând în capătul mesei, cu ambele mâini vârâte în buzunarele pantalonilor, cu capul într-o parte, ca o pasăre arogantă, parcă nici nu era om de afaceri, aşa cum Black descoperise mai devreme, după ce făcuseră cunoştinţă.

— Cred că suntem cu toţii, spuse Black, privindu-şi amuzat tovarăşul. Îl lăsase pe Sparks şi pe prietenul acestuia într-o încăpere de dedesubt.

— Ţi-am cerut să vii în seara asta, spuse, ca să aud un raport despre această afacere. Sunt bucuros să-ţi spun că am avut un profit mai mare anul ăsta decât am avut vreodată pe parcursul existenţei noastre.

Continuă să dea detalii despre munca pentru care fusese responsabil, şi o făcu de parcă s-ar fi adresat unei săli înţesate.

— Oamenii ar putea spune, rosti colonelul ca un oracol, că afacerea unui broker din afară vine în contradicţie cu postura mea cunoscută în lumea finanţelor; de aceea, socot potrivit să mă disociez de mica noastră firmă. Dar brokerul dinafară e o persoană folositoare – mai ales cel care are o sută de mii de clienţi. Există acţiuni de-ale mele pe care el le poate recomanda total dezinteresat, şi chiar acum îmi doresc cu ardoare ca aceste acţiuni să fie recomandate.

— Pierdem ceva prin moartea lui Fanks? întrebă baronetul nepăsător. Mare ghinion pe el, nu-i aşa? Dar era îngrozitor de gras.

Colonelul îl privi calm.

— Să nu ne gândim la Fanks, spuse liniştit. Moartea lui Fanks m-a deranjat foarte mult – nu vreau să vorbesc despre ea.

Baronetul încuvinnţă.

— N-am avut niciodată încredere în el, sărmanul băiat, spuse, mai mult decât în celălalt care a făcut o scenă cumplită aici, în urmă cu un an – în februarie, nu-i aşa?

— Da, răspunse scurt colonelul.

— Mare noroc pentru noi că a murit şi el, rosti lipsit de tact baronetul, pentru că…

— Să revenim la afacere.

Colonelul Black aproape mârâi cuvintele.

Numai că baronetul avea ceva de spus. Se temea de propria siguranţă. Exact când Black dădu semne că termină discuţia, sir Isaac se aplecă în faţă nerăbdător.

— Mai e ceva ce n-am discutat, Black.

Black ştia despre ce e vorba, şi evitase cu grijă menţionarea subiectului.

— Ce anume? întrebă nevinovat.

— Tipii ăştia care ne ameninţă, sau mai degrabă te ameninţă pe tine; habar n-au cine conduce treaba, nu-i aşa? întrebă cu o oarecare nelinişte.

Black clătină din cap, zâmbind.

— Cred că nu, spuse. Vorbeşti, desigur, despre „Cei Patru Justiţiari”?

Sir Isaac încuviinţă scurt.

— Da, continuă Black cu o nuanţă de indiferenţă, am primit o scrisoare anonimă de la aceşti domni. Că veni vorba, dragul meu sir Isaac, n-am nici cea mai mică îndoială că toată chestiunea e un bluf.

— Ce înţelegi prin „bluf? întrebă celălalt.

Black ridică din umeri.

— Înţeleg că nu există o asemenea organizaţie, „Cei Patru Justiţiari”. Ei sunt un mit. Nu există. E prea melodramatic de exprimat în cuvinte. Imaginează-ţi patru oameni adunaţi la un loc, care să îndrepte legile Angliei. Miroase mai mult a roman senzaţional decât a viaţă reală.

Izbucni în râs, cu uşurare evidentă.

— Aceste lucruri, spuse, arătând amuzat cu degetul spre baronetul descumpănit, nu se petrec în Pimlico. Nu, eu bănuiesc că în spatele acestei chestiuni se află poliţistul nostru, cel despre care ţi-am vorbit. Probabil că el îi reprezintă pe toţi cei patru conspiratori disperaţi.

Izbucni din nou în râs.

Sir Isaac îşi răsuci nervos mustaţa.

— E o absurditate să spui că nu există; ştim ce-au făcut acum şase ani, şi nu-mi place absolut deloc acest individ, mormăi el.

— Care individ?

— Poliţistul băgăcios, răspunse iritat. Nu poate fi pus la punct?

— Poliţistul?

— Da; poţi pune la punct poliţişti, presupun, dacă poţi face acelaşi lucru cu sergenţii. Sir Isaac Tramber avea darul unui sarcasm dur.

Black îşi mângâie gânditor obrazul.

— Destul de curios, spuse, nu m-am gândit niciodată la asta. Cred că putem încerca. Aruncă o privire spre ceas. Acum o să te rog să pleci, spuse. Am o întâlnire la unu şi jumătate.

Sir Isaac zâmbi uşor.

— O oră mai degrabă curioasă pentru o întâlnire, spuse.

— Afacerea noastră e curioasă, răspunse colonelul Black.

Se ridicară, şi Sir Isaac se răsuci spre Black.

— Cu cine e întâlnirea? întrebă.

Black zâmbi misterios.

— E mai degrabă un caz neobişnuit, începu.

Se opri brusc.

Se auziră paşi grăbiţi pe scările de afară. O secundă mai târziu, uşa se deschise şi Sparks năvăli în încăpere.

— Guvernatorule, gâfâi, casa e supravegheată.

— Cine o supraveghează?

— E un detectiv pe partea cealaltă a drumului, rosti bărbatul, vorbind cu vioiciune. L-am remarcat şi, în clipa în care a văzut că l-am observat, a luat-o din loc. Acum a revenit. Eu şi Willie l-am ţinut sub observaţie.

Cei doi îl urmară pe agitatul Sparks pe scări, de unde printr-o fereastră joasă îl puteau urmări, nevăzuţi, pe individul care îndrăznea să le spioneze acţiunile.

— Dacă e poliţia, izbucni Black, câinele ăla de Gurden m-a minţit. Mi-a spus că Scotland Yard-ul nu va interveni, orice s-ar întâmpla.

Frank, din locul său de observaţie, era conştient că provocase ceva deranj. Îl văzuse pe Sparks întorcându-se în grabă cu Jakobs şi reintrând în casă. Observă cum

lumina se stinge brusc la primul etaj, şi acum era convins că-l observau prin panoul de sticlă al uşii de la intrare.

Nu mai avea nimic de aflat. Până acum, acţiunea lui fusese un eşec. Nu era un secret că sir Isaac Tramber e un asociat al lui Black, sau că Jakobs şi stimabilul Sparks sunt, la rândul lor, parteneri în acest concern.

Nu ştia ce spera să găsească, sau ce sperase să ducă la bun sfârşit.

Se răsuci înspre direcţia Victoria când atenţia i se îndreptă spre silueta unui tânăr care venea lent pe trotuarul de vizavi, privind din când în când spre numerele care erau înscrise pe ferestruicile în evantai ale uşilor.

Îl urmări curios, apoi, într-o secundă, îşi dădu seama ce vrea, când se opri în faţa numărului 63.

Din şase paşi traversă drumul spre el. Băiatul – era chiar mai tânăr – se răsuci, un pic înfricoşat la apariţia bruscă.

Frank Fellowe se apropie şi-l recunoscu.

— Nu trebuie să te temi, spuse, sunt ofiţer de poliţie. Vrei să intri în casa asta?

Tânărul îl privi o clipă şi nu răspunse. Apoi, cu o voce care tremura, Da.

— Mergi acolo ca să-i dai colonelului Black anumite informaţii despre afacerea patronului tău?

Tânărul părea hipnotizat de frică, încuviinţă.

— Patronul tău ştie despre asta?

Clătină lent din cap.

— EL v-a trimis? întrebă brusc, şi Frank remarcă o notă de teroare în glas.

— Nu, zâmbi, întrebându-se în sine cine era EL. Sunt aici pe cont propriu, şi obiectivul meu e să te avertizez să n-ai încredere în colonelul Black.

Ridică brusc capul şi Frank văzu cum roşeşte.

— Sunteţi poliţistul Fellowe, rosti deodată.

A spune că Frank fu un pic surprins, ar însemna să folosim un eufemism.

— Da, repetă, eu sunt poliţistul Fellowe.

În timp ce vorbea, uşa casei se deschisese. Din

poziţia în care se afla, Frank nu putea să vadă asta. Black se furişă tiptil şi coborî treptele spre el.

Agentul n-avea altă dorinţă decât să descopere identitatea individului care-l spiona. Era destul de aproape ca să audă ce rostea tânărul.

— Fellowe, izbucni el şi coborî restul treptelor în fugă. Deci tu eşti, nu-i aşa? mârâi. Din nou te bagi în afacerea mea.

— Cam aşa ceva, rosti rece Frank.

Se răsuci din nou spre tânăr.

— Îţi spun, rosti cu autoritate, că dacă intri în casa asta sau ai de-a face cu acest individ, vei regreta până la sfârşitul vieţii.

— O să plăteşti pentru asta, răbufni Black. O să te las pe drumuri, poliţistule. O să te dau în judecată. O să… O să…

— Ai o ocazie excelentă, spuse Frank. Ochiul său iute detectase silueta unui poliţist pe partea cealaltă a drumului, îndreptându-se lent către ei. E un poliţist acolo; cheamă-l să mă aresteze. N-ai niciun motiv să n-o faci – niciun motiv să nu-ţi doreşti să eviţi publicitatea acţiunii tale.

— Oh, nu, nu!

Tânărul era cel care vorbise.

— Colonel Black, o să trebuiască să vin altă dată.

Se răsuci furios spre Frank.

— În ceea ce vă priveşte, începu, căpătând curaj datorită prezenţei lui Black.

— În ceea ce te priveşte, i-o întoarse Frank, evită anturajul nepotrivit!

Ezită, apoi se răsuci şi plecă iute, lăsându-i pe cei doi singuri pe trotuar.

Cei trei privitori din hol observară curioşi scena, şi doi dintre ei anticipară instrucţiunile lui Black care nu vor avea rezultate prea plăcute pentru Frank.

Cu un efort, totuşi, Black îşi controlă enervarea. Zărise şi el umbra de vizavi.

— Uite ce e, poliţist Fellowe, spuse cu o amabilitate

forţată, eu ştiu că ai greşit, şi tu crezi că nu. Hai înăuntru să lămurim problema.

Aşteptă, mintea lui vioaie imaginând un plan pentru a trata cu acest inamic periculos. Nu-şi închipuia că Frank va accepta invitaţia, şi fu uluit total când, fără niciun alt cuvânt, poliţistul se întoarse şi urcă încet treptele către uşă.

CAPITOLUL 4 BĂRBAŢâl CARE AU DAT SENTINŢA

Frank auzi o mică agitaţie în hol şi îşi dădu seama că cei care-l supravegheaseră fugeau să se ascundă. Nu se temea prea tare, deşi nu purta armă. Avea încredere deplină în propria-i forţă şi ştiinţă.

Black, în urma lui, închise uşa. Frank auzi clinchetul unui zăvor în întuneric. Black aprinse lumina.

— Jucăm corect, poliţist Fellowe, spuse cu un zâmbet prietenos. Vezi tu, nu încercăm niciun truc cu tine. Totul e pe faţă şi deschis.

Îl conduse pe treptele cu carpetă groasă şi Frank îl urmă.

Tânărul observă că locuinţa era luxos mobilată. Gravuri preţioase atârnau pe pereţi, perdelele care îmbrăcau imensa fereastră de lângă scări erau din mătase, vitrine din porţelan chinezesc umplând spaţiile goale.

Black îl conduse spre o încăpere de la primul etaj. Nu era cea în care avusese loc întrunirea, ci una mică, lipită de sala de şedinţe.

Aici luxul era mai puţin evident. Două birouri alcătuiau unicul mobilier al încăperii; covorul de sub picioare era genul obişnuit pe care-l găseşti în birourile normale. Un mare panou cu tapiserie – singura nuanţă de lux – acoperea un perete, şi un mănunchi de becuri în tavan asigurau iluminatul încăperii.

Un mic foc ardea în şemineu. Pe o măsuţă de lângă unul din birouri fusese aranjată o cină pentru doi. Frank remarcă asta, şi Black, blestemându-şi în minte propria stupiditate, zâmbi.

— Arată ca şi cum te-aş fi aşteptat, spuse, deşi, că veni vorba, am câţiva prieteni aici, în seara asta, şi unul

dintre ei rămâne la cină.

Frank încuviinţă. Cunoştea semnificaţia acelei mese pentru cină şi a suporturilor din hârtie albă gata de folosinţă.

— Ia loc, spuse Black, şi se aşeză el însuşi la unul dintre birouri. Frank se aşeză încet la o oarecare distanţă, întorcându-se pe jumătate pentru a-l înfrunta pe cel pe care-şi propusese să-l ruineze.

— Acum să trecem la afaceri, rosti scurt Black. Nu există niciun motiv pe lume care să ne împiedice să ajungem la o înţelegere. Sunt un om de afaceri, eşti un om de afaceri şi, pe deasupra, un tânăr inteligent, rosti aprobator.

Frank nu răspunse. Ştia ce urmează.

— Acum să presupunem, continuă meditativ Black, să presupunem că facem un aranjament ca ăsta. Îţi imaginezi că sunt implicat în cel mai respingător gen de afacere. Oh, ştiu! continuă dezaprobator, ştiu! Ai impresia că fac profituri gigantice, că fur oamenii prin metodele bursei negre. Nu e nevoie să-ţi spun, poliţistule, că sunt mai degrabă necăjit şi indignat că ai o părere atât de rea despre caracterul meu.

Vocea lui nu era nici necăjită, nici indignată. Într-adevăr, tonul pe care-l folosea era o recunoaştere a greşelii.

— Ei bine, sunt destul de mulţumit că vei investiga afacerile mele la prima mână. Ştii că noi primim un mare număr de conturi de pe tot continentul şi că plătim sume enorme clienţilor care – ei bine, să zicem – riscă până la limită?

— Poţi spune ce vrei, spuse Frank.

— Acum, spuse Black, să presupunem că mergi la Paris, poliţistule, poţi ajunge uşor, sau poţi merge în provincie, în oricare dintre marile oraşe din Marea Britanie unde locuiesc clienţii noştri, şi îi chestionezi tu însuţi despre onestitatea noastră. Întreabă-i – o să-ţi dau o listă cu ei.

— Nu vreau să fac asta pe cheltuiala ta – mâinile lui

mari erau întinse în semn de protest. Bănuiesc că n-ai chiar atâţia bani ca să-i iroseşti pe genul ăsta de excursii.

— Acum, o să-ţi dau în noaptea asta, dacă vrei, două sute de lire, şi le vei folosi după bunul tău plac pentru a-ţi continua investigaţiile. Cum ţi se pare?

Frank zâmbi.

— Mi se pare al naibii de ingenios, spuse. Iau cele două sute şi le pot folosi fie pentru scopul pe care l-ai menţionat, fie pentru a le pune în contul meu, şi nimeni nu mă va întreba nimic. Am înţeles corect?

Colonelul Black zâmbi şi încuviinţă. Chipul său puternic, galben, se strâmbă într-un amuzament interior.

— Eşti un tânăr unic ca inteligenţă, spuse.

Frank se ridică.

— Nu e nimic de făcut, spuse.

Colonelul Black se încruntă.

— Vrei să spui că refuzi? zise.

Frank încuviinţă.

— Refuz întru totul. Nu mă poţi mitui cu două sute de lire, sau cu două mii, Black. Nu pot fi cumpărat. Cred că eşti unul dintre cei mai periculoşi oameni pe care-i cunoaşte societatea. Cred că şi aici, şi în Oraş, mergi pe căi greşite; n-o să am odihnă până când nu te bag în puşcărie.

Black se ridică lent.

— Deci asta e, nu-i aşa? spuse.

În glasul lui erau ameninţare şi răutate. Privirea lui Fellowe întâlni o expresie de ură implacabilă.

— O să regreţi asta, continuă aspru. Ţi-am dat o şansă pe care majoritatea tinerilor ar fi înşfăcat-o. Aş putea să-ţi dau trei sute…

— Chiar dacă mi-ai dai treizeci şi trei de sute, sau treizeci şi trei de mii, rosti nerăbdător Frank, tot n-am încheia afacerea. Te cunosc prea bine, Black. Ştiu mult mai multe despre tine, mai multe decât ai crede.

Îşi luă pălăria şi îi examină gânditor interiorul.

— Există un individ urmărit în Franţa – un individ ingenios care a iniţiat băncile „îmbogăţeşte-te rapid” pe

tot cuprinsul ţării, în special în Lyon şi în sud – numele lui e Olloroff, rosti grijuliu. E o recompensă destul de mare pe capul lui. A avut un partener care a murit pe neaşteptate…

Black se albi. Mâna pe care o duse la buze tremura un pic.

— Ştii prea multe, cred, zise.

Se răsuci brusc şi părăsi încăperea. Frank se năpusti spre uşă. Bănuia o trădare dar, înainte de a ajunge la uşă, aceasta se închise cu un declic.

Răsuci mânerul şi trase, dar era ţeapăn.

Făcu ochii roată prin încăpere şi văzu o altă uşă în celălalt capăt. Se afla la jumătatea drumului către aceasta, când toate luminile din încăpere se stinseră. Era în beznă totală.

Ceea ce crezu că e o fereastră într-un capăt, se dovedi a fi un perete gol, atât de iscusit decorat cu perdele şi obloane ingenios alcătuite, tocmai pentru a-l deruta.

Adevărata fereastră, care dădea pe strada de jos, era zdravăn ferecată cu obloane.

Absenţa luminii nu era un inconvenient pentru el. Avea o lanternă mică în buzunar, cu care lumină încăperea. Fusese o greşeală tactică din partea lui să-l avertizeze pe Black, dar ispita de a-l înfricoşa pe marele om fusese prea mare.

Îşi dădea seama că se află într-un mare pericol. În afara tânărului pe care-l văzuse pe stradă, şi care îl recunoscuse într-o manieră ciudată, nimeni nu mai ştia de prezenţa lui în această casă.

Cercetă rapid încăperea şi ascultă concentrat la ambele uşi, dar nu auzi nimic.

Pe palierul de dincolo de uşa prin care intrase se aflau câteva arme orientale antice atârnate pe perete. Avu o uşoară speranţă că această decoraţiune se continuă şi în cameră dar, înainte de a începe căutarea, ştia că e inutilă.

Nu era nicio armă aici. Examină cu atenţie podeaua; voia să se asigure că nu există capcane şi curse.

Niciun pericol de aici. Se aşeză pe marginea unui birou şi aşteptă.

Aşteptă jumătate de oră până când duşmanul dădu un semn.

Apoi, chiar lângă urechea lui, parcă, o voce întrebă: O să fii cuminte, poliţistule? Frank îndreptă raza lanternei în direcţia din care venise vocea.

Văzu ceea ce i se păru a fi un felinar oriental suspendat. Deja observase că suportul de care atârna era neobişnuit de gros; acum îşi dădu seama că felinarul în formă de clopot era capătul unui tub acustic.

Bănui, probabil corect, că dispozitivul fusese atârnat mai degrabă să-i permită lui Black să asculte, decât în scopul comunicării cu ocupanţii încăperii.

Nu răspunse. Întrebarea fu repetată, şi înălţă capul şi răspunse.

— Vino să vezi, îl provocă.

Pe tot parcursul aşteptării în beznă, atenţia lui fusese împărţită între cele două uşi. Era atent la raza subţire de lumină care i-ar fi putut arăta deschizătura secretă.

În chip ciudat, uită să ia în calcul posibilitatea ca şi luminile de afară să fie stinse.

Mergea în sus şi-n jos pe covorul din centrul încăperii, lucru ce nu presupunea vreun risc, când un zgomot uşor în spatele lui îi atrase atenţia.

Se răsucise pe jumătate când un laţ îi fu petrecut peste corp, o pereche de braţe puternice îi cuprinse picioarele şi fu trântit cu violenţă pe podea.

Se zbătu, dar absolut inutil. Lasoul care-l ţintuise nu-i permitea să mişte braţele. Se trezi zăcând cu faţa în jos pe covor.

O batistă îi fusese îndesată în gură, ceva rece şi dur îi încercui încheieturile şi le strânse la un loc. Auzi un declic şi îşi dădu seama că fusese încătuşat cu mâinile la spate.

— Ridicaţi-l, rosti vocea lui Black.

În clipa aceea, luminile din încăpere se aprinseră. Frank se clătină pe picioare, sprijinit imediat de Jakobs.

Black era acolo, Sparks era acolo, şi un străin pe care Frank îl văzuse intrând în casă era şi el acolo, dar o batistă din mătase îi acoperea partea de jos a feţei, şi Frank nu

putea zări decât partea de sus a unui chip îmbujorat şi o pereche de ochi albaştri care clipeau ipocrit.

— Puneţi-l pe sofaua de acolo, rosti Black. Acum, spuse când prizonierul fusese aşezat conform instrucţiunilor sale, cred că îţi vei asculta glasul raţiunii.

Lui Frank Fellowe îi fu imposibil să răspundă. Batista din gură era o barieră eficientă oricărei replici care i-ar fi venit în minte, dar ochii, limpezi, hotărâţi, vorbiră în limbaj clar bărbatului zâmbitor din faţa lui.

— Propunerea mea e foarte simplă, spuse Black. O să-ţi ţii gura, o să-ţi vezi de treaba ta, o să accepţi un aconto de două sute de lire, şi n-o să mai păţeşti nimic. Refuză, şi o să te pun într-un loc în care o să am grijă de tine.

Zâmbi strâmb.

— Există vreo cinci beciuri în casa asta, spuse Black; dacă ai studiat istoria, aşa cum am făcut eu, domnule Fellowe, trebuie să fi citit Povestea Baronilor Rhine. Vei recunoaşte deci că am un excelent înlocuitor al donjoanelor din vechime. Vei fi legat cu lanţuri la picioare, vei fi hrănit în funcţie de toanele unui paznic de nădejde, care, trebuie să-ţi spun, e un tip uituc, şi acolo vei rămâne până când fie îţi pierzi minţile, fie vei fi bucuros – bucuros să accepţi condiţiile noastre – sau suficient de nebun ca să fii încarcerat în vreun azil confortabil, unde nimeni nu-ţi va lua acuzaţiile în serios.

Black întoarse capul.

— Scoateţi-i căluşul, spuse; o să-l ducem în cealaltă cameră. Cred că acolo nu-i va auzi nimeni vocea, oricât de tare ar urla.

Jakobs trase cu brutalitate batista din gura lui Frank. Fu pe jumătate împins, pe jumătate condus spre uşa camerei de întruniri, care se afla în beznă.

Black înaintă şi bâjbâi după întrerupător, ceilalţi rămânând în cadrul uşii.

Într-un târziu găsi întrerupătorul, după care se retrase cu un strigăt de groază.

Absolut normal, deoarece patru străini se aflau acolo

– patru bărbaţi mascaţi.

Uşa care dădea în sala de întruniri era o uşă largă. Cei trei împreună cu prizonierul lor stăteau grupaţi în centru, înmărmuriţi de spaimă.

Cei patru care stăteau la masă nu scoaseră niciun sunet.

Black fu primul care îşi recăpătă controlul. Păşi în faţă, apoi se opri. Faţa îi tremura, deschise gura, dar nu reuşi să articuleze vreun cuvânt.

— Ce – ce? gâfâi.

Bărbatul mascat care stătea în capul mesei îşi întoarse ochii strălucitori spre proprietarul locuinţei.

— Nu te aşteptai să mă vezi aici, domnule Olloroff? rosti tăios.

— Numele meu e Black, rosti violent celălalt. Ce cauţi aici?

— O să afli, spuse bărbatul mascat. Sunt nişte locuri aici.

În clipa aceea, Black observă că scaunele fuseseră aranjate în celălalt capăt al mesei.

— Mai întâi, continuă bărbatul mascat, o să vă scap de prizonier. Desfă-i cătuşele, Sparks.

Acesta scormoni în buzunar după cheie, dar nu în buzunarul vestei – mâna merse mai departe.

— Ridică mâna, rosti tăios bărbatul de la masă.

Făcu un mic gest cu mâna, şi servitorul lui Black zări lucirea unui pistol.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, continuă, mica noastră afacere nu se va încheia tragic în noaptea asta – în noaptea asta! repetă semnificativ. Ai primit trei avertismente din partea noastră, şi am ajuns să ţi-l dăm pe ultimul, pe viu.

Black îşi recăpătă iute prezenţa de spirit.

— De ce nu raportaţi la poliţie? rosti zeflemitor.

— O vom face la timpul potrivit, veni răspunsul politicos, dar te avertizez personal, Black, că aproape ai ajuns la capătul funiei.

Într-un fel, Black nu era un laş. Cu o înjurătură, scoase un revolver şi se năpusti în încăpere.

În clipa aceea, lumina se stinse, şi Frank se trezi înşfăcat de două mâini puternice şi se smulse din strânsoarea celui ce-l ţinea.

Fu împins înainte, o uşă se trânti în spatele lui. Se trezi rostogolindu-se pe scările acoperite cu covor, în holul de jos. Mâini iuţi îi scoaseră cătuşele de la încheieturi, uşa dinspre stradă fu deschisă de cineva care evident ştia rosturile casei, şi se trezi, un pic zăpăcit, în stradă, cu doi bărbaţi în haine de seară lângă el.

Încă mai purtau măştile. Altminteri nu-i puteai distinge de omul obişnuit de pe stradă.

— Pe aici, d-le Fellowe, rosti unul dintre ei şi îi arătă strada în direcţia Victoria.

Frank ezită. Era dornic să ajungă la finalul acestei aventuri. Unde erau ceilalţi doi dintre cei patru? De ce fuseseră lăsaţi în urmă? Ce făceau?

Eliberatorii săi trebuie că-i ghiciseră gândurile, pentru că unul dintre ei spuse:

— Prietenii noştri sunt în siguranţă, nu-ţi face probleme. Ţi-am fi îndatoraţi, poliţistule, dacă ai merge foarte repede.

Cu un cuvânt de mulţumire, Frank Fellowe se răsuci şi o luă iute în susul străzii. Privi înapoi o singură dată, dar cei doi dispăruseră în beznă.

CAPITOLUL 5

CONTELE DE VERLOND

Colonelul Black era amuzat. Era şi îngrijorat, iar cele două expresii se combinau într-o iritare reînnoită.

Îngrijorarea actuală avea o altă cauză. Un tribunal misterios, care îi examinase actele, apăruse şi dispăruse din senin, îl îngrijorase – îl înfricoşase, dacă e să rostim adevărul; dar curajul este în mare măsură o chestiune de lumină, pentru anumite temperamente şi, fortificat de siguranţa strălucirii soarelui de dimineaţă, şi cu satisfacţia că nu exista nimic palpabil care să poată fi descoperit de către cei patru, era destul de curajos.

Stătea în halat la micul dejun, şi tovarăşul său era Sir Isaac Tramber. Colonelului Black îi plăceau lucrurile bune

din viaţă, mâncarea bună şi avantajele civilizaţiei. Micul dejun era unul foarte bogat. Dieta lui Sir Isaac era mai simplă: un brandy cu apă şi un măr alcătuiau meniul.

— Care-i treaba? mârâi. Se culcase târziu şi nu era în cea mai bună dispoziţie.

Black îi întinse o scrisoare.

— Ce zici de asta? întrebă. E o cerere din partea celor de la Tangye, brokerii, pentru zece mii de lire, şi o precizare că, dacă nu sosesc, voi fi considerat insolvabil.

— Plăteşte, sugeră apatic Sir Isaac, şi celălalt izbucni în râs.

— Nu vorbi prostii, rosti cu umor ofensator. De unde să fac rost de zece mii de lire? Sunt aproape falit, ştii asta, Tramber; suntem amândoi în aceeaşi barcă. Am două milioane pe hârtie, dar nu cred că am putea aduna amândoi nici două sute, chiar dacă am încerca.

Baronetul împinse farfuria.

— Ascultă, rosti brusc, sper că nu vorbeşti serios?

— Despre bani?

— Despre bani – da. Aproape că mi-ai provocat un atac de cord. Dragul meu flăcău, cu greu ne-am pune la punct dacă banii ar seca în clipa asta.

Colonelul Black zâmbi.

— Exact asta s-a-ntâmplat, spuse. Pus la punct sau nu, asta e situaţia. N-am acoperire în bancă; am vreo sută de lire în casă, şi bănuiesc că tu ai încă o sută.

— N-am nicio sută de sferturi pe penny, spuse celălalt.

— Cheltuielile sunt foarte mari, continuă Black; ştii cum merg lucrurile astea. Am în vedere un proiect sau două, dar dincolo de asta n-avem nimic. Dacă am putea determina fuzionarea Topitoriilor Nordice, am putea semna amândoi cecuri de o sută de mii.

— Cum rămâne cu Oraşul?

Colonelul reteză vârful oului fiert fără să răspundă. Tramber cunoştea atitudinea în Oraş la fel de bine ca el.

— Hm, spuse Sir Isaac, tre’ să facem rost de bani de undeva, Black.

— Ce zici de prietenul tău? întrebă colonelul Black.

Vorbi într-o doară, dar întrebarea era bine gândită.

— Care prieten? întrebă Sir Isaac, cu un râs răguşit. Nu că aş avea atât de mulţi ca să trebuiască să precizezi vreunul. Te gândeşti la Verlond?

Black încuviinţă.

— Verlond, dragul meu, spuse baronetul, este unicul om căruia nu trebuie să-i cer bani pe lumea asta.

— E foarte bogat, cugetă Black.

— E foarte bogat, rosti crunt celălalt, şi s-ar putea să-mi lase mie banii.

— Nu există un moştenitor? întrebă colonelul cu interes.

— A fost, rosti cu un rânjet baronetul, un nepot îndrăzneţ, care a fugit de acasă, şi se crede că a fost ucis într-un ranch din Texas. Oricum, Lordul Verlond intenţionează să ceară tribunalului să admită moartea sa.

— Asta a fost o lovitură pentru bătrân, spuse Black.

Această frază păru să-l amuze pe Sir Isaac. Se lăsă în fotoliu şi râse cu poftă.

— O lovitură! spuse. Dragul meu prieten, îl ura pe băiat mai ceva decât otrava. Vezi tu, bursa Verlond – e membrul ramurii mezinului familiei. Băiatul era un adevărat Verlond. Din cauza asta îl ura bătrânul. Cred că i-a făcut viaţa un mic iad. Obişnuia să-l cheme în weekend-uri ca să-l certe, până când, în cele din urmă, puştiul a fost cuprins de disperare, şi-a luat toţi banii de buzunar şi a fugit.

— Unii prieteni de familie i-au dat de urmă; bătrânul n-a mişcat un deget ca să-l caute. L-au găsit muncind, pentru câteva luni, într-o tipografie din Londra. După care a plecat în străinătate – cu vaporul până în America, având bilet de emigrant.

— Nişte tipi interesaţi s-au străduit să-i urmărească mişcările. S-a dus în Texas şi a ajuns într-un ranch destul de nasol. Mai târziu, un tip care corespundea descrierii lui a fost împuşcat într-o luptă de stradă; era unul dintre acele mici orăşele pe care le vezi atât de plastic descrise la

cinema.

— Cine e moştenitorul? întrebă Black.

— Al titlului, nimeni. Al banilor, sora băiatului. E o fată destul de drăguţă.

Black îl privi printre gene.

Baronetul îşi răsuci mustaţa gânditor şi repetă, ca pentru sine:

— Destul de drăguţă.

— Deci, ai, îâî, planuri? întrebă lent Black.

— Ce naiba insinuezi, Black? întrebă Sir Isaac, încordându-se.

— Exact ce-am spus, rosti celălalt. Bărbatul care se însoară cu doamna primeşte o parte destul de mare din mălai. Asta-i situaţia, nu-i aşa?

— Ceva de genul ăsta, rosti ursuz Sir Isaac.

Colonelul se ridică şi împături grijuliu şervetul.

Colonelul Black avea o nevoie atât de acută de bani, încât conta foarte puţin părerea Oraşului. Dacă Sandford ar fi obiectat, asta era o altă chestiune, dar Sandford era un bun sportiv, deşi cumva dificil de dirijat.

Rămase o clipă privind gânditor spre baronet.

— Ikey, spuse, în ultima vreme am remarcat la tine o înclinaţie de a considera interesele noastre mutuale drept ceva de care ar trebui să-ţi fie ruşine – am fost şocat să descopăr în tine o neaşteptată nuanţă de virtute, şi mărturisesc că sunt un pic supărat.

Îl privi fix.

— Oh, nu e nimic, rosti stânjenit baronetul, dar fapt e că trebuie să-mi menţin poziţia în societate.

— Îmi datorezi câte ceva, începu Black.

— Patru mii, rosti prompt celălalt, asiguraţi de poliţa de viaţă de 50.000 de lire.

— Primele de asigurare pe care le plătesc eu, mârâi colonelul dur; dar nu mă gândeam la bani.

Îl examină pe baronet din cap până-n picioare.

— Cincizeci de mii de lire! rosti glumeţ. Dragul meu Ikey, valorezi mai mult mort decât viu.

Baronetul se înfioră.

— Nu face glume proaste, spuse şi îşi isprăvi brandy-ul dintr-o înghiţitură.

Celălalt încuviinţă.

— Te las cu scrisorile tale, spuse.

Colonelul Black era un personaj remarcabil de metodic şi ordonat, înfăşurat în halatul său elegant, îşi croi drum prin apartament şi, ajungând în biroul său, închise uşa în urma lui şi o încuie cu un declic.

Era deranjat de această bruscă asumare a virtuţii din partea asociatului său; era mai mult decât deranjant, era alarmant. Black nu-şi făcea iluzii. N avea încredere în Sir Isaac Tramber mai mult decât în alţii.

Banii lui Black, într-un fel, reabilitaseră poziţia baronetului în societate; banii lui Black cumpăraseră cai de curse şi plătiseră antrenamentele.

În afară de asta, nu era animat de vreo dorinţă altruistă de a-i fi de folos unui individ căruia uşile societăţii îi rămâneau închise şi oamenii decenţi îi întorceau spatele.

Un paria, Sir Isaac Tramber nu valora nimic pentru colonel: cândva, rezumase relaţia lui cu baronetul într-o frază memorabilă şi aforistică: „A fost cea mai rablagită proprietate pe care am manevrat-o vreodată; dar am remobilat-o, am redecorat-o şi azi, chiar dacă nu e frumoasă, e foarte bună de închiriat”.

Şi Sir Isaac se dovedise foarte util – meritând banii cheltuiţi cu el, meritând partea pe care o primea din profiturile afacerii pe care o profesa cu dispreţ.

Sir Isaac Tramber se temea de Black. Aceasta era jumătatea secretului puterii pe care bărbatul mai puternic o exercita asupra lui. Când uneori se gândea să scape de sub tirania pe care o instaurse partenerul său, nu dormea noaptea. În ultimele săptămâni se petrecuse ceva care făcuse imperios necesar să se despartă de confederaţie; acel „ceva” avea de-a face cu planurile lui.

Lady Mary Cassilirs devenise acum mult mai reală decât fusese vreodată. Cu Lady Mary se potrivea ceea ce Black descria, în stilul său vulgar, drept „fudulie”.

Bătrânul conte îi dăduse de înţeles că, dacă îi făcea

curte, avansurile nu-i vor rămâne fără rezultat. Lady Mary era protejata lui, şi asta poate din cauză că refuza să fie terorizată de bătrânul capricios şi de crizele lui de îmbufnare sălbatică, şi pentru că ea trata cumplitele lui explozii de furie ca şi cum nu există şi n-ar fi existat niciodată, ca şi cum în sufletul fioros şi în aparenţă crud al bătrânului ar fi ars o flacără de respect faţă de ea.

Sir Isaac reveni în apartamentele sale profund gânditor. Va trebui să se despartă de Black, şi acţiunile sale erau atât de puţin examinate de propria conştiinţă, încât se simţea motivat să facă o excepţie în acest caz.

Se simţea aproape neprihănit când apăru iar, îmbrăcat pentru parc, şi era în cea mai luminoasă stare când îl întâlni pe Lordul Verlond şi pe frumoasa lui protejată.

Existau oameni prost-crescuţi care niciodată nu-i numeau pe Contele de Verlond şi nepoata sa altfel decât „Frumoasa şi bestia”.

Era o fată înaltă şi tipic englezoaică – cu spatele drept, piele curată şi ochi strălucitori. O claie de păr castaniu, sprâncene arcuite, şi un chip hotărât îi dădeau un farmec cu totul special.

Era cu peste un cap mai înaltă decât bătrânul de lângă ea. Verlond nu fusese niciodată vreun frumos. Vârsta îi asprise şi mai mult trăsăturile; nu exista nicio linie pe chip care să nu pară sculptată în granit, atât de fixă, atât de nemişcată şi rece era.

Falca de jos era proeminentă, ochii adânciţi în orbite. Îţi dădea impresia stranie, atunci când îl întâlneai prima dată, că eşti demult familiar mai mult cu falca decât cu ochii.

Mârâi un salut spre Sir Isaac.

— Ia loc, Ikey, zâmbi.

Fata îl învrednicise pe baronet cu o plecăciune de-abia schiţată şi, imediat, îşi îndreptă atenţia spre mulţimea în trecere.

— Azi nu călăreşti? întrebă Sir Isaac.

— Ba da, spuse nobilul, în clipa asta sunt călare pe

un cal de luptă gri, în fruntea unei brigăzi de cavalerie.

Astfel îşi dovedi umorul, şi înlocui răspunsurile la întrebări inutile.

Apoi, brusc, chipul îi deveni posomorât şi, după o privire aruncată jur-împrejur pentru a vedea dacă atenţia fetei fusese atrasă în altă parte, se aplecă spre Sir Isaac şi, coborând glasul, spuse:

— Ikey, o să ai greutăţi cu ea.

— Sunt obişnuit cu greutăţile, rosti indiferent Sir Isaac.

— Nu ca acestea, rosti contele. Nu fi prost, Ikey, nu te preface inteligent. Eu cunosc – greutăţile pe care le-am întâmpinat sub acelaşi acoperiş cu ea. E un diavol încăpăţânat – nu găsesc alt cuvânt.

Sir Isaac privi precaut înjur.

— Mai e cineva? întrebă.

Văzu cum sprâncenele contelui se ridică, privirea trecu peste el şi, urmărind direcţia, Sir Isaac văzu silueta unui tânăr venind spre ei, cu un zâmbet care-i lumina toată faţa.

Acest zâmbet nu era destinat nici contelui, nici tovarăşului său; era adresat fără doar şi poate, fetei, care, cu buzele întredeschise şi cu o lumină nouă în ochi, îi făcu semn noului venit să înainteze.

Sir Isaac se încruntă fioros.

— Blestemat chip, mormăi nervos.

— Bună dimineaţa, i se adresă Horace Gresham contelui; la aer curat?

— Nu, mârâi bătrânul, fac baie, pescuiesc în ocean, merg cu aeropianul. Nu vezi ce fac? Stau aici – la discreţia oricărui netot care vine să-mi pună întrebări cretine.

Horace izbucni în râs. Era amuzat pe bune. Exact această nuanţă de umor pervers al bătrânului îl salva să fie total respingător.

Fără altă ceremonie, se întoarse spre fată.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, spuse.

— Ce mai face calul acela mare al tău? întrebă ea.

Îl privi zâmbind pe Tramber.

— Oh, va fi destul de in formă în ziua cursei, spuse. Îl vom face pe Timbolino să galopeze.

— Al meu îl va învinge pe-al tău indiferent de finiş, pe o mie, rosti nervos Sir Isaac.

— Nu mi-ar plăcea să vă iau banii, rosti tânărul. Ar fi incorect faţă de dvs., şi incorect faţă de – prietenul dvs.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite neglijent, dar Sir Isaac Tramber recunoscu nuanţa de ostilitate şi, în mica pauză care le precedă, identifică sugestia că acest tânăr voios ştia mult mai multe despre afacerile lui decât era pregătit deocamdată să divulge.

— Nu mă preocupă prietenul meu, rosti furios baronetul. Pur şi simplu am făcut o ofertă sportivă cinstită. Fireşte, dacă nu vrei s-o accepţi… Ridică din umeri.

— Oh, accept, e-n regulă, rosti celălalt.

Se întoarse intenţionat spre fată.

— Unde vrea s-ajungă Gresham? întrebă Verlond, cu un rânjet, văzând jena prietenului său.

— Nu ştiam că ţi-e prieten, spuse Sir Isaac; de unde l-ai cules?

Lordul Verlond îşi dezveli dinţii galbeni într-un rânjet.

— Acolo unde culegi majoritatea cunoştinţelor nedorite, spuse, în ograda membrilor. Dar cursele devin atât de al naibii de respectabile, Ikey, încât e greu de întâlnit un adevărat indezirabil.

— La ultima întâlnire de la curse la care am participat, ce crezi că am găsit? Salonul de ceai arhiplin, nici nu puteai ajunge până la uşă; barul, pustiu. Cursele au ajuns de belea, Ikey.

Acum era pe terenul lui preferat, şi Sir Isaac se fâţâi stânjenit, deoarece bătrânului era greu să-i distragi atenţia când îi plăcea să pălăvrăgească.

— În zilele noastre, nu mai poţi paria ca pe vremuri, continuă contele. O dată am mers pe un cal cu cinci mii de lire, la 20 – 1, fără a modifica preţul. Unde-ai putea face aşa ceva în zilele noastre?

— Hai să ne plimbăm un pic, spuse fata. Lordul Verlond era atât de captivat de mâhnirea lui faţă de lumea

curselor, încât nu observă cum cei doi tineri se ridică şi pleacă.

Sir Isaac îi văzu, şi dori să întrerupă limbuţia celuilalt, pentru teama pe care o avea faţă de temperamentul sălbatic al bătrânului.

— Nu înţeleg, spuse Horace, cum unchiul tău poate fi atât de bădăran.

Fata zâmbi.

— Oh, e-n regulă, spuse sec. Răbdarea unchiului faţă de oamenii dezagreabili e proverbială.

— Cu mine nu e prea răbdător, spuse Horace Gresham.

Ea izbucni în râs.

— Asta pentru că nu eşti îndeajuns de dezagreabil, spuse. Pentru ca unchiul să te placă, trebuie ca tot mapamondul să te urască.

— Şi eu nu sunt aşa, nu? întrebă nerăbdător.

Ea roşi un pic.

— Nu, n-aş spune asta, rosti, privindu-l pe sub gene. Sunt sigură că eşti un tânăr foarte drăguţ şi amabil. Trebuie că ai o mulţime de prieteni. Ikey, pe de altă parte, are nişte prieteni atât de ciudaţi. Ieri, l-am văzut la „Blitz”, luând prânzul cu un individ perfect imposibil – îl cunoşti? întrebă.

Clătină din cap.

— Nu cunosc niciun individ perfect imposibil, răspunse prompt.

— Un oarecare colonel Black? sugeră ea. El încuviinţă.

— Îl ştiu, răspunse.

— Cine e acest Black? întrebă ea.

— Un colonel.

— În armată?

— Nu în armata noastră, spuse Horace cu un zâmbet. E ceea ce în America e numit „colonel de carton”, şi e – mă rog, e prieten cu Sir Isaac, începu şi ezită.

— Asta nu mă lămureşte prea mult, cu excepţia faptului că nu poate fi foarte drăguţ, spuse ea.

O privi cu înflăcărare.

— Sunt atât de bucuros că ai spus asta. Mă temeam… Se opri din nou, şi ea îi aruncă o privire rapidă.

— Te temeai? repetă ea.

Era uluitor să-l vezi pe acest tânăr sigur pe sine stânjenit, aşa cum era acum.

— Ei bine, continuă un pic incoerent, se mai aud lucruri – zvonuri. Eu ştiu ce om de nimic e, şi ştiu cât de dulce eşti tu – adevărul e, Mary, că te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Ea se albi şi mâna îi tremură. Nu se gândise niciodată la o asemenea declaraţie în mulţime. Surpriza o lăsă fără cuvinte. Îl privi; şi el era palid.

— N-ar fi trebuit, murmură ea, atât de dimineaţă.

CAPITOLUL 6

POLIŢISTUL ŞI O DOAMNĂ

Frank Fellowe izbea o pară de box, într-una din încăperile de sus ale micuţei sale vile, dintr-un motiv bine determinat.

„Scotea” din pară toate pornirile pe care le avea împotriva micilor enervări ale vieţii.

Sergentul Gurden îl sâcâise cu peste o duzină de forme ale micilor supărări. I se dăduse cea mai puţin potrivită dintre sarcini; o muncă dincolo de limita dezolării; şi parcă i se dădea mai mult decât partea lui de îndatoriri de serviciu. Şi, pe deasupra, mai avea în plus şi grija de a verifica, în acelaşi timp, activitatea organizaţiei lui Black. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să îndepărteze toate restricţiile care îi împiedicau mişcările, dar nu era genul. Dejucarea planurilor lui Black era una dintre pasiunile captivante ale lui Frank. Dacă ar fi avut alte pasiuni care ameninţau să fie la fel de captivante, trebuia să renunţe la ele – un timp.

Fiica unui milionar, violent prezentată, mai târziu întâlnită cu bătăi rapide de inimă de o parte şi nici cea mai mică tulburare de cealaltă; recunoştinţa şi admiraţia ei începură într-un automobil năbădăios cu două locuri şi cu frâne defecte, şi progresară la Grădina Zoologică, pentru

care ea îi trimise un bilet de duminică – deoarece era nerăbdătoare să vadă cum se comportă.

Se duse cu o oarecare teamă de a nu fi deziluzionată, pentru că un sergent arătos în uniformă, al cărui chip e superb completat de vârful căştii şi cureluşa de sub bărbie, poate fi mai puţin arătos în hainele proprii, nemaivorbind de cravată şi pantofi.

Dar se străduia să-şi revină din umilinţa eventualei descoperiri că acela care i-a salvat viaţa poartă o cravată de-a gata.

Era teribil de sfioasă, mergând pe aleile pustii ale Grădinii Zoologice, şi fu întâmpinată de un gentleman foarte arătos, ireproşabil îmbrăcat în ceva care nu sugera niciun măcelar la vreun zaiafet, niciun instalator la o înmormântare.

Îi arătă doar locatarii a doua cuşti, după care el preluă iniţiativa şi îi povesti despre animalele sălbatice lucruri pe care ea nu le auzise niciodată.

Îi arătă deosebirea subtilă dintre cinci varietăţi de linx, şi-i povesti anecdote despre viaţa din junglă, care îi tăiară respiraţia de admiraţie. Mai mult, o duse într-unul dintre cele mai neobişnuite locuri – încăperi unde erau îngrijite animale bolnave şi schiloade. Se pare că nu era nevoie să-i fi trimis biletul, pentru că el era un Fellow al Societăţii.

Prea multe de văzut într-o singură zi. Merse o dată şi încă o dată; călări alături de el pe Hampstead Heath dimineaţa devreme. Observă că-şi strunea bine calul, deşi nu călărea întotdeauna acelaşi animal.

— Câţi cai ai în grajdul tău? întrebă zeflemitor într-o dimineaţă.

— Şase, spuse el prompt. Vezi tu, adăugă iute, vânez mult în sezon.

Se opri, constatând că intraseră în noroi.

— Dar eşti un sergent – un poliţist! se bâlbâi. Vreau să zic – iartă-mă dacă sunt grosolană.

El se răsuci în şa, cu o sclipire în ochi.

— Am ceva bani puşi deoparte, spuse. Vezi tu, sunt

sergent doar de un an; înainte de asta – n-am fost sergent!

— Joc de cuvinte aproape intraductibil: Fellow = tovarăş, prieten. Society = aici, în sensul de societate, lume a animalelor. N. trad.

Nu era foarte limpede: de fapt, în clipa asta era evident stânjenit, şi ea schimbă subiectul, nedumerită şi absurd de mulţumită.

I se păru nepotrivit să constate, după şedinţa de călărie, că aceste întâlniri nu erau în ordine. Oare şi înainte fuseseră la fel? Oare era mai rău să călăreşti alături de un individ care se dovedise a fi un membru al clasei ei, mai degrabă decât alături de un poliţist? Nu-i mai puţin adevărat, ştia că nu e în ordine şi-l întâlnise – şi astfel sergentul Fellowe şi d-ra Sandford deveniră „May” şi „Frank”. Nu fusese nimic clandestin în întâlnirile lor.

Theodore Sandford, un individ pragmatic, era colosal de democratic.

Glumea pe seama poliţistului lui May, făcea referiri plicticoase la vizitele pe furiş în bucătăria lui somptuoasă, în căutarea plăcintei cu iepure, şi, dintr-o glumă, apăru întrebarea dacă Frank mai rămâne în poliţie. Recunoscuse că dispune de mijloace independente. De ce să rămână un poliţist ridicol?

Din glumă se transformase într-o discuţie foarte serioasă şi în prezentarea unui ultimatum, scris violent, expediat violent şi la fel de violent regretat.

Theodore Sandford îşi ridică privirea de pe masa de scris cu un zâmbet amuzat.

— Deci, chiar eşti supărată pe poliţistul tău, nu-i aşa? întrebă.

Dar pentru ea nu era o glumă. Chipul ei drăgălaş era hotărât.

— Bineînţeles, ridică din umerii ei frumoşi, dl. Fellowe poate să facă ce vrea – n-am nicio autoritate asupra lui – asta nu era adevărat – dar nu e rău să întrebi un prieten…

În ochi avea lacrimi de umilinţă şi Sandford renunţă s-o mai tachineze. O privi cercetător, îngrijorat. Maică-sa

murise când May era doar un copil;

Întotdeauna cerceta vreun semn al bolii care o răpise pe femeia care reprezentase totul pentru el.

— Draga mea! rosti tandru, nu trebuie să-ţi faci griji sau să fii deranjată de poliţistul tău; sunt sigur că, pentru tine, ar face tot ce-i posibil pe lume, dacă e doar pe jumătate uman. Nu arăţi bine, rosti îngrijorat.

Ea zâmbi.

— Sunt obosită în seara asta, tăticule, spuse, punându-i braţul pe după gât.

— În ultima vreme ai fost mereu obosită, spuse. Aşa mi-a spus şi Black ieri, când te-a văzut. Mi-a recomandat un doctor foarte priceput – am adresa lui pe-aici pe undeva.

Ea clătină din cap cu putere.

— Nu vreau să merg la doctor, rosti hotărâtă.

— Dar…

— Te rog, te rog! stărui ea, acum râzând. Nu trebuie!

Se auzi o ciocănitură în uşă şi un lacheu intră.

— Dl. Fellowe, doamnă, anunţă acesta.

Fata privi rapid în jur.

— Unde e? întrebă.

Tatăl ei remarcă rozul din obraji şi clătină nehotărât din cap.

— E în salon, spuse lacheul.

— O să cobor, tati. Se răsuci spre tatăl ei.

Acesta încuviinţă.

— Cred că-ţi vei da seama că e uşor de mânuit – apropo, e un gentleman.

— Un gentleman, tati! răspunse cu aroganţă, fireşte că e un gentleman!

— Iartă-mă că ţi-am amintit, rosti umil dl. Theodore Sandford.

Când May intră, Frank îi citea scrisoarea – scrisoarea care-l adusese aici.

Îi luă mâna şi o ţinu o fracţiune de secundă, apoi trecu direct la subiect.

Era destul de dificil, pentru că niciodată nu apelase

la el aşa cum o făcuse în noaptea asta.

Există unele femei ale căror farmece sunt atât de înşelătoare, a căror frumuseţe e atât de neobişnuită, încât nu poate fi descrisă în cuvinte. May Sandford era una dintre ele.

Nicio trăsătură nu contribuie la alcătuirea unei femei decât, într-adevăr, gura. Există ceva în poziţia capului, în maniera de a-şi aranja părul, în limpezimea şi strălucirea ca de piersică a tenului, în ţinuta umerilor, în supleţea trupului, în pasul sprinten – fiecare caracteristică adaugă ceva la frumosul întreg.

May Sandford era o fată frumoasă. Fusese un copil frumos şi nu trecuse prin tranziţia de la drăgălăşenie la urâţenie, de la frumuseţe la graţie. Era ca şi cum anii contribuiseră pe rând la crearea femeii perfecte.

— Fireşte, spuse el, nu vorbeşti serios? Nu ăsta e punctul tău de vedere? îi întinse scrisoarea.

Înclină capul.

— Îîî – cred că ar fi cel mai bine, rosti cu voce joasă. Nu cred că vom fi de acord cu… mă rog, cu diverse lucruri. În ultima vreme, ai fost mai degrabă şocant, d-le Fellowe.

Chipul lui era foarte palid.

— Nu-mi amintesc să fi fost deosebit de şocant, rosti încet.

— Pentru tine, e imposibil să rămâi un poliţist, continuă ea tremurând. Se duse spre el şi-i puse mâinile pe umeri. Nu vezi – chiar şi tati face glume despre asta, şi e oribil. Sunt sigură că şi servitorii discută – şi eu chiar nu sunt o snoabă…

Frank dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu-ţi dai seama, draga mea, că n-aş fi poliţist dacă n-aş avea un motiv extraordinar? Fac această muncă pentru că i-am promis superiorului meu c-o fac.

— Dar, dar. spuse ea tulburată, dacă pleci din poliţie, n-o să mai ai superior.

— Nu pot renunţa la munca mea, rosti simplu.

Se gândi o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Îmi ceri să nu-mi respect cuvântul, spuse. Îmi ceri

să fac o nebunie mai mare decât cea pe care intenţionam s-o fac. Nu vrei, nu poţi să-mi impui această cerinţă.

Ea se retrase un pic, cu capul ridicat, bosumflându-se uşor.

— Înţeleg, spuse, n-o s-o faci. Întinse mâna. N-o să-ţi mai cer niciodată să faci vreun sacrificiu.

El îi luă mâna, o ţinu strâns o clipă, apoi o lăsă să cadă. Fără vreun alt cuvânt, fata părăsi încăperea. Frank aşteptă un moment, sperând în zadar că va reveni. Uşa rămase închisă.

Părăsi casa cu o copleşitoare senzaţie de tristeţe.

CAPITOLUL 7 DOCTORUL ESSLEY ÎNTÂLNEŞTE UN BĂRBAT

Dr. Essley se afla în biroul său, studiind foarte atent la microscop, încăperea era în întuneric, cu excepţia luminii provenind de la o puternică lampă electrică îndreptată spre oglinda instrumentului. Ceea ce găsi pe lamelă era evident mulţumitor, pentru că scoase banda de sticlă, o aruncă în foc şi aprinse lumina.

Luă o tăietură din ziarul de pe masă şi o citi.

Îl interesa, pentru că era o relatare despre moartea subită a domnului Augustus Fanks.

„Gentlemanul decedat, relata articolul, colabora cu colonelul Black, celebrul finanţist, discutând detaliile unei noi fuziuni în industria fierului, când s-a prăbuşit brusc şi, înainte să-i poată fi acordată asistenţa medicală, a murit, pare-se, de un atac de cord”.

Nu fusese nicio anchetă, deoarece Fanks avea într-adevăr o inimă slabă şi se afla sub tratamentul unui specialist care, având drept specializare bolile de inimă, descoperea simptome ale bolii la cel mai mic pretext.

Deci, acesta a fost sfârşitul lui Fanks. Doctorul încuviinţă tăcut. Da, acesta îi fusese sfârşitul. Şi acum?

Scoase o scrisoare din buzunar. Îi era adresată în caligrafia rotunjită şi lăbărţată a lui Theodore Sandford.

Essley îl întâlnise mai demult, atunci când Sandford era în relaţii de prietenie cu Black. Fusese recomandat mogulului fierului de către finanţist, şi îl tratase de diverse

boli. „Doctorul meu din suburbii” îi spunea Sandford.

„Deşi nu am aceleaşi vederi cu prietenul nostru Black, scria el, şi, pentru moment, suntem cu pistoalele pe masă, cred că aceasta nu va afecta relaţiile noastre, cu atât mai mult cu cât doresc să-mi vezi fiica”.

Essley îşi aminti că o văzuse o dată: o fată înaltă, cu ochi surâzători şi un ten din lapte şi trandafiri.

Puse scrisoarea în buzunar, merse în micuţul său cabinet şi încuie uşa. Când ieşi, purta paltonul său lung şi ducea un săculeţ. Avea exact răgazul de a prinde un tren spre Oraş şi, la ora unsprezece, se trezi în vila lui Sandford.

— Eşti un individ ciudat, doctore, rosti cu un zâmbet, în timp ce-şi salută vizitatorul. Noaptea îţi vizitezi majoritatea pacienţilor?

— Pacienţii mei aristocraţi, rosti rece celălalt.

— Urâtă treaba cu sărmanul Fanks, rosti celălalt. Am cinat împreună acum câteva săptămâni. Ţi-a spus că a întâlnit un tip care te-a cunoscut în Australia?

O umbră de îngrijorare apăru pe chipul celuilalt.

— Hai să vorbim despre fiica ta, rosti brusc. Care-i problema ei?

Patronul industriei fierului zâmbi timid.

— Nimic, mă tem; totuşi, vezi tu, Essley, e unicul meu copil şi uneori mi se pare că e bolnavă. Doctorul meu din Newcastle îmi spune că nu e nimic rău cu ea.

— Înţeleg, spuse Essley. Unde e?

— La teatru, mărturisi tatăl. Probabil crezi că sunt nebun că te aduc în oraş ca să discutăm despre sănătatea unei fete care e la teatru, dar ceva a supărat-o destul de rău noaptea trecută, şi azi am fost fericit s-o văd destul de interesată de o comedie muzicală.

— Majoritatea taţilor sunt nebuni, spuse celălalt. O să aştept până vine. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— De ce te-ai certat cu Black? întrebă brusc.

Bătrânul se încruntă.

— Afaceri, rosti scurt. Mă dă la o parte. L-am ajutat

acum patru ani – Dar şi el te-a ajutat, îl întrerupse doctorul.

— Dar nu la fel de mult pe cât l-am ajutat eu, rosti cu încăpăţânare celălalt. I-am oferit această şansă. Mi-a salvat compania şi am profitat, dar el a profitat mai mult. Afacerea a luat acum proporţii atât de vaste încât nu mai pot reveni. Nimic nu-mi va schimba hotărârea.

— Înţeleg. Essley fluieră un cântecel în timp ce merse din nou la fereastră.

Asemenea oameni trebuie distruşi, gândi. Distruşi! Şi există o singură cale: fiica ăstuia. În noaptea asta nu putea face nimic, evident – nimic.

— Nu cred c-o s-o mai aştept pe fiica ta, spuse. Poate o să sun mâine seară.

— Îmi pare atât de rău…

Dar doctorul îl întrerupse.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse tăios; vei găsi vizita mea trecută în nota de plată.

Industriaşul izbucni în râs când îl văzu la uşă.

— Eşti un finanţist aproape la fel de bun ca prietenul tău, spuse.

— Aproape, spuse sec doctorul.

Taxiul care-l aştepta îl depuse la Charing Cross, de unde se îndreptă direct spre cel mai apropiat oficiu telefonic şi sună la Hotel Temperance în Bloomsbury.

Avea motive să-l întâlnească pe un oarecare domn Weld, care-l ştia din Australia.

N-avu nicio dificultate în a transmite mesajul. Dl. Weld se afla în hotel. Aşteptă până când îl găsi recepţionerul. Curând, o voce rosti:

— Sunt Weld – cu mine doreaţi?

— Da; mă numesc Cole. Ne-am cunoscut în Australia. Am un mesaj de la un prieten comun. Ne putem vedea diseară?

— Da; unde?

Dr. Essley hotărâse locul de întâlnire.

— Lângă intrarea principală de la British Museum, spuse. Sunt puţini oameni acolo la ora asta din noapte, şi o

să vă găsesc mai uşor.

O pauză la celălalt capăt al firului.

— Foarte bine, rosti vocea; într-un sfert de oră?

— Îmi convine de minune – la revedere. Puse receptorul în furcă. Lăsându-şi săculeţul la bagaje în Charing Cross Station, o luă spre Great Russell Street. Nu voia să ia taxiul. Nu va fi nicio dovadă a acestei descrieri. Lui Black n-o să-i placă. Zâmbi la gândul ăsta. Great Russell Street era pustie, cu excepţia unui şir constant de taxiuri mergând în sus şi-n jos şi a unui pieton ocazional. Îşi găsi omul aşteptându-l; mai degrabă înalt şi slab, cu un chip inteligent, rafinat.

— Dr. Essley? întrebă înaintând când celălalt se opri.

— Acesta e…

Essley îl opri.

— Numele meu este Cole, rosti aspru. Ce vă face să credeţi că sunt Essley?

— Vocea, rosti calm celălalt. La urma urmei, nu contează numele; voiam să vă văd.

— Şi eu pe dvs., spuse Essley.

Merseră unul lângă altul până ajunseră pe o stradă laterală.

— Ce doriţi de la mine? întrebă doctorul.

Celălalt izbucni în râs.

— Voiam să vă văd. Nu semănaţi niciun pic cu Essley pe care-l ştiam. Era mai slab şi n-avea culoarea dvs., şi am trăit mereu cu senzaţia că acel Essley care a ajuns departe, murise.

— E posibil, spuse absent Essley. Voia să câştige timp. Strada era pustie. Puţin mai jos se afla un intrând în care cineva ar fi putut să zacă neobservat până ar fi venit un poliţist.

În buzunar avea o pană impregnată, grijuliu înfăşurată în puf şi mătase. O scoase pe furiş din buzunar şi, cu mâinile la spate, dădu deoparte acoperitoarea.

de fapt, doctore Essley, spunea individul, trăiesc cu senzaţia că eşti un impostor.

Essley îl privi.

— Gândeşti prea mult, rosti cu glas scăzut, şi, una peste alta, nu recunosc

— Întoarce-ţi faţa spre lumină.

Tânărul se supuse. O clipă doar. Iute ca gândul, doctorul ridică pana…

O mână de oţel îi înşfăcă încheietura. Ca din pământ, doi alţi bărbaţi îşi făcură apariţia. Ceva moale îi fu aruncat în faţă; o aromă greţoasă îl cuprinse. Se luptă nebuneşte, dar cu prea puţine şanse, după care se auzi fluierul ascuţit al unui poliţist şi se prăbuşi la pământ…

Se trezi cu un poliţist aplecat deasupra lui. Instinctiv, îşi duse mâna la cap.

— Rănit, domnule? întrebă poliţistul.

— Nu.

Se strădui să se ridice în picioare şi se clătină.

— I-aţi capturat pe indivizi?

— Nu, sir, au scăpat. I-am văzut când v-au doborât dar, cerule, parcă au intrat în pământ.

Se uită în jur, căutând pana: dispăruse. Cu oarecare reţinere, îi dădu poliţistului numele şi adresa, care îi chemă un taxi.

— Sunteţi sigur că n-aţi pierdut nimic, sir? întrebă.

— Nimic, spuse ţâfnos Essley. Nimic – ascultă, nu raporta asta. Strecură o liră în mâna omului. Nu vreau ca incidentul ăsta să ajungă în presă.

Poliţistul îi înapoie banii.

— Îmi pare rău, spuse, n-aş putea să-i iau chiar dacă aş vrea. Privi rapid în jur şi coborî glasul: e un gentleman de la Scotland Yard cu mine, spuse, unul dintre comisari.

Essley urmări direcţia în care privea poliţistul. Un bărbat stătea în umbra zidului.

— El e flăcăul care v-a văzut primul, rosti poliţistul, tânăr şi foarte volubil.

Ascultând un impuls pe care nu-l putea defini, Essley păşi spre individul din umbră.

— Vă datorez mare recunoştinţă, spuse. Pot spera că veţi adăuga la amabilitatea dvs. şi uitarea celor întâmplate – nu mi-ar plăcea să văd vreo referire în ziare.

— Bănuiesc, rosti necunoscutul. Era în costum de seară, şi capătul incandescent al trabucului său mai degrabă îi ascundea chipul. Dar aceasta e o chestiune, dr. Essley, pentru care trebuie să ne îngăduiţi discreţie totală.

— Cum de-mi ştiţi numele? întrebă doctorul bănuitor.

Celălalt zâmbi în întuneric şi se întoarse.

— O clipă!

Essley ţâşni şi privi cu atenţie chipul celuilalt.

— Mî se pare că-ţi recunosc vocea, spuse.

— E posibil, spuse celălalt şi-l împinse uşor, dar ferm.

Essley oftă. Nici el nu era un slăbănog, dar omul ăsta avea un braţ de oţel.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi, sir, spuse îngrijorat poliţistul. Nu voia să deranjeze un cetăţean evident influent, dar nici pe superiorul său – acel misterios comisar care apărea şi dispărea în diverse secţii şi care lăsa în urma lui nenumărate pagube printre diverşi membri ai poliţiei.

— O să plec, spuse doctorul, dar aş dori să aflu numele acestui domn.

— Asta nu e treaba dvs., rosti străinul, şi Essley ridică din umeri.

Cu asta trebuia să se resemneze. Se duse acasă în Forest Hill, gândind, gândind.

Cine erau cei trei? Ce urmăreau?

Cine era individul care se ascunsese în umbră? E posibil ca atacatorii săi să acţioneze mână-n mână cu poliţia?

Nu era mai aproape de soluţie când ajunse acasă. Descuie uşa şi intră, în afara lui şi a bătrânei de la etaj, nu era nimeni acasă.

Venirile şi plecările lui erau atât de neregulate încât îşi organizase un sistem care-i asigura o perfectă libertate de mişcare.

Trebuie să existe un sfârşit pentru dr. Essley, hotărî. Essley trebuie să dispară din Londra. Nu era nevoie să-l avertizeze pe Black – Black va afla.

Va rezolva chestiunea patronului fierului şi a fiicei

sale, după care – se va isprăvi totul.

Descuie biroul, intră şi aprinse lumina.

Pe masa de scris se afla o scrisoare, o scrisoare într-un plic gri, subţire, îl ridică şi-l examină. Fusese adus personal, şi purta numele lui scris de o mână fermă.

Privi masa de scris şi tresări, dându-se un pas înapoi.

Scrisoarea fusese scrisă aici, în încăpere, şi pătase suportul!

Nu exista nicio îndoială. Hârtia de sugativă fusese schimbată chiar azi, şi imaginea în oglindă a scrisului apăsat de pe plic se vedea foarte clar.

Privi din nou plicul.

Nu putea fi vorba de un pacient: nu primea niciodată pacienţii acasă – nu pomenise vreodată de asta. Practica era un pretext. În afară de asta, uşa fusese încuiată, şi numai el avea cheia. Deschise plicul şi scoase conţinutul. Era o jumătate de foaie de hârtie. Cele trei rânduri glăsuiau:

„Ai scăpat în seara asta, şi mai ai doar şapte zile ca să te pregăteşti pentru soarta ce te-aşteaptă”.

CEI PATRU JUSTIŢIARI

Se prăbuşi în scaun, zdrobit de ceea ce aflase.

Erau Justiţiarii – şi le scăpase din mâini.

Justiţiarii! îşi îngropă faţa în mâini şi încercă să raţioneze. Îi dăduseră şapte zile. Multe pot fi făcute în şapte zile. Era cuprins de groaza morţii, el, care fără remuşcări trimise atâţia în lunga călătorie. Dar de data asta era el – el în persoană! Duse mâna la gât şi privi roată prin încăpere. Essley, cel cu otrava – expertul; un specialist al morţii – cel care readusese la viaţă arta familiei Medicis şi care trăsese legea pe sfoară. Şapte zile! Ei bine, va rezolva chestiunea industriaşului. Asta îi va fi de folos lui Black.

Începu să facă pregătiri febrile pentru viitor. Nu existau hârtii de distrus. Intră în cabinet şi goli trei sticle în chiuvetă. De a patra avea nevoie. Cea de-a patra îi fusese de folos lui Black: o sticluţă verde cu un dop de sticlă. O strecură în buzunar.

Lăsă robinetul să curgă pentru a şterge orice urmă a drogului pe care-l aruncase. Sparse sticlele şi le aruncă la coş.

Urcă în camera lui, dar nu izbuti să adoarmă. Încuie uşa şi o blocă cu un scaun. Cu un revolver în mână, căută în şifonier şi sub pat. Puse revolverul sub pernă şi încercă să adoarmă.

Dimineaţa următoare îl găsi tras la faţă şi bolnav, dar oricum îşi făcu toaleta cu grija zilnică.

Fix la amiază se prezentă la Hampstead şi fu condus în salon.

Fata era singură când intră. Constată admirativ că e foarte frumoasă.

Ştiu instinctiv că May Sandford nu-l place. Văzu norul care-i înnegură frumosul chip, chiar când intră, şi se amuză în stilul său rece.

— Tata e afară, spuse ea.

— Asta e bine, rosti Essley, pentru că putem sta de vorbă.

Se aşeză fără invitaţie.

— Mi se pare corect să vă spun, dr. Essley, că temerile tatălui meu în ceea ce mă priveşte sunt total nefondate.

În clipa aceea, industriaşul intră şi îi strânse călduros mâna doctorului.

— Ei bine, cum ţi se pare că arată? întrebă.

— Felul cum arată nu spune nimic. Nu era momentul potrivit pentru pană. Avea alte lucruri de făcut, şi nu pana era calea. Sporovăi un timp şi se ridică. O să-ţi trimit nişte medicamente, spuse.

Fata se strâmbă.

— Nu trebuie să vă străduiţi să le luaţi, rosti cu nuanţa de maliţie care era una dintre caracteristicile lui.

— Poţi veni la cină marţi? întrebă Standford.

Essley se gândi. Era sâmbătă – trei zile din şapte şi, între timp, se putea întâmpla orice.

— Da, voi veni.

Luă un taxi spre apartamentele de lângă Thames

Embankment. Acolo, avea o încăpere foarte utilă.

CAPITOLUL 8 COLONELUL BLACK ARE UN ŞOC

Domnul Sandford avea o întâlnire cu colonelul Black. Era discuţia finală înainte de ruptură.

Oraşul mustea de zvonuri. Circulase o şoaptă; nu era totul în regulă cu finanţistul – fuziunea de care depindeau atâtea nu se realizase.

În după-amiaza aceea, Black stătea la biroul său, jucându-se neglijent cu un coupe-papier. Era mai pământiu ca de obicei; mâna care ţinea cuţitaşul tresărea nervos. Îşi privi ceasul. Era timpul să sosească Sandford. Sună din nou clopoţelul aflat lângă birou şi apăru un funcţionar.

— A sosit dl. Sandford? întrebă.

— Tocmai a venit, sir.

— Pofteşte-l înăuntru.

Cei doi schimbară saluturile formale şi Black arătă spre un scaun.

— Ia loc, Sandford, spuse tăios. Acum, cum stăm exact?

— Acolo unde am rămas, rosti celălalt tranşant.

— Nu vei intra în planul meu?

— Nu.

Colonelul Black bătu în birou cu cuţitaşul şi Sandford îl privi. Părea mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Chipul său galben era încreţit şi ridat.

— Asta înseamnă ruina pentru mine, rosti brusc. Am mai mulţi creditori decât pot număra. Dacă fuziunea ar reuşi, m-aş stabiliza. Sunt o mulţime de oameni alături de mine – Ikey Tramber – îl ştii pe Sir Isaac? E prieten cu… Îîî… contele de Verlond.

Dar cel mai vârstă nu era impresionat.

— E greşeala ta că te afli în găleată, spuse. Ţi-ai luat pe cap o sarcină prea mare – mai mult decât atât, ai luat de bun tot ce ţi s-a zis.

Bărbatul de la birou îl privi pe sub sprâncenele drepte.

— E uşor pentru tine să stai acolo şi să-mi spui ce-ar trebui să fac, rosti, şi tremurul vocii îi destăinui celuilalt

ceva despre pasiunea cu care i se adresa. Nu vreau sfaturi sau predici – vreau bani. Vino în proiectul meu şi fuzionăm, sau…

— Sau… repetă liniştit industriaşul.

— Nu te ameninţ, spuse posac Black; te avertizez. Rişti mai mult decât crezi.

— Îmi asum riscul, spuse Sandford. Se ridică. Mai ai ceva de spus?

— Nimic.

— Atunci îţi urez rămas bun.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui, şi Black nu se clinti. Rămase acolo până se întunecă, nefăcând altceva decât să mâzgălească la întâmplare pe mapa de pe birou.

Era aproape întuneric când ajunse la apartamentul pe care-l ocupa în Victoria Street, şi intră.

— E un domn care vă aşteaptă, sir, rosti cel care se grăbi să-l ajute să-şi scoată haina.

— Ce fel de domn?

— Nu ştiu exact, sir, dar am senzaţia că e detectiv.

— Detectiv? constată că-i tremură mâinile, şi îşi blestemă prostia. Rămase nehotărât în mijlocul holului. Într-un minut, îşi domolise frica, şi răsuci mânerul uşii.

Un bărbat se ridică să-l întâmpine.

Avu senzaţia că-l mai văzuse înainte. Era una dintre acele impresii greu de explicat.

— Doreaţi să mă vedeţi? întrebă.

— Da, sir, rosti bărbatul, cu o notă de respect în glas. Am venit să vă pun câteva întrebări.

Black avu în vârful limbii întrebarea dacă e ofiţer de poliţie dar, într-un fel, nu avu curajul să formuleze cuvintele.

Efortul fu inutil, cum se dovedi, pentru că următoarele cuvinte ale individului explicară misiunea.

— Am fost angajat de o firmă de avocaţi să descopăr unde se află Dr. Essley.

Black îl privi dur.

— Asta n-ar trebui să fie o dificultate, spuse. Numele doctorului e în cartea de telefon.

— Aşa e, şi totuşi am avut cele mai mari dificultăţi în a-l localiza. Că veni vorba, m-am exprimat greşit când am spus că vreau să descopăr unde se află. Identitatea e cea pe care o caut.

— Nu pricep, rosti finanţistul.

— Ei bine, nu ştiu cum să vă explic exact. Dacă-l cunoaşteţi pe dr. Essley, vă amintişi faptul că a fost câţiva ani în Australia.

— E adevărat, spuse Black. El şi cu mine ne-am întors împreună.

— Şi aţi fost acolo câţiva ani, sir?

— Da, am fost acolo ceva ani, deşi n-am fost tot timpul împreună.

— Înţeleg, spuse bărbatul. Aţi plecat împreună, bănuiesc?

— Nu, răspunse tăios celălalt, am plecat în perioade diferite.

— L-aţi văzut de curând?

— Nu, nu l-am văzut, deşi i-am scris frecvent cu diverse ocazii. Black încerca din greu să nu-şi piardă răbdarea. Nu e bine ca acest om să vadă cât de mult îl enervează întrebările.

Individul notă ceva în agendă, o închise şi o puse în buzunar.

— Aţi fi surprins să aflaţi, întrebă lent, că adevăratul dr. Essley care a plecat în Australia, a murit acolo?

Degetele lui Black înşfăcară marginea mesei, dar se stăpâni.

— Nu ştiam asta, spuse. Asta-i tot ce voiaţi să mă întrebaţi? rosti după ce bărbatul isprăvi.

— Cred că da, sir, rosti detectivul.

— Aş putea să vă întreb în numele cui faceţi această anchetă? întrebă colonelul.

— Asta n-am permisiunea să vă spun.

După ce plecă, Black începu să se plimbe ca un leu în cuşcă, adâncit în gânduri.

Luă dintr-un sertar un „Baedeker” continental, şi elaboră cu creionul şi hârtia un plan de retragere. Refuzul

lui Sandford de a negocia cu el încoronase dezastrul.

Traversă încăperea spre seiful din colţ şi-l deschise. În sertarul interior se aflau trei pachete groase cu bancnote. Le scoase şi le puse pe masă. Erau emise de Banca Franţei, fiecare valorând o mie de franci.

Era mai bine să nu rişte. Le puse în buzunarul interior al hainei. Dacă totul eşua, acestea vor fi calea spre libertate.

În privinţa lui Essley – zâmbi. Oricum trebuie să dispară.

Părăsi apartamentul şi o luă spre estul Oraşului.

Doi bărbaţi erau pe urmele lui, deşi el nu ştia.

Black era mândru că a sa corporaţie nu ţinea acte, nu avea dosare şi faptul acesta fu de bun augur în noaptea în care primise vizita neaşteptată a Celor Patru. Căutarea sistematică a dovezilor, pe care intenţionau să le folosească împotriva lui într-un tribunal recunoscut, eşuase în descoperirea celei mai mici urme de evidenţă doumentară pe care ar fi folosit-o.

Totuşi, dacă e să spunem adevărul, Black ţinea o evidenţă completă a actelor, numai că acestea se aflau într-un cod elaborat de el, a cărui cheie nu fusese niciodată pusă pe hârtie, şi pe care numai el îl înţelegea.

În seara vizitei detectivului, era angrenat în acţiunea de a plasa chiar şi aceste registre departe de Cei Patru. Avea motive trainice pentru neliniştea lui.

Cei Patru fuseseră foarte activi în ultima vreme, şi gândiseră că ar fi potrivit să-i facă o nouă provocare colonelului Black.

Fu ocupat de la nouă până la unsprezece, rupând scrisori aparent nevinovate şi arzându-le. Când bătu ora unsprezece, îşi privi ceasul şi confirmă ora. În noaptea aceea, avea o treabă foarte importantă.

Îi scrise un bilet lui Sir Isaac Tramber, cerându-i să se întâlnească la noapte. Avea nevoie de fiecare prieten, de fiecare pârghie, de fiecare mână de ajutor care îi putea fi dată.

CAPITOLUL 9 LORDUL VERLOND OFERĂ O CINĂ

Lordul Verlond era un vizitator de după-amiază al locuinţei lui Sandford. Venise din mai multe motive, pe care toată lumea le cunoştea. Era un acţionar important al Topitoriilor Sandford şi, datorită zvonurilor de fuzionare, care pluteau în aer, existau destule motive ale vizitei. Duble chiar, se pare, când prima persoană pe care o întâlni fu un bărbat solid, palid, îngrozitor de drăguţ (în cel mai rău sens al cuvântului) şi prea doritor să fraternizeze pentru plăcerea bătrânului.

— Am auzit de dvs., my lord, spuse colonelul Black.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune „my lord”! şuieră contele. Măi, măi, îmi ceri să fiu grosolan cu tine!

Dar niciun bărbat de rangul lui Verlond nu putea fi grosolan cu colonelul, cu zâmbetul său mecanic şi ochii strălucitori.

— Cred că-l cunosc pe unul dintre prietenii dvs., spuse cu acel ton liniştitor, care pentru unii trece drept respect.

— Îl cunoşti pe Ikey Tramber, ceea ce nu e acelaşi lucru, spuse contele.

Colonelul Black scoase un zgomot care arătă că se amuză.

— El întotdeauna… Începu.

— El întotdeauna mă vorbeşte de bine şi spune ce băiat bun sunt, şi cum pământul îşi pierde savoarea dacă trece o zi fără să mă vadă, îi veni în ajutor lordul Verlond, cu ochii luminaţi de maliţie plăcută, şi îţi spune ţie ce bun sportiv sunt eu, şi ce inimă adevărată şi bună bate dincolo de exteriorul meu cumva respingător, şi cum dacă oamenii m-ar cunoaşte, m-ar iubi – spune toate astea, nu-i aşa?

Colonelul Black încuviinţă.

— Nu cred! rosti mitocăneşte Lordul Verlond.

Îl privi un timp.

— O să vii cu mine la cină diseară – vei cunoaşte o mulţime de oameni care-ţi vor fi profund antipatici.

— Aş fi încântat, murmură colonelul.

Spera ca în discuţia pe care bănuia c-o s-o aibă

Sandford şi înălţimea sa, să fie invitat şi el să participe.

Şi totuşi, era dezamăgit. Ar fi trebuit să plece atunci şi acolo, dar preferă să discute artă (pe care o înţelegea imperfect), cu o tânără doamnă zăpăcită, care se gândea tot timpul la altceva.

Dorea cu îndârjire să aducă discuţia la subiectul poliţiei orăşeneşti, în speranţa că va fi pomenit numele tânărului poliţist. S-ar fi interesat de el, dar mândria o reţinu. Colonelul Black însuşi nu atinse subiectul.

Discuta încă despre tablourile dispărute, când Lordul Verlond ieşi din birou împreună cu Sandford.

— Să vină şi fiica ta, spunea contele.

Sandford era nehotărât.

— Mă simt obligat – n-aş vrea s-o las să plece singură.

Ceva tresări în pieptul colonelului Black. O şansă!

— Dacă vorbiţi de cina de diseară, spuse cu o nuanţă de indiferenţă, voi fi bucuros să chem maşina pentru dvs.

Totuşi, Sandford nu se liniştise încă. May era cea care trebuia să decidă.

— Cred că mi-ar plăcea, tati, spuse.

Nu se buura prea mult la gândul de a merge undeva cu colonelul, dar urma să fie o călătorie scurtă.

— Dacă aş putea fi *in loco parentis* ai tinerei fete, spuse Black aproape în glumă, aş considera-o o onoare.

Privi în jur şi văzu o expresie curioasă în ochii Lordului Verlond. Contele îl privea atent, pasionat aproape, şi o bruscă şi inexplicabilă spaimă cuprinse inima finanţistului.

— Excelent, excelent! murmură bătrânul, încă privindu-l printre gene. Nu e mult de mers, şi cred că vei suporta bine călătoria.

Fata zâmbi, dar expresia fioroasă de pe chipul contelui nu dispăru.

— Întrucât sunteţi invalidă, tânără doamnă, continuă el, în ciuda protestului zâmbitor al lui May – întrucât sunteţi invalidă, tânără doamnă, vă voi face cunoştinţă cu Sir James Bower şi Sir Thomas Bigland – îi cunoaşteţi pe

aceşti doctori eminenţi, colonele? Doctorul Essley al dumitale, oricum, îi va consulta pe amândoi asupra acţiunii alcaloizilor vegetali.

Pe chipul lui Black apărură mari picături de sudoare, dar trăsăturile erau sub control perfect. În ochi îi străluceau frica şi furia, dar sfida privirea celuilalt. Chiar zâmbea – un zâmbet slab, chinuit.

— Asta pune capăt oricărei obiecţii, rosti aproape vesel.

Bătrânul se trase şi rânji în sine pe tot drumul de întoarcere.

Contele de Verlond era un maniac al punctualităţii: un bătrân fioros, cocoşat, cu o faţă care, aşa cum spunea Societatea, reflecta elocvent povestea vieţii lui, limba ascuţită era suficientă ca să fie respectat – sau dacă nu respectat, temut, teama care înlocuieşte atât de abil respectul – de prietenii săi.

„Prieteni” e un cuvânt pe care, în mod obişnuit, nu l-ai putea aplica vreodată vreunei cunoştinţe de-a contelui. În aparenţă n-avea niciun prieten, cu excepţia lui Sir Tramber.

* în locul părinţilor – în lb. iatină, în orig. (N. Trad.)

— Am oameni care vin să cineze cu mine, spusese cinic când se discuta odată despre chestiunea prieteniei cu unul care îl cunoştea suficient de bine ca să trateze un subiect atât de intim.

În noaptea aceea, aştepta în marea bibliotecă din Carnarvon Place. Contele era unul dintre aceia pentru care fiecare zi a vieţii e un rigid mers al trenurilor.

Îşi privi ceasul; în două minute se va îndrepta spre salon pentru a-şi întâmpina oaspeţii.

Sosea Horace Gresham. O invitaţie curioasă, ar fi gândit Sir Isaac Tramber, şi la atât s-ar fi redus remarca, având în vedere prietenia lor.

— Când o să am nevoie de sfatul tău privind lista invitaţilor mei, Ikey, spuse contele, o să-ţi trimit o telegramă francată.

— Credeam că-l urăşti, mormăi Sir Isaac.

— Să-l urăsc! Fireşte că-l urăsc. Îi urăsc pe toţi. Ar trebui să te urăsc şi pe tine, dar eşti un diavol atât de nesemnificativ, spuse contele. Te-ai împăcat cu Mary?

— Nu ştiu ce vrei să spui prin „te-ai împăcat”, rosti plângăcios Sir Isaac. Am încercat să mă port amiabil cu ea, şi se pare că am izbutit doar să-mi bat joc de mine.

— Ah! spuse nobilul, chicotind uşor; te-ar fi plăcut mai mult natural.

Sir Isaac privi îmbufnat spre patron.

— Presupun că ştii că vreau să mă însor cu Mary.

— Ştiu că vrei nişte bani fără să munceşti pentru ei, spuse contele. Mi-ai povestit de două ori despre asta. N-aveam cum să uit. E genul de lucru la care mă gândesc nopţile.

— Mi-aş dori să nu mă iei peste picior, mormăi baronetul. Mai aştepţi şi alţi oaspeţi?

— Nu, fornăi contele, stau în vârful Mont Blane-ului şi mănânc budincă de orez.

La asta nu mai exista răspuns.

— Am invitat un vechi prieten de-al tău, rosti brusc contele, dar se pare că nu vine.

Ikey se încruntă.

— Un vechi prieten?

Celălalt încuviinţă.

— Un gentleman militar, spuse laconic. Un colonel din armată, deşi nimeni nu ştie ce armată.

Lui Sir Isaac îi căzu falca.

— Nu cumva Black?

Lordul Verlond încuviinţă. Încuviinţă de mai multe ori, ca un copil zglobiu care mărturiseşte o boacănă de care e nemaipomenit de mândru.

— Black e, spuse dar nu pomeni nimic despre fată.

Îşi privi din nou ceasul şi se strâmbă uşor.

— Rămâi aici, ordonă. Mă duc să telefonez.

— Aş putea să…

— N-ai putea! pufni contele.

Lipsi ceva timp şi, când reveni în bibliotecă, zâmbea.

— Amicul tău nu vine, spuse şi nu dădu nicio

explicaţie; nici pentru comportamentul inexplicabil al colonelului, nici pentru amuzamentul său.

La cină, Horace Gresham se trezi aşezat lângă cea mai frumoasă femeie din lume. Era şi cea mai amabilă şi cea mai uşor de distrat. Era fericit să uite de lume, şi mai ales de lumea adunată în jurul contelui, numai că Lordul Verlond avea altă părere.

— Azi m-am întâlnit cu un prieten de-al tău, spuse brusc, adresându-i-se lui Horace.

— Într-avedăr, sir? Tânărul se prefăcu interesat din politeţe.

— Sandford – acel teribil de prosper gentleman din Newcastle.

Horace aprobă precaut.

— Şi prieten de-al tău, nu-i aşa? Bătrânul se răsuci brusc spre Sir Isaac. I am cerut fiicei sale să vină la cină – tatăl nu poate veni. N-a ajuns.

Făcu ochii roată în jurul mesei după fata absentă.

— Într-un fel, Sandford e un prieten de-al meu, rosti Sir Isaac la fel de precaut, deoarece trebuia să facă o declaraţie în public fără a şti exact cum reacţionează bătrânul la subiectul invitaţilor absenţi; cel puţin, e prietenul unui prieten.

— Black, mârâi Lordul Verlond, şarlatanul de la bursa neagră – eşti băgat acolo?

— Practic, am tăiat legătura cu el, se grăbi să rostească Sir Isaac.

Verlond rânji.

— Asta înseamnă că e falit, spuse şi se întoarse spre Horace. Sandford are numai cuvinte de laudă pentru un poliţist care e îndrăgostit nebuneşte de fiică-sa – e prieten de-al tău?

Horace încuviinţă.

— Un mare prieten de-al meu, rosti liniştit.

— Cine e?

— Oh, un poliţist, spuse Horace.

— Şi presupun că are două picioare şi un cap şi două braţe, spuse contele. Eşti o bancă de informaţii – ştiu că e

poliţist. Se pare că toată lumea vorbeşte despre el. Acum, ce face, de unde vine – ce naiba înseamnă toate astea?

— Mă tem că nu vă pot da nicio informaţie, spuse Horace. Singurul lucru de care sunt absolut sigur e că e un adevărat gentleman.

— Un gentleman şi un poliţist? întrebă neîncrezător contele.

Horace încuviinţă.

— O nouă profesie pentru fiul mai tânăr, nu? remarcă sardonic Lordul Verlond. Gata cu fugitul de-acasă şi înrolatul în armată; gata cu simplul marinar; gata cu mânatul vacilor în pampas – în ochii lui Lady Mary apăru o expresie de durere. Bătrânul lord se întoarse spre ea.

— Iartă-mă, mormăi. Nu mă gândeam la tânărul ăla nebun. Gata cu planurile de plecare la capătul pământului pentru mezin; gata cu morţile pitoreşti în Regimentul de Puşcaşi, sau cu apariţia la ora potrivită cu o pungă cu lingouri sub fiecare braţ ca să-ţi salvezi familia de la ruină. Bagă-te în poliţie, ăsta-i jocul. Ar trebui scris un roman pe tema asta: un tip care poate scrie la un ziar de sport poate scrie orice.

— Apropo, adăugă, marţi vin la Lincoln să văd cum pierde calul tău.

— O să vii degeaba, spuse Horace. Am aranjat să câştige.

Aşteptă mai târziu o ocazie să-i spună bătrânului un cuvânt între patru ochi. Asta se petrecu de-abia la sfârşitul cinei, când se trezi singur cu contele.

— Apropo, spuse cu o nuanţă de lejeritate, vreau să te consult într-o afacere urgentă.

— Vrei bani? întrebă contele, privindu-l bănuitor pe sub sprâncenele stufoase.

Horace zâmbi.

— Nu, nu cred că sunt genul care împrumută bani, spuse.

— Vrei să te însori cu nepoata mea? întrebă brutal bătrânul.

— Asta e, rosti Horace cu răceală. Se putea adapta

stărilor bătrânului.

— Ei bine, nu poţi, spuse contele. Tu ai aranjat să câştige calul tău, iar eu am aranjat s-o mărit cu Ikey. Cel puţin, se corectă, Ikey a aranjat cu mine.

— Şi dacă ea nu e de acord cu acest plan? întrebă Horace.

— Nu cred, rosti bătrânul cu un rânjet. Nu-mi imaginez pe cineva care să-l placă pe Ikey, da? Cred că e un diavol demn de ură. Nu-şi plăteşte datoriile, n-are simţul onoarei, un foarte mic simţ al decenţei; asociaţii lui, incluzându-mă şi pe mine, sunt cei mai răi oameni din Londra.

Clătină din cap suspicios.

— Acum e virtuos, mârâi, mi-a spus-o confidenţial; m-a informat că a dat peste o nouă mină de aur. Ce mărturisire nasoală pentru un individ de calibrul lui! N-am pic de încredere în aşa-zisa lui stare de penitenţă.

Ridică brusc privirea.

— Du-te şi ia-i locul, spuse cu acea uşoară scânteie maliţioasă, care-i dădea chipului o înfăţişare extraordinară, strălucindu-i în priviri. Bună idee, asta! Du-te şi ia-i locul! Mi s-a părut că Mary te place un pic. Blestematul de Ikey! Dă-i drumul!

Îl împinse pe tânărul uluit din faţa lui.

Horace o găsi pe fată în seră. Fierbea de bucurie. Nu se aşteptase să-l cucerească atât de uşor pe bătrân – atât de uşor încât se simţea aproape înfricoşat. Era ca şi cum Contele de Verlond, cu umorul său sardonic, găsise o metodă de a-l umili. Pe negândite, îi povesti tot ce se petrecuse.

— Nu pot să cred, strigă, că era atât de pregătit, de dornic. A fost brutal, desigur, dar asta e ceva natural.

Îl privi cu o uşoară sclipire amuzată în ochi.

— Nu cred că-l cunoşti pe unchiul meu, spuse liniştită.

— Dar… dar… se bâlbâi el.

— Da, ştiu, continuă ea, toată lumea crede că-l cunoaşte. Toţi cred că e cel mai oribil om din lume. Uneori,

mărturisi ea, am fost de acord cu această opinie. N-am înţeles niciodată de ce l-a îndepărtat pe sărmanul Con.

— Fratele tău? întrebă el.

Ea încuviinţă. Ochii i se umeziră.

— Sărmanul băiat, spuse moale, nu l-a înţeles pe unchi. Nici eu. Uneori cred că nici unchiul nu se înţelege pe sine foarte bine, rosti cu un mic zâmbet trist. Gândeşte-te la lucrurile oribile pe care le spune despre oameni – gândeşte-te la felul în care-şi face duşmani…

— Şi totuşi, sunt gata să cred că e un veritabil Gabriel, rosti avântat Horace. E un binefăcător al omenirii, un rege printre oameni, distribuitorul unor mari daruri – Nu fi prost, spuse ea, şi, lăsându-şi mâna pe braţul lui, îl conduse spre capătul îndepărtat al curţii cu palmieri imenşi.

Oricâtă plăcere i-ar fi provocat bătrânul lord lui Horace, nu-şi găsi egal în discuţiile cu Sir Isaac.

Alternativ îl bătu pe umăr şi-l lovi, până când baronetul se crispă de furie. Bătrânul parcă avea o plăcere maliţioasă luându-l în răspăr pe celălalt. Faptul că părerile exprimate la ora zece noaptea erau în totală contradicţie cu cele rostite la ora opt în aceeaşi noapte, nu-l deranja; le-ar fi schimbat de o duzină de ori pe parcursul a douăzeci şi patru de ore dacă acest lucru i-ar fi provocat plăcere.

Sir Isaac se afla într-o stare de spirit rea când un servitor îi aduse un bilet. Se uită în jur după un loc liniştit unde să-l citească. Cam bănuia provenienţa lui. Dar de ce Black ratase o ocazie atât de splendidă de a-l întâlni pe Lordul Verlond? Poate biletul va lămuri asta.

Traversă încăperea şi se îndreptă spre seră, citind cu atenţie scrisoarea. O citi de două ori, apoi o împături şi o puse în buzunar; avu ocazia de a băga mâna în acelaşi buzunar aproape imediat, pentru că scoase ceasul să vadă ora.

Când părăsi micul refugiu, în drum spre hol, lăsă în urma lui pe podea o bucată de hârtie împăturită.

Aceasta fu descoperită de către un Horace exaltat, fericit până la delir, la întoarcerea în cameră. I-o înmână

Lordului Verlond, care, neavând scrupule, o citi – şi, citind-o în singurătatea biroului său, rânji.

CAPITOLUL 10

AFACEREA UNUI POLIŢIST

În vremea aceea, trăia în Somers Town un omuleţ pe nume Jakobs.

Era un om cu anume caracter, chiar dacă o persoană ghinionistă cu „trecut ciudat”. Acest „trecut ciudat”, totuşi, îl făcuse să rămână în urmă. „Preşuri” (trei luni de muncă grea) aproape nenumărate îi trecuseră în cont, dar niciodată nu trecuse prin aşa ceva ca acum.

Un chip zbârcit, cu ochi negri pătrunzători, foarte sprinten în comportament, foarte elegant îmbrăcat, dădea impresia că se bucură de o zi liberă, dar în ceea ce priveşte munca cinstită, ziua lui Jakobs era una interminabilă.

Dl. Jakobs fusese un pensionar al colonelului Black timp de câţiva ani. În perioada aceea, Willie Jakobs dusese o viaţă de gentleman. Cu alte cuvinte, trăise în felul pe care el îl credea mai aproape de ideal, decât cel care era în general acceptat de clasele mai bogate.

Au fost clipe când trăia ca un lord – şi aici avea propriul său standard – dar aceste perioade apăreau la intervale rare, deoarece Willie era cumpătat din naştere. Dar cu siguranţă a trăit ca un gentleman, aşa cum erau de acord toţi cei din Somers Town, deoarece mergea la culcare când i se năzărea, se scula odată cu ciocârliile din preajmă, sau zăcea în pat, citind ziarul său preferat.

Era un om norocos, având întotdeauna ceva mărunţiş pentru o jumătate de halbă cu bere, nu se gândea să cheltuiască un şiling la o cursă de cai, era chiar bănuit că-şi ia micul dejun la pat, un veritabil semn de lux şi bogăţie, conform tuturor standardelor.

În fiecare sâmbătă dimineaţă soseau mandate poştale cu valoarea de două lire sterline, de la un binefăcător care nu cerea mai mult decât ca primitorul să fie fericit şi să uite că văzuse vreodată un respectat dealer în capital şi acţiuni buzunărind un cadavru.

Pentru că acest William Jakobs văzuse.

Willie era un hoţ înnăscut, şi mândru de strămoşii celor-cu-degeteândemânatice. Se alăturase firmei „Black and Company” nu atât cu scopul de a-şi însuşi o pensie douăzeci de ani de-acum încolo, cât mai ales pentru şansa minimă de a obţine dividende imediate.

Era ocrotit chiar de principiile care-l animau pe conducătorul firmei.

Exista un personaj respingător al conducerii – respingător pentru agreabilul colonel Black – care murise subit. O anchetă ulterioară a ajuns la concluzia că murise datorită unei sincope: nici Willie nu ştia altceva. Într-o zi, se strecurase pe furiş în biroul executivului, pentru o chestiune obişnuită de afaceri, pentru că Master Jakobs se strecura uşor, la propriu şi la figurat. Căuta nişte ştampile şi ceva mărunţiş, aşa cum poate fi găsit în biroul unui individ recunoscut drept neglijent în chestiunea micilor monede. Se aşteptase să găsească încăperea pustie şi, pentru o clipă, rămase paralizat văzându-l pe însuşi marele Black aplecat peste silueta culcată a unui bărbat, scotocind cu înfrigurare buzunarele unui cadavru în căutarea unei scrisori – pentru că individul tăcut de pe podea venise cu demisia în buzunar, şi concretizase indiscret în scrisoare motivele acestei hotărâri. Cea mai mare indiscreţie dintre toate dăduse la iveală existenţa acestui document foarte compromiţător pentru colonelul Black.

Willie Jakobs nu ştia nimic despre scrisoare – neavând o explicaţie subtilă pentru portmoneul scotocit. Pentru o minte primitivă ca a lui, colonelul Black scotocea după bani: de fapt, era o vânătoare pe scară largă, şi în agitaţia lui era convins de asta.

La ancheta ce a urmat, dl. Jakobs n-a produs nicio dovadă. Oficial, nu ştia absolut nimic despre chestiune. În loc de asta, se retrase în casa sa din Somers Town, pentru o viaţă de pensionar ca un fel de continuare a atitudinii sale rezervate. Doi ani mai târziu, într-o dimineaţă de Crăciun, dl. Jakobs primi prin poştă o foarte frumoasă cutie cu bomboane de ciocolată, „cu toate urările de bine”,

de la cineva care nu se învrednici să-i trimită numele. Dl. Jakobs, nefiind amator de bomboane de ciocolată, se întrebă cât costaseră şi îşi dori ca amabilul donator să-i fi trimis bere.

— Hei, Spot, prinde! spuse dl. Jakobs, şi îi aruncă o bomboană câinelui, foarte pofticios după dulciuri.

Câinele o mâncă, dând din codiţă, după care se opri şi se prăbuşi cu un tremur – mort.

Trecu un timp înainte ca Willie Jakobs să-şi dea seama de legătura dintre căţeluşul ţeapăn şi acest cadou ornamental de Crăciun.

Încercă o ciocolată şi pe câinele proprietarului, şi muri şi acesta. Experimentă pe canarul unui chiriaş, şi muri şi acesta – ar fi putut distruge întreaga menajerie domestică din Somers Town, dacă proprietarul n-ar fi intervenit la timp, care îl acuză de moartea iniţială. Apoi, adevărul ieşi la iveală. Ciocolata era otrăvită. Willie Jakobs îşi găsi fotografia în presă, drept erou al misterului otrăvirii: un impediment pentru Willie, care fu recunoscut cu promptitudine de un mic negustor din Carming Town pe care-l înşelase cândva, şi fu arestat pentru a doua oară într-o săptămână.

Willie ieşi din puşcărie (era un „preş”), aşteptându-se să găsească mai multe mandate poştale de o liră, pe numele lui. În loc de asta, găsi o bancnotă de cinci lire şi o scrisoare bătută la maşină, pe o hârtie perfect albă, glăsuind că expeditorul regretă, dar că destinatarul nu mai trebuie să se aştepte pe viitor la noi mandate.

Willie îi scrise colonelului Black, şi primi drept răspuns o scrisoare în care „Colonelul Black nu a putut pricepe conţinutul scrisorii dvs. din data de 4. El n-a trimis bani niciodată, şi nu reuşeşte să înţeleagă de ce expeditorul s-ar fi aşteptat să „etc. etc.

Willie, furios şi rănit de nerecunoştinţa crasă şi de duplicitatea patronului său, duse scrisoarea şi povestea unui avocat, care rosti un singur cuvânt: Şantaj! Iată, deci, un Willie Jakobs nemulţumit, forţat să muncească: să depindă de şansă şi de oportunităţi precare. Din fericire,

mâna dreaptă nu-şi pierduse îndemânarea, nici, că veni vorba, mâna stângă. „Ciuguli” o marfă a-ntâia, o tăinui la un individ nou din Eveswell Road (mulţumit în cele din urmă, pentru că individul era un amator şi dădu prea mult pentru marfă), şi se încheie cu bine – atât de bine, încât fu înclinat să nu prea ia în seamă afrontul lui Black.

În seara cinei oferite de Lord Verlond – deşi, pentru a fi corecţi, trebuie să spunem că Jakobs habar n-avea de planurile stăpânului său – pomi la drum cu intenţia afacerii.

Îşi croi dinm printre curţile mici şi străzile înguste care-l despărţeau de Stibbington Street, apoi o luă spre sud, spre Euston Road şi, relaxat, ajunse pe Tottenham Court Road, *en route* spre Oxford Street.

Tottenham Court Road, în noaptea aceea specială, era plin de oameni interesaţi.

Interesaţi de vitrine, interesaţi unul de celălalt, interesaţi în urcatul şi coborâtul din autobuze. Din punctul de vedere al lui Jakobs, era o aglomeraţie ideală.

Îi plăceau oamenii care se concentrau, care-şi fixau mintea pe un anumit lucru şi nu se mai gândeau la altul. Într-un fel, era ca un psiholog, şi privea în jur în căutarea unei persoane opulente, ale cărei puteri de concentrare să-i fie de folos.

Adunat lângă scările unui omnibuz, aşteptând nerăbdător să coboare ceilalţi pasageri, se afla un mic grup de oameni, şi Jakobs, cu privirea lui iute, pătrunzătoare, ochi un client potrivit.

Era un bărbat voinic, de vârstă mijlocie. Pălăria era plasată pe cap într-un asemenea unghi încât locuitorul din Somers îl diagnostică drept „afumat”. Poate avea dreptate, poate nu. E suficient că părea uşor absent şi, nu numai că purta o haină dintr-un material bun, dar existau diverse indicii ale unui personaj ostentativ, demonstrându-i bogăţia.

Willie Jakobs nu intenţiona să meargă cu autobuzul. Chiar şi acum mă îndoiesc foarte tare că-şi schimbase planurile, dar sigur e că începu să-şi croiască drum cu

coatele în mica aglomeraţie din jurul autobuzului, de data asta încercând să se îmbarce.

Datul din coate îşi făcu efectul, deoarece, brusc, se opri din efort, ca şi cum şi-ar fi amintit de o întâlnire foarte importantă, şi începu să dea înapoi. Ajunse la marginea micului nod, apoi se răsuci şi se îndepărtă brusc.

În clipa aceea, o mână fermă îl prinse de umăr într-un mod destul de prietenos. Privi iute în jur. Un tânăr înalt, în costum civil, stătea în spatele lui.

— Hello! rosti tânărul destul de amabil, nu urci?

— Nu, d-le Fellowe, spuse. Voiam să dau o raită, dar mi-am amintit că am lăsat gazul arzând acasă.

— Hai să ne întoarcem să-l stingem, spuse sergentul Fellowe, care, în noaptea aceea, era într-o misiune foarte specială.

— Dacă mă gândesc mai bine, rosti gânditor Jakobs, nu cred că merită deranjul. La urma urmei, e o maşinărie de-aia ieftină şi poate doar să se ardă.

— Atunci hai să vedem dacă la mine arde gazul, spuse mucalit Frank. Ţinea uşor braţul celuilalt, dar când Jakobs încercă să se elibereze, constată că apăsarea de pe braţul său crescuse.

— Care-i poanta? întrebă cu nevinovăţie.

— Aceeaşi dintotdeauna, rosti Frank cu un mic zâmbet. Hei, Willie, ţi-a căzut ceva.

Se aplecă rapid, fără să-l lase din strânsoare, şi ridică un portmoneu. Autobuzul era pe punctul de a pleca din loc, când Frank ţâşni şi, cu un semnal, opri şoferul.

— Cred că cineva care tocmai s-a urcat în autobuzul dvs., a pierdut un portmoneu. Cred că e acel domn solid care tocmai a intrat.

Gentlemanul solid coborî în grabă ca să-şi examineze ţinuta. Descoperi lipsa câtorva articole care, conform tuturor legilor asupra dreptului de proprietate, se aflau asupra lui.

Puţin după aceea, chestiunea deveni un incident obişnuit.

— E un poliţist, rosti filosofic Willie. Nu te-am văzut

prin preajmă, d-le Fellowe.

— Cred că nu, deşi sunt destul de solid.

— Şi destul de urât, adăugă Willie imparţial.

— Da’ nici tu nu eşti o autoritate în materie de frumuseţe, Willie, nu-i aşa? întrebă glumeţ, în timp ce-şi croiau drum pe străzile care-i separau de cea mai apropiată secţie de poliţie.

— Oh, nu ştiu, spuse Willie, omul se judecă după fapte, nu după chip. Ascultă, d-le Fellowe, de ce poliţia nu umblă după un tip ca Olloroff? De ce-şi face griji cu un amărât ca mine – care-şi câştigă cu greu existenţa, ca să zic aşa. E un tip care câştigă din greu de pe urma altora. Nu-l puteţi agăţa?

— În timp, cred c-o vom face, spuse Frank.

— Ăsta-i omul! spuse Willie. Îi ademeneşte pe sărmanii mici funcţionari

— Îi face să ia un fluturaş ca să cumpere acţiuni de un milion de lire pentru minele de aur. Funcţionarul pune botul – ciuguleşte banul de la teşcherea, asta neînsemnând că e necinstit, ca să zic aşa, ci aşteptând într-o bună zi să năvălească peste şeful lui, plin de faimă şi diamante, şi să spună: Priveşte-ţi fiul rătăcitor! Pricepi ce vreau să zic?

Frank încuviinţă.

— Uită-te la casierul tău risipitor, continuă Jakobs, purtat de imaginaţie, îndreptaţi-vă lanternele spre briliantele mele, uitaţi-vă la gulerul meu de astrahan. Stăpâne, sunt eu, servitorul tău!

Nu era ceva ciudat că vorbeau despre Black în ziua aceea. Fusese un caz la tribunal, în care un client prea credul al lui Black, care avusese de suferit de pe urma credulităţii, îl dăduse în judecată pe colonel pentru a i se restitui banii, şi cazul nu fusese rezolvat.

— Am lucrat pentru el, spuse dl. Jakobs, lăsându-se în voia amintirilor. Curier pentru douăzeci şi nouă de şilingi pe săptămână – ca un curier la morgă.

Ridică privirea spre Frank.

— Ai ţinut vreodată socoteala prietenilor lui Black care au murit subit? întrebă. Ai calculat numărul? E un

copac jojoba, asta e.

— Copac otrăvitor, antiar, ăsta e cuvântul pe care-l cauţi, Willie, rosti blând Frank.

— Aşteaptă până Cei Patru o să-l înhaţe, avertiză voios dl. Jakobs. Nu şi-au pus mintea cu el, deocamdată.

Nu rosti nimic un timp, după care se întoarse brusc spre Frank.

— Gândeşte-te un pic, Fellowe, spuse cu intimitatea grosolană a *habitue* cu cel care-l capturase, e a treia oară când mă salţi.

— Dacă mă gândesc bine, recunoscu vesel Frank, aşa e.

— Juma plus unu.

Dl. Jakobs se opri şi-l privi pe celălalt cu un aer uluit.

— În Tottenham Court Road, în Charing Cross Road şi în Cheapside.

— Ai o memorie senzaţională, zâmbi tânărul.

— Niciodată la vedere, rosti ca pentru sine dl. Jakobs, totdeauna în haine civile, şi, în general, cu ochiul pe mine, de ce?

Frank se gândi o clipă.

— Hai să bem o ceaşcă de ceai, Willie, spuse, şi o să-ţi spun o poveste frumoasă.

— Cred că vom trece la fapte foarte curând, spuse Willie, în cea mai judecătorească manieră.

— O să fiu foarte sincer cu tine, prietene, spuse Fellowe, după ce se aşezară într-o cafenea din apropiere.

— Dacă nu te deranjează, ceru Willie, mai degrabă ţi-aş spune pe numele mic – nu vreau să se înţeleagă că sunt un tovarăş de-al tău.

Frank zâmbi iar. Willie era întotdeauna o sursă de amuzament.

— Te-am săltat de trei ori, spuse, şi asta e prima dată când ai amintit de prietenul nostru Black. Cred că pot spune că, dacă l-ai fi menţionat înainte, asta ar fi contat enorm pentru tine, Willie.

Dl. Jakobs ridică privirea în tavan.

— Gândeşte-te la asta, zise, era interesat de asta

cândva.

— Obişnuit – în lb. franceză, în original. N. Trad.

— Şi eu, cândva, spuse Frank. Vrei să-mi spui de ce Black te plăteşte cu două lire pe săptămână?

— Pentru că nu mă plăteşte, rosti prompt Willie. Pentru că e un nemernic, şi pentru că e un şarlatan, pentru că e un mincinos – Dacă mai e vreun motiv pe care nu l-ai menţionat, dă-i drumul, spuse sergentul Fellowe în jargon.

— La ce bun? întrebă. Mai mult ca sigur o să-mi spui că mint.

— Pune-mă la încercare, spuse Frank şi, timp de o oră, stătură de vorbă, poliţist şi hoţ.

La sfârşit, plecară pe drumuri diferite – Frank la secţia de poliţie, unde găsi un proprietar mânios care-l aştepta, iar dl. Jakobs, mulţumit, dar încă neliniştit, spre locuinţa sa din Somers Town.

Odată sarcina sa terminată la secţie, şi cu un sergent succesiv enervat şi uluit de comportamentul straniu al unui poliţist în civil, care dădea ordine cu siguranţa unui comisar-asistent, Frank găsi un taxi care-l duse mai întâi la locuinţa lui Black, şi mai apoi (cerându-i şoferului să nu respecte nicio regulă de circulaţie) la Hampstead.

May Sandford îl aştepta pe colonel. Stătea lângă şemineul din salon, încheindu-şi nasturii de la mănuşă şi străduindu-se să ascundă bucuria că fusese chemată de prietenul ei ocazional.

— Unde te duci? a fost prima lui întrebare tăioasă, şi fata se crispă.

— N-ai dreptul să mă întrebi pe tonul ăsta, rosti lent, dar o să-ţi spun. Mă duc la cină.

— Cu cine?

Se înroşi, pentru că era într-adevăr neliniştită.

— Cu colonelul Black, rosti cu un efort ca să-şi stăpânească accesul de furie care o cuprindea.

El încuviinţă.

— Mă tem că nu-ţi pot permite să te duci, rosti cu răceală.

Fata îl privi cu ochi mari.

— O dată pentru totdeauna, d-le Fellowe, rosti cu demnitate, trebuie să înţelegi că sunt propria mea stăpână. O să fac ce vreau. N-ai niciun drept să-mi dictezi – oricum n-ai niciun drept – lovi nervoasă din picior – să-mi impui ce să fac şi ce nu. Voi merge unde şi cu cine aleg eu.

— În seara asta n-o să ieşi, orice s-ar întâmpla, spuse fioros Frank.

O umbră de furie îi apăru pe chip.

— Dacă vreau să ies în seara asta, o să ies în seara asta, spuse.

— Într-adevăr, n-o să faci aşa ceva. Era destul de calm acum – stăpân pe sine – total sub autocontrol.

— Voi fi în faţa acestei case, spuse, pe tot parcursul nopţii. Dacă ieşi cu acest individ, te arestez.

Ea tresări şi făcu un pas înapoi.

— O să te arestez, continuă hotărât, indiferent ce-o să mi se întâmple după aceea. O să inventez tot felul de acuzaţii împotriva ta. O să te duc la secţie şi o să te pun după gratii ca şi cum ai fi o hoaţă. O s-o fac pentru că te iubesc, rosti cu pasiune, pentru că eşti cel mai frumos lucru din lume pentru mine, pentru că te iubesc mai mult decât viaţa, mai mult decât te iubeşti tu însăţi, mai mult decât te-ar putea iubi un alt bărbat. Şi ştii de ce o să te duc la secţie? continuă cu aceeaşi hotărâre. Pentru că acolo vei fi în siguranţă, şi femeile care vor avea grijă de tine nu vor permite niciunui câine ca acest individ să comunice cu tine – pentru că el n-o să îndrăznească să te urmărească acolo. În ceea ce-l priveşte pe el – Se răsuci brusc în timp ce un strălucitor Black pătrundea în încăpere.

Black se opri la vederea celuilalt şi duse mâna spre buzunar.

— Mă pândeşti! spuse Frank, şi Black se albi la faţă.

Fata îşi revenise.

— Cum îndrăzneşti – cum îndrăzneşti? şopti. Îmi spui că mă vei aresta. Cum îndrăzneşti! Şi mai spui că mă iubeşti! rosti dispreţuitoare…

El încuviinţă lent.

— Da, spuse destul de calm. Te iubesc. Te iubesc

îndeajuns ca să te fac să mă urăşti. Oare te pot iubi mai mult decât atât?

Vocea lui era amară, şi mai era şi ceva neajutorat în ea, dar hotărârea de dincolo de cuvinte nu putea fi trecută cu vederea.

Nu plecă până când Black nu părăsi încăperea şi, în tulburarea lui scuzabilă, uită că intenţionase să-l percheziţioneze pe colonel în căutarea unei anumite sticle verzi cu dop de sticlă.

În noaptea aceea, colonelul Black reveni în apartamentul său şi găsi dovada de netăgăduit că acesta fusese percheziţionat cu foarte mare atenţie. Totuşi, nu exista nicio dovadă a modului în care pătrunseseră vizitatorii. Uşile fuseseră deschise, în ciuda faptului că fuseseră încuiate cu o cheie care n-avea dublură, şi aveau încuietori care, aparent, erau de nedesfăcut. Ferestrele erau intacte, şi nu fusese făcută nicio tentativă de a lua bani sau lucruri de valoare din biroul care fusese răscolit. Unica dovadă a identităţii lor, pe care o lăsaseră în urmă, era sigiliul pe care-l găsi ataşat de mapasugativă de pe birou.

Lucraseră metodic, lăsaseră o pată rotundă de ceară pentru sigilii şi, la fel de minuţios, apăsaseră sigiliul organizaţiei pe ea. Nu mai exista nicio altă înştiinţare dar, în simplitatea lui, acest „IV” era un pic înfricoşător. Părea ca şi cum membrii Celor Patru nu ţinuseră cont de toate eforturile lui pentru siguranţă, batjocoriseră încuietorile, ştiau mai multe despre mişcările lui decât cei mai intimi prieteni ai săi, şi îşi aleseseră ora de vizită după bunul lor plac.

Asta ar fi fost ceva descurajant pentru cineva mai puţin puternic decât Black; numai că Black era unul dintre aceia care parcursese mulţi ani – fiecare punctat, la intervale regulate, de ameninţări dintre cele mai cumplite. Trăise mereu în umbra represaliilor, deşi nu fusese pedepsit niciodată.

Cel mai mare motiv de mândrie era acela că nu-şi pierduse niciodată cumpătul, că niciodată nu acţionase

pripit. Acum, poate pentru prima dată în viaţă, urma să acţioneze determinat de un considerent mai mare decât egoismul – considerentul răzbunării.

Asta îl făcu mai puţin precaut decât şi-ar fi dorit. În seara aceea, nu căută agenţi, deşi aceştia se aflau acolo – nu unul, ci foarte mulţi.

CAPITOLUL 11

LA CURSELE DIN LINCOLN

Sir Isaac Tramber plecă spre Lincoln într-o stare de spirit foarte rea. Îşi rezervase un compartiment, şi-şi blestemă soarta când descoperi că se învecina cu cel al lui Horace Gresham.

Se plimba pe peronul lung al King's Cross, aşteptându-şi oaspeţii. Contele de Verlond promisese că vine împreună cu Lady Mary, şi Sir Isaac se încruntă când observă eticheta „Rezervat pentru dl. Horace Gresham şi invitaţii" pe vagonul alăturat.

Horace sosi cam cu cinci minute înainte de plecarea trenului. Era la fel de voios ca soarele după-amiezii, în contrast izbitor cu Sir Isaac, care-şi petrecuse noaptea într-un mod nu tocmai înţelept. Înclină din cap neglijent drept răspuns la salutul aproape imperceptibil al lui Sir Isaac.

Baronetul îşi privi ceasul de mână şi îl înjură în gând pe bătrânul conte şi capriciile lui. Mai erau trei minute până la plecarea trenului. Era cât p-aci să formuleze o remarcă usturătoare la adresa bătrânului, când zări silueta înaltă, unghiulară, alergând pe peron.

— Te gândeai că nu mai venim, presupun? întrebă contele, în timp ce-şi croia drum spre compartiment. Ascultă, credeai că nu mai venim? repetă în timp ce Lady Mary intră în compartiment, asistată cu solicitudine de către Sir Isaac.

— Ei bine, nu m-aşteptam să întârziaţi.

— N-am întârziat, rosti contele.

Se instală confortabil într-un loc din colţ – locul pe care Sir Isaac îl pregătise special pentru fată. Prieteni de-ai lui şi de-ai bătrânului, care erau în trecere, salutau.

Unul mai indiscret începu să vorbească.

— Mergeţi la Lincoln, Lord Verlond? întrebă un tânăr indolent.

— Nu, răspunse dulce contele, mă duc în pat pentru că am oreion. Mârâi ultimul cuvânt, şi tânărul căutător de informaţii o zbughi.

— Poţi să stai lângă mine, Ikey – las-o pe Mary singură, rosti tare bătrânul. Vreau să aflu totul despre calul ăsta. Am pus 150 de lire pe pursângele ăsta al tău; e de departe mult mai important decât toate acele anchete fără sens pe care intenţionezi să le faci despre nepoata mea.

— Anchete? mormăi dispreţuitor Sir Isaac.

— Anchete! repetă celălalt. Vrei să ştii dacă a dormit azi-noapte; dacă i se pare că e prea cald în vagonul ăsta; dacă i-ar plăcea un loc în colţ sau în mijloc, cu spatele spre locomotivă sau cu faţa spre locomotivă. Las-o-n pace, las-o-n pace, Ikey. Ea o să hotărască toate astea. O cunosc mai bine decât tine.

Aruncă o privire spre fată, cu acea expresie amuzată în ochi.

— Tânărul Gresham e în vagonul alăturat. Du-te şi bate în geam şi adu-l aici. Du-te!

— Are nişte prieteni acolo, cred, unchiule, spuse fata.

— Nu contează prietenii lui, rosti iritat Verlond. La ce naiba să conteze prietenii lui? Tu nu eşti o prietenă? Du-te şi bate la uşă şi adu-l aici.

Sir Isaac fierbea.

— Nu vreau să vină aici, rosti apăsat. Se pare că uiţi, Verlond, că, dacă vrei să discuţi despre cai, exact ăsta-i omul care nu ştie nimic despre Timbolino.

— Ah! rosti ţâfnos contele, să nu crezi că nu ştie tot ce trebuie ştiut. La ce crezi că servesc ziarele de sport?

— Ziarele de sport nu-i pot spune cuiva ceea ce ştie doar proprietarul, rosti cu importanţă Sir Isaac.

— Ele îmi spun mai multe decât ştie el, spuse. Ieri dimineaţă era favorit calul tău – şi nu mai e, Ikey.

— Nu pot controla investiţiile tuturor idioţilor,

mormăi Sir Isaac.

— Cu excepţia unuia, spuse violent contele. Numai că aceşti idioţi la care te referi nu-şi aruncă banii la întâmplare – să ţii minte asta, Ikey. Când vei fi participat la tot atâtea curse ca şi mine, şi vei fi câştigat la fel de mulţi bani ca şi mine, n-o să-ţi mai pese ce gândesc proprietarii despre caii lor. Mai degrabă îi ceri unei mame o părere nevinovată despre farmecele fiicei sale, decât să-i ceri unui proprietar o informaţie imparţială despre calul său.

Trenul alunecase prin suburbiile negre de funingine ale Londrei şi acum mergea cu viteză printre câmpiile verzi către Hatfield. Era o zi de vară splendidă, îndulcită de lumina soarelui: o asemenea zi pe care un om împăcat cu lumea trebuie s-o trăiască cu o bucurie totală.

Sir Isaac nu se afla în această postură fericită, nici în starea de a discuta fie probitatea oamenilor de curse, fie chestiunea generală a sportului însuşi.

Observă, înjurând în gând, cum fata se ridică şi pleacă, aparent nepăsătoare, pe coridor. Putea să jure că a auzit o bătaie în fereastra compartimentului alăturat dar, fireşte, se înşela. Intră doar în raza vizuală a micului grup care stătea râzând şi vorbind şi, într-o clipă, Horace ieşi.

— Nu e vina mea, pe bune, îl întâmpină ea, roşind uşor. A fost ideea unchiului.

— Unchiul tău de un admirabil gentleman de modă veche, rosti înflăcărat Horace. Retrag tot ce-am rostit ca să-l discreditez.

— O să-i spun, rosti ea, cu o gravitate hazlie.

— Nu, nu, strigă Horace. Să nu faci asta.

— Vreau să-ţi vorbesc serios, rosti ea brusc. Vino în compartimentul nostru. Unchiul şi Sir Isaac sunt atât de ocupaţi să discute calităţile lui Timbolino – ăsta-i numele corect? El încuviinţă, schiţând un zâmbet.

— Încât nu vor remarca nimic din ce vom spune noi, trase ea concluzia. Bătrânul conte schiţă un scurt salut din cap. Sir Isaac îl învrednici doar cu o încruntătură. Era greu de păstrat caracterul confidenţial al conversaţiei lor, dar manevrând în aşa fel încât să vorbească despre lucrurile

mai importante numai atunci când Sir Isaac şi musafirul său caustic se aflau în punctul cel mai fierbinte al discuţiei lor, ea izbuti să-şi destăinuiască neliniştea din minte.

— Sunt îngrijorată de unchiul meu, spuse pe un ton grav.

— E bolnav? întrebă Horace.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu e vorba de boala lui – deşi s-ar putea. Dar el e atât de contradictoriu; mi-e atât de teamă că ar putea reacţiona în defavoarea noastră. Ştii cât de mult îşi dorea ca tu…

Ezită, şi mâna lui o căută pe a ei la adăpostul unui ziar deschis.

— A fost minunat, şopti el, nu-i aşa? Nu m-am aşteptat nicio clipă ca bătrânul diav… ca dragul tău unchi, se corectă singur, să fie atât de influenţabil.

Ea încuviinţă iar.

— Vezi tu, spuse, profitând de un nou interludiu fierbinte între bătrân şi baronetul iritat, ceea ce face el atât de impetuos, poate desface la fel de uşor. Mi-e atât de teamă că o să te facă de ocară.

— Lasă-l să încerce, spuse Horace. Nu sunt uşor de ocărit.

Conversaţia lor fu întreruptă brusc de intervenţia bărbatului despre care discutau.

— Uite ce e, Gresham, pufni scurt contele, eşti unul dintre *cognoscenţi*, şi bănuiesc că ştii totul. Cine sunt Cei Patru Justiţiari despre care tot aud vorbindu-se?

Horace fu conştient de faptul că Sir Isaac îl ţintui curios cu privirea. Era un individ care nu-şi masca suspiciunea.

— Nu ştiu mai multe decât dvs., spuse Horace. Mie mi se pare a fi un admirabil grup de oameni care are ca scop pedepsirea relelor sociale.

— Cine sunt ei ca să judece cine e şi cine nu e rău? mormăi contele, încruntându-şi sprâncenele stufoase. Neobrăzare infernală! Pentru ce plătim judecători şi juraţi şi medici legişti şi poliţişti şi oameni de genul ăsta, ei?

Pentru ce plătim taxe, şi chirii, şi facturi pentru poliţie, şi pentru gaz, şi pentru apă, şi tot felul de facturi blestemate pe care le poate imagina diavoleasca ingenuitate a omului? Doar pentru ca aceste maimuţe să apară şi să se amestece în justiţie? E absurd! E ridicol! explodă el.

Horace dădu din mână, protestând.

— Nu daţi vina pe mine, spuse.

— Dar dumneata eşti de acord cu ei, îl acuză contele. Ikey spune asta, şi Ikey le ştie pe toate – nu-i aşa, Ikey?

Sir Isaac se mişcă stânjenit pe locul său.

— N-am spus că Gresham ştie totul despre asta, începu poticnindu-se.

— De ce minţi, Ikey; de ce minţi? întrebă morocănos bătrânul. Tocmai mi-ai spus că eşti absolut convins că Gresham e unul dintre spiritele conducătoare ale bandei.

Sir Isaac, obişnuit cu indiscreţiile brutale ale prietenului său, se înroşi.

* cunoscători – în lb. italiană în original. N. Trad.

— Oh, nu chiar asta am vrut să spun, rosti încurcat şi un pic furios. La naiba, Lord Verlond, nu pune în încurcătură un prieten, expunându-l la pericole dure sau alte chestii de genul ăsta.

Horace rămase imperturbabil la confuzia celuilalt.

— Nu-i cazul să vă faceţi probleme, rosti cu răceală. Nu m-am gândit niciodată să vă aduc în faţa unei curţi de justiţie.

Se întoarse din nou spre fată, şi contele solicită atenţia baronetului. Bătrânul avea un truc de a ieşi din încurcătură la mustaţă; sărea de la un subiect la altul ca un foc rătăcitor. Înainte ca Horace să formuleze şase cuvinte, bătrânul îşi târa deja victima sa nedorită pe un drum pescăresc, şi Sir Isaac se zbătea cu greu ieşind din adâncurile unei miaştini – dacă-mi acceptaţi metafora – în care se pescuia somon, se făcea păstrăv la tigaie, se pescuia ştiucă – un sport în care Sir Isaac Tramber era, fără nicio urmă de îndoială, o autoritate în materie.

Puţin după prânz, trenul pătrunse în Lincoln. De obicei, Horace închiria o casă în afara oraşului, dar anul

acesta aranjase să plece şi să revină în Londra în aceeaşi noapte. În gară se despărţi de fată.

— Ne vedem la curse, rosti el. Ce-ai hotărât? Te întorci la noapte în oraş?

Ea încuviinţă.

— E atât de important să câştigi cursa asta? întrebă ea, un pic neliniştită.

Clătină din cap.

— Adevărul e că nimeni nu-şi bate prea tare capul cu Handicapul Lincolnshire, spuse. Vezi tu, e prea devreme ca până şi pariorii de profesie să pună banul jos cu oarecare siguranţă. Nu se ştiu prea multe lucruri, şi e aproape imposibil de spus care cai sunt în formă. Cred cu tărie că va câştiga Nemesis, deşi totul e împotriva ei.

— Vezi tu, la Lincoln, continuă meditativ Horace, e o cursă care, de obicei, nu e câştigată de o mânză, deşi e o alergătoare. Ştiu unele care au mai câştigat cursa înainte şi, în fiecare an, totuşi s-au aşteptat în secret să câştige iar; dar calculele sunt toate împotriva unui cal ca Nemesis.

— Dar eu credeam, rosti uluită, că ai mare încredere în ea.

El izbucni în râs.

— Ei bine, vezi tu, poţi fi încrezător luni, şi plin de îndoieli marţi. Asta face parte din joc; forma cailor nu e nici pe jumătate la fel de inconstantă ca forma proprietarilor. Probabil că, în dimineaţa asta, voi întâlni un tip care-mi va spune că un anumit cal e o certitudine absolută pentru ultima cursă a zilei. O să mă ţină de butonieră şi o să mă toace că asta e cea mai simplă metodă de a face bani care a fost vreodată inventată de la naşterea curselor de cai. Când îl voi întâlni după ultima cursă, mă va informa calm că n-a sprijinit acel cal, ci a avut un pont în ultima clipă de la un individ obscur care o cunoştea pe sora mătuşii proprietarului. Nu trebuie să te aştepţi ca cineva să fie consecvent.

— Încă mai cred că Nemesis va câştiga, continuă el, dar nu mai sunt atât de încrezător. Studentul cel mai bine pregătit devine un pic îngrijorat în faţa examinatorului.

Contele li se alăturase şi asculta conversaţia cu un anume amuzament.

— Ikey e sigur că va câştiga Timbolino, spuse, chiar în faţa judecătorului. Cineva tocmai mi-a spus că judecătorul e destul de moale.

— Te referi la cursă? întrebă Horace, un pic îngrijorat.

Contele încuviinţă.

— Nu se potriveşte cu al tău, prietene, spuse. Un alergător care încearcă Lincolnshire vrea să meargă bine. Mă şi văd ducând 1500 de lire azi la Londra.

— Mergi pe Timbolino?

— Nu pune întrebări obraznice, rosti tăios contele. Şi inutile, continuă. Ştii al naibii de bine că am mizat pe Timbolino. Nu mă crezi? Am mizat pe el şi mă tem că n-o să câştig.

— Vă temeţi?

Oricâte păcate avea bătrânul, Horace era convins că ştie să piardă.

Contele încuviinţă.

Acum nu mai era amuzat. Lăsase să cadă ca o mantie presupunerea acelei mici căutături chiorâşe. Era, Horace văzu pentru prima dată, un bătrân arătos unicat. Liniile ferme ale gurii erau drepte, şi chipul, palid, în repaus, părea un pic trist.

— Da, mă tem, spuse. Vocea îi era egală şi fără însuşirea tăioasă a cinismului care era atitudinea lui dintotdeauna.

— Această cursă contează foarte mult pentru unii oameni. Pe mine nu mă afectează foarte mult, spuse şi colţul gurii îi tremură un pic. Dar există oameni, continuă serios, pentru care această cursă face diferenţa între viaţă şi moarte. Apăru o bruscă revenire la maniera lui abruptă obişnuită. Ei? Cum ţi se pare această reuşită melodramă, d-le Gresham?

Horace clătină din cap consternat.

— Mă tem că nu pricep absolut nimic, lord Verlond.

— Poate o să mă pricepi altfel, rosti vioi contele. Uite

maşina mea. Bună ziua.

Horace îl privi până ieşi din raza vizuală, după care pomi spre hipodrom.

Bătrânul îl uluise în mare măsură. După cum ştia Horace, avea o reputaţie care, dacă nu era dubioasă, era măcar neplăcută. Se spunea că are cea mai maliţioasă limbă din Londra. Dar când Horace se gândi mai bine, mergând de-a lungul malurilor fluviului în drum spre curse, îşi dădu seama că bătrânul rostise puţine lucruri care să fi deranjat sau rănit oameni nevinovaţi. Cinismul lui era, în principal, îndreptat mai ales împotriva propriei clase, sălbăticia sa manifestată cel mai mult împotriva păcătoşilor notorii. Oameni ca Sir Isaac Tramber simţeau biciul limbii lui.

Tratamentul moştenitorului său era, fireşte, de neiertat. Contele însuşi n-o iertase vreodată; evita cu insistenţă subiectul, şi trebuia un tip curajos care să fi îndrăznit să ridice o problemă atât de neplăcută împotriva dorinţelor contelui.

Se ştia că e nemaipomenit de bogat, şi Horace Gresham avea motive să se felicite că fusese binecuvântat cu aceste bunuri lumeşti. Altminteri, proiectele lui n-ar fi fost atât de strălucite. Faptul că el însuşi era enorm de bogat îndepărta orice sugestie (şi sugestia era inevitabilă) că ar fi vânat averea lui Lady Mary. Pentru el era o chestiune de indiferenţă supremă dacă ea ar fi moştenit milioanele lui Verlond sau dacă ar fi venit la el cu mâinile goale.

Mai existau şi alţii în Lincoln, în ziua aceea, care nu aveau o perspectivă atât de filosofică asupra situaţiei.

Sir Isaac se îndreptase direct spre casa de pe dealul care dădea spre Minister, pe care Black o închiriase pentru două zile. Era în toane rele când, într-un târziu, ajunse la destinaţie. Black lua prânzul.

Black ridică privirea când intră celălalt.

— Hello, Ikey, spuse, vino şi stai jos.

Sir Isaac examină meniul cu oarecare dezaprobare.

— Mulţam, rosti scurt, am dejunat în tren. Vreau să-ţi

vorbesc.

— Vorbeşte, spuse Black, luând încă un antricot. Era un renumit gurmand – un individ care se bucura enorm de mesele lui.

— Uite ce e, Black, rosti Isaac, lucrurile sunt destul de disperate. Dacă nu câştigă azi blestematul ăsta de cal al meu, nu ştiu cum o să mai fac rost de bani.

— Ştiu un singur lucru pe care nu vei fi în stare să-l faci, rosti rece Black, şi acesta e, vino la mine. Sunt în aceeaşi jenă financiară ca şi tine.

Împinse farfuria deoparte şi scoase din buzunar o cutie cu trabucuri.

— Cam cât am lua dacă va câştiga acel Timbolino al tău?

— Cam 25.000 de lire, spuse iritat Sir Isaac. Nu ştiu dacă chestia aia infernală va câştiga. Dacă nu câştigă, ăsta-i norocul meu. Mă tem de calul lui Gresham.

Black râse uşor.

— Asta e o nouă temere de-a ta, spuse. Nu-mi amintesc s-o fi auzit înainte.

— Nu e ceva de râs, rosti celălalt. Antrenorul meu, Tubbs, o supraveghează. E extraordinar de rapidă. Singura problemă e dacă poate păstra distanţa.

— Nu poate fi silită? întrebă Black.

— Silită! rosti nerăbdător celălalt. Cursa va porni peste trei ore. De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă nervos. Nu poţi otrăvi caii în interval de trei ore. Nu-i poţi otrăvi nici măcar în interval de trei zile, decât dacă antrenorul e omul tău. Şi antrenori de genul ăsta există numai în romane.

Black reteza grijuliu capătul trabucului.

— Deci, dacă va pierde calul tău, o să ne trezim în High Street, Hellboro? reflectă el. Am girat-o ca să-mi salvez viaţa. Rosti asta cu mare seriozitate.

Sună un clopoţel. Servitorul intră.

— Spune-le să aducă trăsura, zise. Îşi privi ceasul. Nu sunt mare amator de curse, dar cred că mă voi bucura de această zi în aer liber. Îţi oferă şansa să meditezi.

CAPITOLUL 12
CURSA

Ciudata pistă de pe Carholme era ticsită. Lumea amatoare de sport era neobişnuit de interesată de Cursa din Lincoln, şi aceasta, laolaltă cu vremea superbă, făcuse să se întâlnească sportivi din nord şi sud la acest mare festival al curselor de cai din Anglia.

Trenuri şi vapoare îi adunaseră pe plimbăreţi la un loc. Erau oameni cu bronzul Egiptului pe obraji, alţii care fuseseră în sud pentru a evita experienţa neplăcută a iernii engleze; alţii care veneau din Monte Carlo, şi inşi uscăţivi, maronii, care-şi petrecuseră zilele întunecate ale anului printre zăpezile Alpilor.

Erau adepţi permanenţi ai jocului, care nu ştiau ce-i aia vacanţă, şi care urmăriseră sezonul de sărituri cu atenţie religioasă. Erau bogaţi şi relativ săraci; mici negustori care considerau asta cea mai încântătoare dintre vacanţele lor; membri ai Parlamentului care furaseră o zi din plictiseala dezbaterilor parlamentare; escroci în căutarea eventualelor victime; aceştia din urmă liniştiţi, umili, ai căror ochi erau în permanentă mişcare după o pradă potrivită. O explozie de ziarişti, veseli şi sceptici, tineri şi bătrâni, fermieri cu jambiere – toţi adunaţi laolaltă într-o mare frăţie – uniţi de dragostea pentru sportul regilor.

În padocurile aglomerate, caii angajaţi în prima cursă mergeau în cerc, conduşi de grăjdari mici de statură, numărul fiecărui cal fiind însemnat pe o panglică de pe braţul băieţilor.

— O adunătură de cerşetori, spuse Gresham, privindu-i. Majoritatea purtau încă îmbrăcămintea de iarnă; majoritatea erau oribil de graşi şi nepotriviţi pentru curse. Bifa caii de pe cardul său; unii pe care îi elimină imediat pentru că nu valorau prea mult. O găsi pe Lady Mary rătăcind de una singură în jurul padocului. Îl salută asemeni unui naufragiat care salută o navă.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, spuse. Nu ştiu absolut nimic despre curse. Privi în jurul padocului. Vrei

să-mi spui ceva? Caii ăştia sunt cu adevărat în formă?

— Evident ştii câte ceva despre cai, zâmbi el. Nu, nu sunt.

— Dar cu siguranţă nu pot câştiga dacă nu sunt în formă, spuse ea uluită.

— Nu pot câştiga toţi, răspunse tânărul, râzând. Oricum, nu toţi trebuie să câştige. Vezi tu, un dresor nu poate fi mulţumit că animalul său e excepţional. Îl trimite să sondeze, ca să zic aşa, opoziţia. Cel mai în formă cal va câştiga, probabil, această cursă. Dresorul care va alerga împotriva lui fără speranţă de succes, va descoperi cât de aproape de a fi în formă e propriul lui animal!

— Vreau să-l găsesc pe Timbolino, spuse uitându-se în program. E al lui Sir Isaac, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Şi eu îl căutam, spuse. Hai să vedem dacă-l putem găsi.

Într-un colţ al padocului descoperiră calul – un animal puternic, cu ţinută frumoasă, cu musculatură superbă, din câte bănui Horace, întrucât calul era încă acoperit.

— Frumos cal pentru Lincoln, rosti gânditor. Anul trecut l-am văzut la Ascot. Cred că ăsta e cel pe care trebuie să-l învingem.

— Sir Isaac are mulţi cai? întrebă ea.

— Câţiva. E un om remarcabil

— De ce spui asta?

Ridică din umeri.

— Ei bine, îţi dai seama…

Apoi îşi dădu seama că nu e uşor să vorbeşti compromiţător despre un posibil rival, iar ea îi interpretă corect tăcerea.

— Cum face Sir Isaac bani? întrebă ea brusc.

O privi.

— Nu ştiu, spuse. Are nişte proprietăţi pe undeva, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu, spuse. Nu întreb, continuă imediat, pentru că

m-ar interesa averea sau proiectele lui. Interesul meu e îndreptat – altundeva.

Îl învrednici cu un mic zâmbet orbitor.

Deşi padocul era înţesat şi ochii multor oameni erau aţintiţi asupra lui, proprietarul favoritului se strădui cu greu să se abţină să-i ia mâna.

Ea schimbă brusc subiectul.

— Acum să mergem să vedem minunatul tău cal, rosti veselă.

O conduse spre una dintre boxele unde Nemesis primea îngrijirile unui grăjdar zelos.

Nu era mare lucru de capul ei. Mică de statură, picioare flexibile, cu un cap superb şi un gât subţire rar întâlnit la un pur sânge mic. Făcuse o cursă bună la Cambridgeshire, anul trecut, şi evoluase constant de la vârsta de trei ani la patru.

Horace o privi cu un ochi critic. Ochiul său antrenat nu găsea nicio lipsă în înfăţişarea ei. Părea foarte calmă, ideal pregătită pentru sarcina după-amiezii. Ştia că sarcina ei e una dificilă; mai ştia, în adâncul sufletului, că se teme un pic că ar putea eşua în a depăşi kilometrul şi jumătate din Carholme. Existau mulţi cai în cursă care erau de asemeni sprinteri, şi urmau să aibă un ritm foarte rapid. Dacă robusteţea era punctul ei slab, s-ar putea s-o trădeze.

Cu o zi înainte, în deschiderea sezonului de curse, grăjdarul lui participase într-o competiţie, şi a fost încurajator că acest animal, deşi purtând o povară grea, a câştigat cu uşurinţă. Acesta a fost motivul care a adus-o pe Nemesis în postura de favorit la preţ mic.

Gresham însuşi pariase puţini bani pe ea; nu paria din greu, deşi se spunea despre el că pierdea şi câştiga sume fabuloase în fiecare an. N-ar fi avut nimic de câştigat contrazicând zvonurile.

Era îndeajuns de indiferent faţă de părerile amicilor săi ca să mai ia în seamă repetarea acestora.

Dar micşorarea preţului pentru Nemesis era o chestiune serioasă pentru relaţia cu Timbolino. Nu-şi puteau acoperi investiţia, „economisind” cu Nemesis, fără

o cheltuială considerabilă.

Horace lua prânzul când se desfăşura a doua cursă. Îl găsise pe Lordul Verlond extraordinar de binevoitor; spre surrprinderea tânărului, lordul acceptase invitaţia sa cu un entuziasm atât de prozaic, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— Bănuiesc, spuse clipind şiret din ochi, că nu l-ai invitat pe Ikey?

Gresham clătină din cap, zâmbind.

— Nu, nu cred că lui Sir Isaac îi place comportamentul meu.

— Şi eu cred la fel, aprobă celălalt. Oricum, are un invitat, pe Colonelul Black. Te asigur că nu datorită mie. Ikey mi l-a prezentat, cumva inutil, dar Ikey face mereu lucruri inutile.

— O persoană foarte amiabilă, continuă contele, ocupat cu furculiţa şi cuţitul; îmi spune mereu „Înălţimea Voastră” sau „mylord”, de parcă ar fi cel mai nou gen de avocat, iar eu cel mai bătrân şi mai încăpăţânat dintre juraţi. Mă tratează cu respectul acordat numai acelora de la care aşteaptă o răsplată. Ikey îşi doreşte cu nerăbdare să creeze o bună impresie.

Trebuie să recunoaştem că Black simţea cum se strânge laţul în jurul lui. Nu ştia ce influenţe misterioase au intrat în joc, dar zi de zi, într-o sută de moduri diverse, se trezea blocat, cu noi obstacole în cale. Acum era pregătit pentru lovitura finală.

Se trezi la realitate datorită vocilor stridente ale pariorilor din jurul său; arena era în fierbere. Auzi o voce strigând: Şapte la unu, pariul unu! Şapte la unu pe Nemesis! şi ştia destule despre curse ca să-şi dea seama că se petrecuse ceva cu favoritul. Ajunse lângă un parior pe care-l cunoştea vag.

— Pe cine elimini? întrebă.

— Pe Timbolino, veni răspunsul.

Îl găsi pe Sir Isaac lângă ţarc. Baronetul era pământiu şi îşi muşca unghiile cu un aer neliniştit.

— Cum a devenit calul tău favoritul multora?

— Am pariat din nou pe el, rosti Sir Isaac.

— Din nou?

— Trebuia să fac ceva, rosti sălbatic celălalt. Dacă pierd, ei bine, pierd mai mult decât pot plăti. Un nou adaos la datoriilor mele. Îţi spun că sunt la pământ dacă chestia aia nu câştigă, spuse, doar dacă nu faci tu ceva pentru mine. Poţi, nu-i aşa, Black, bătrâne prieten? întrebă stăruind fierbinte. Nu există niciun motiv ca noi doi să avem secrete unul faţă de celălalt.

Black îl privi ferm. Dacă pierde calul, ar putea să se folosească din plin de acest individ.

Următoarele cuvinte ale lui Sir Isaac sugerară că, la nevoie, îl va ajuta.

— Dobitocul ăla de Verlond, rosti cu amărăciune. A stârnit-o pe fată împotriva mea – mă tratează ca pe un nimic – şi credeam că totul e în regulă acolo. Mă bazasem pe forţa banilor care urmau să-mi parvină.

— Ce s-a-ntâmplat recent? întrebă Black.

— Chiar acum am adus-o aici, spuse baronetul, şi am încercat să lămuresc lucrurile; dar nu merge, Black, are chipul de gheaţă – mă înjoseşte la propriu. E ceva groaznic, aproape se tânguia.

Black dădu din cap. În clipa aceea se iscă o agitaţie bruscă în arenă. Deasupra capetelor mulţimii, din locul în care stăteau, văzură şepcile viucolorate ale jocheilor care galopau uşor spre punctul de plecare.

Spre deosebire de Sir Isaac, care evitase grijuliu padocul după o scurtă privire aruncată candidatului său, Horace superviza personal retuşurile finale ale lui Nemesis. Văzu chingile strânse şi-i dădu jocheului ultimele instrucţiuni. Apoi, în timp ce mânza era condusă spre cursă, cu o ultimă privire aprobatoare spre ea, se întoarse spre arenă.

— O clipă, Gresham! Lordul Verlond era în spatele lui. Crezi că mânza ta, rosti bătrânul arătând spre Nemesis, va câştiga?

Horace încuviinţă.

— Acum da, spuse. De fapt, sunt mai degrabă încrezător.

— Crezi, întrebă lent celălalt, că dacă nu câştigă ea, va câştiga Timbolino?

Horace îl privi curios.

— Da, Lord Verlond, cred, rosti liniştit.

Din nou o pauză, bătrânul pipăindu-şi absent obrazul proaspăt bărbierit.

— Să presupunem, Gresham, rosti fără să ridice vocea, să presupunem că ţi-aş cere să strângi hăţurile calului tău?

Chipul tânărului deveni brusc roşu.

— Glumiţi, Lord Verlond, răspunse băţos.

— Nu glumesc. Îţi vorbesc ca unui om de onoare” şi am încredere că vei păstra secretul. Presupunând că ţi-aş cere să strângi hăţurile lui Nemesis, ai face-o?

— Nu, sincer, n-aş face-o, spuse celălalt, dar nu…

— Nu contează ce nu poţi înţelege, spuse Lordul Verlond, revenind brusc la accentul tăios obişnuit. Dacă ţi-aş cere şi ţi-aş oferi drept recompensă ce-ţi doreşti mai mult, ai face-o?

— N-aş face-o pentru nimic în lume, rosti grav Horace.

Un zâmbet amar apăru pe chipul bătrânului.

— Înţeleg, spuse.

— Nu pricep de ce-mi cereţi asta, spuse Horace, care era încă uluit. Cu siguranţă ştiţi că…

— Ştiu doar că ai impresia că vreau să-ţi domoleşti calul pentru că am pariat pe celălalt, spuse bătrânul conte cu o umbră de zâmbet pe buzele subţiri. Te-aş sfătui să nu te grozăveşti prea mult în privinţa corectitudinii tale, spuse brutal deşi îşi păstra încă zâmbetul, deoarece cât de curând s-ar putea să-ţi pară rău că n-ai făcut ce ţi-am cerut.

— Dacă aţi vrea să-mi spuneţi, începu Horace şi se opri. Această bruscă cerere din partea contelui, care era, în ciuda tuturor lipsurilor lui, un caracter sportiv, îl lăsase aproape mut.

— N-o să-ţi spun nimic, rosti contele, pentru că n-am nimic de spus, adăugă suav.

Horace urcă treptele spre tribună. A spune că fusese tulburat de neobişnuita solicitare a bătrânului ar fi fost un eufemism. Îl ştia pe conte drept un tip excentric; avea reputaţia unui individ diabolic, deşi n-avea dovezi pentru aşa ceva. Dar niciodată, în cele mai sălbatice şi nemiloase clipe, nu şi-ar fi imaginat că acest bătrân pungaşaşa-i spunea – i-ar putea cere să domolească un cal. Era de neconceput. Îşi aminti că Lordul Verlond fusese steward la una sau două mari întruniri, şi că era membru al unuia dintre cele mai impunătoare cluburi sportive din lume.

Îşi croi drum cu coatele până în vârful tribunei unde strălucea egreta albă de pe pălăria lui Mary.

— Pari tulburat, spuse când el i se alătură. Te-a deranjat unchiul?

Clătină din cap.

— Nu, răspunse neobişnuit de concis.

— Căluţul tău are o durere de cap? întrebă ea, persiflându-l.

— Eram îngrijorat de ceva ce mi-am amintit, rosti el incoerent.

Călăreţii se aflau la start.

— Calul tău e în mijloc, spuse ea.

El îşi puse ochelarii. Putea zări destul de clar culoarea ciocolatei şi verdele.

Al lui Sir Isaac – dungi verticale gri pe alb, şapcă galbenă – era, de asemeni, uşor de distins. Se afla în dreapta, spre interior.

Grupul îi făcea probleme starterului, probleme pe care douăzeci şi patru de cai agitaţi le-ar face oricărui om. Timp de zece minute, ţopăiră şi se speriară şi loviră şi merseră în cerc în faţa celor două culoare lungi. Cu o răbdare exemplară, starterul aşteptă, îndrumând, aproape implorând, comandând şi, să recunoaştem, înjurând, deoarece era din nordul ţării şi n-avea niciun fel de respect pentru ţicnelile din lumea jocheilor.

Aşteptarea îi dădu lui Horace ocazia să-şi adune gândurile. Fusese un pic supărat de ciudata cerere a bărbatului care acum vorbea atât de calm lângă el.

Pentru Sir Isaac perioada de aşteptare mărise tensiunea. Mâinile îi tremurau, ochelarii îi ţopăiau în sus şi-n jos; era în agonia neliniştii când, deodată, panglica albă ţâşni, grupul se despărţi în trei secţiuni, apoi se răspândi iar şi veni tunând de-a lungul pantei uşor înclinate, asemeni unui regiment de cavalerie care se întoarce acasă.

— Au pornit!

Un urlet de glasuri. Toate binoclurile erau aţintite spre grupul care se apropia. Nu se întâmplase nimic în patru sute de metri; startul fusese splendid. Soseau aproape în linie. Apoi, ceva din şir ieşi un pic în evidenţă: era Timbolino, alergând cu o splendidă alură.

— Pare a fi câştigătorul! rosti filosofic Horace. Al meu e blocat în interior.

La mijlocul cursei, jocheul lui Nemesis, căutând o breşă, ţâşnise într-un ritm imposibil.

Se trezi înghesuit între doi cai, ai căror călăreţi nu păreau dispuşi să cedeze. Călăreţii se aflau la jumătatea traseului, când băiatul scoase mânza din capcană şi „îşi regăsi ritmul”.

Timbolino avea două lungimi în faţa lui Colette, care era la o lungime de un grup de cinci; Nemesis, la jumătatea traseului, era a opta sau a nouă.

Horace, în tribună, avea cronometrai în mână. Îl opri când călăreţii trecură de postul de la 800 de metri şi examină grăbit cadranul.

— E o cursă lentă, spuse cu un mic tremur în glas.

În depărtare, Nemesis, cu un pas iute, ieşi din grup şi ajunse a treia, la trei lungimi în spatele lui Timbolino.

Băiatul de pe calul lui Sir Isaac călărea cu mare siguranţă. Îşi ţinea echilibrai şi nu se deplasase de pe cal. Privi în jur să vadă de unde vine pericolul, şi ochiul său experimentat îl văzu în Nemesis, care mergea lin şi constant.

La o sută de iarzi de post, băiatul de pe mânza lui Gresham o stârni şi, din şase salturi, ajunse lângă lider.

Călăreţul de pe Timbolino văzu pericolul – săltă în şa,

folosindu-şi mâinile şi călcâiele asupra animalului plin de voinţă de sub el.

Acum alergau cu spaţii mari între ei, păstrând distanţa constantă. Avantajul, se pare, era de partea calului de lângă balustradă, dar Horace, privind cu un ochi de expert din vârful tribunei, ştia că avantajul real era al calului din mijlocul pistei.

Dimineaţa colindase traseul şi ştia că parcursul cel mai bun era la vârful pistei. Timbolino răspundea cu nobleţe eforturilor călăreţului său; o dată capul său depăşi restul, şi jocheul lui Nemesis scoase biciul, dar nu-l folosi, îl observa pe celălalt. Apoi, când mai erau doar douăzeci de iarzi, o trase pe Nemesis înainte cu toată forţa mâinilor sale splendide.

Timbolino mai făcu un efort şi, când zburară pe lângă boxa judecătorului, nu mai era nimeni care să-i separe.

Horace se răsuci spre fata de lângă el, cu un zâmbet critic.

— Oh, ai câştigat, spuse ea. Ai câştigat, nu-i aşa?

Ochii îi străluceau de emoţie.

El clătină din cap zâmbitor.

— Mă tem că nu pot să-ţi răspund, spuse. A fost la mustaţă.

Privi spre Sir Isaac. Chipul baronetului era livid, mâna pe care o duse la buze tremura ca o frunză de plop.

— Mai există un om, gândi Horace, care e mai îngrijorat de rezultat decât mine.

Jos în arenă era un adevărat turn Babel al conversaţiilor acerbe. Se auzeau până la ei într-un murmur neclar. Pariau iute şi furios pe rezultat, deoarece numerele încă nu apăruseră.

Amândoi caii aveau susţinătorii lor. Apoi, se auzi o larmă urcând spre zbierete. Judecătorul înălţase doi de zero în cadru. Egalitate!

— Pe Jupiter! spuse Horace.

A fost singurul comentariu pe care-l făcu.

Traversă în partea cealaltă a lojei cât de iute izbuti, cu Sir Isaac urmându-l la mică distanţă. În timp ce

baronetul îşi croia drum cu coatele prin mulţime, cineva îl prinse de braţ. Era Black.

— Las-o aşa, spuse Black, cu o şoaptă răguşită. A fost o întâmplare fericită că a reuşit calul ăla. Jocheul tău a fost prins trăgând un pui de somn. Las-o aşa.

Sir Isaac ezită.

— O să iau jumătate din pariuri şi jumătate din mize, spuse.

— Ia totul, zise Black. Du-te, n-ai de ce să te temi. Cunosc jocul ăsta; las-o aşa. Nimic nu poate împiedica victoria ta.

Sir Isaac ezită, apoi se îndreptă încet spre locul în care erau deşăuaţi caii. Cailor plini de aburi li se scoteau şeile.

Gresham era acolo, părând calm şi voios. Prinse privirea baronetului.

— Ei bine, Sir Isaac, rosti agreabil, ce-ai de gând să faci?

— Ce vrei tu să faci? întrebă suspicios Sir Isaac.

Convingerea lui era că toţi oamenii sunt pungaşi. Gândi că era mai sigur să facă opusul a ceea ce dorea rivalul său. Ca mulţi alţi oameni suspicioşi, făcea adesea aprecieri greşite.

— Cred că ar fi de preferat să împărţim, spuse Horace. Caii au avut o cursă foarte dificilă, şi cred că al meu a avut neşansa să nu câştige.

Asta îl făcu pe Sir Isaac să decidă.

— O lăsăm aşa, spuse.

— Cum vrei, rosti rece Horace, dar cred că e corect să te previn că al meu a fost blocat jumătate din traseu, altfel ar fi câştigat cu foarte mare uşurinţă. A trebuit să facă şase…

— Ştiu totul despre asta, îl întrerupse violent celălalt, dar orice-ar fi, o lăsăm aşa.

Horace încuviinţă. Se răsuci ca să se consulte cu dresorul său. Dacă baronetul hotăra să lase egalitate, nu se mai putea face nimic, legile curselor fiind că ambii proprietari trebuie fie de acord cu împărţeala.

Sir Isaac anunţă intenţia sa stewarzilor, şi se stabili ca împărţeala să aibă loc după ultima cursă a zilei. Tremura de emoţie când i se alătură lui Black.

— Nu sunt chiar atât de convins că ai dreptate, spuse suspicios. Flăcăul ăsta, Gresham, zice că i-a fost blocat calul. N-am văzut animalul alergând, deci nu mă pot pronunţa. Întreabă pe cineva.

— Nu-ţi face probleme, spuse Black bătându-l pe spate, n-ai de ce să-ţi faci probleme; o să câştigi această cursă la fel de uşor pe cât voi merge eu de aici până la padoc.

Sir Isaac nu era satisfăcut. Aşteptă până când văzu un ziarist pe care-l cunoştea din vedere întorcându-se de la telegraf.

— Ascultă, spuse, ai văzut cursa?

Ziaristul încuviinţă.

— Da, Sir Isaac, spuse zâmbind. Presupun că Gresham a insistat s-o lase aşa?

— Nu, spuse Sir Isaac, dar cred c-am avut neşansa să pierd.

Ziaristul făcu o mică grimasă.

— Îmi pare rău că nu sunt de acord cu dvs., spuse. Credeam că mânza domnului Gresham ar fi trebuit să câştige cu uşurinţă, dar a fost blocată în linia dreaptă.

Sir Isaac îi raportă lui Black această conversaţie.

— Nu-i lua în seamă ziariştii ăştia de curse, rosti Black dispreţuitor. Ce ştiu ei? N-am şi eu ochi la fel ca ei?

Dar asta nu-l satisfăcu pe Sir Isaac.

— Flăcăii ăştia sunt buni judecători, spuse. Mi-aş dori să fi împărţit.

Black îl lovi pe umăr.

— Îţi pierzi curajul, Ikey. Ei bine, la cina de diseară o să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am economisit mii de lire. Nu voia şi el s-o lăsăm aşa?

— Cine? întrebă Sir Isaac. Gresham?

— Da. Aşa e? întrebă Black.

— Nu, nu era foarte hotărât. Spunea că n-ar fi corect faţă de cai.

Black izbucni în râs.

— Prostii! rosti dispreţuitor. Îţi poţi imagina că unui individ ca ăsta îi pasă dacă mânzul lui a avut o cursă grea sau nu? Nu! A văzut cursa la fel ca mine. A văzut că prostul tău de jocheu a câştigat şi a fost prins aţipind. Fireşte că n-a vrut să rişte o egalitate. Îţi spun eu că Timbolino va câştiga uşor.

Cumva liniştit de optimismul tovarăşului său, Sir Isaac aşteptă concluzia judecătorului într-o stare de spirit mai bună. Liniştii lui i se adăugă şi faptul că din arenă panorama era asemănătoare aceleia din care privise Black. Întrebau despre şansele de izbândă ale lui Timbolino. Cam doi la unu contra Nemesis.

Dar numai pentru puţin timp.

Gresham se afla în salonul de ceai cu fata, şi stătea la intrarea îngustă a standului, când strigătul „Doi la unu, Nemesis!” îi ajunse la urechi.

— Doar nu pariază împotriva calului meu! exclamă uluit.

Făcu semn unui tip care trecea.

— Pariază împotriva lui Nemesis? întrebă.

Bărbatul încuviinţă. Era un agent al comisiei, care făcea orice îi cerea tânărul proprietar.

— Du-te şi pariază pentru mine. Pune câţi bani poţi să faci rost. Pariază pe şanse egale, rosti hotărât Gresham.

Nu era un amator al jocurilor de noroc. Era ager şi metodic în toate tranzacţiile sale, şi putea citi o cursă. Ştia exact ce se întâmplase. Banii lui stârneau o anume senzaţie pe o piaţă care nu era ultraputernică. Timbolino ieşi, şi Nemesis avu o mică şansă de a-l depăşi.

Atunci, banii veniră pentru calul lui Sir Isaac.

Black nu pariase până la un punct, dar văzu şansa de a câştiga bani cu uşurinţă. Credea cu tărie în tot ceea ce-i spusese lui Sir Isaac. În mintea sa era convins că jocheul făcuse o „cursă minunată”. Avea suficient credit printre cei mai buni agenţi de pariuri ca să poată investi serios.

Din nou, piaţa cunoscu o schimbare extraordinară.

Timbolino era din nou favorit. Nemesis interveni –

mai întâi, şase la patru, apoi doi la unu, apoi cinci la doi.

Numai că acum începură să sosească bani din ţară. Rezultatele cursei şi descrierea ei fuseseră publicate în presă, în sute de ziare de seară pe tot întinsul Angliei, Irlandei şi Scoţiei.

Rapizi în luarea deciziilor, profesioniştii pariurilor din Marea Britanie reinvesteau – unii ca să-şi salveze mizele, alţii pentru a-şi mări ceea ce deja credeau că sunt câştigurile.

Şi aici banii erau pentru Nemesis. Reporterii, imparţiali, n-aveau alt interes decât să asigure cititorilor ştiri exacte şi să descrie faptele aşa cum le vedeau ei. Şi cursa, aşa cum o vedeau ei, era cursa în care Sir Isaac nu credea şi Black o batjocorea pe faţă.

Ultimul event era programat la patru şi jumătate şi, după ce concurenţii trecură de post, şi câştigătorul fu condus la locul de repaus, cei doi finalişti ai memorabilei curse din Lincoln ajunşi în acelaşi timp la finiş, sosiră cabrându-se din padoc pe traseu.

Chestiunea egalităţii era imaterială. Nu se putea face o alegere între cei doi jochei, doi călăreţi experimentaţi, şi la post era o foarte mică întârziere. Asta nu înseamnă că o cursă cu doi alergători presupune un start echitabil, cu toate că se pare că nimic nu intervenise. Când panglica de la sosire se rupse, totuşi, Nemesis se întoarse pe jumătate şi pierdu două lungimi.

— Pariez pe Timbolino, urlă cineva din arenă, şi o voce staccato strigă, „Eu pariez trei la unu”. Un cor aprobator acceptă oferta.

Sir Isaac urmărea cursa din standul public. Black stătea lângă el.

— Ce ţi-am spus eu? întrebă acesta jubilând. Banii sunt în buzunarul tău, Ikey, băiatule. Priveşte, trei lungimi în faţă. O să câştigi la pas.

Băiatul de pe Nemesis o echilibra cu mare siguranţă. N-o forţa. Părea mulţumit să aştepte la trei lungimi în spate. Gresham, privindu-i prin binoclu, îşi manifestă aprobarea.

— Nu sunt în ritm, îi spuse tipului de alături. Era mult mai în spate în punctul ăsta în timpul cursei.

Ambii cai alergau lin. La 1.000 de metri, flăcăul de pe Nemesis lăsă un pic frâul. Fără vreun efort aparent, îşi îmbunătăţi poziţia. Jocheul nu ştia exact care îi erau resursele şi era mulţumit să aştepte în spate. Restul cursei nu necesită o descriere prea lungă. A fost o procesiune până când parcurseră distanţa. După care băiatul de pe Timbolino privi în jur.

— A pierdut, spuse Gresham mai mult pentru sine. Ştia că unii jochei privesc înjur când simt calul cedând sub ei.

La două sute de iarzi de post, Nemesis, cu un efort insesizabil, ajunse lângă lider. Biciul celuilalt jocheu ieşi la iveală.

Un, doi, ajunse la potou, şi calul înaintă până când era cu un cap în faţă. Apoi, sosind în viteză, Nemesis îl ajunse, după care trecu pe lângă Timbolino, şi câştigă cu uşurinţă desăvârşită la o lungime şi jumătate.

Sir Isaac nu-şi crezu ochilor. Oftă, lăsă binoclul să-i cadă, şi privi uluit caii.

Era evident că fusese învins cu mult înainte de a fi ajuns la potou.

— Zmuceşte calul, strigă cu furie şi durere. Priviţi-l! O să-l aduc în faţa stewarzilor. Nu-l călăreşte!

Black îl prinse de braţ.

— Las-o moartă, prostule, mormăi. Vrei să afle toată lumea că eşti ruinat? Ai fost învins destul de corect. Am pierdut şi eu la fel ca tine. Pleacă de-ai ei.

Sir Isaac Tramber coborî scările marii tribune în mijlocul unei aglomerări de oameni, vorbind cu toţii în chei diferite. Era ameţit. Ca şi cum ar fi fost într-un vis. Nu-şi dădea seama ce se petrece cu el. Era buimăcit, zăpăcit. Nu ştia decât că Timbolino pierduse. Avea o vagă idee că e un om ruinat, şi doar o mică rază de speranţă că Black, prin cine ştie ce căi misterioase, îl va scoate din această încurcătură.

— Calul a fost smucit, repetă stupid. Nu putea să

piardă. Black, n-a fost smucit?

— Taci din gură, mârâi celălalt. O să intri într-o mare belea dacă nu-ţi controlezi limba aia. Îl dădu deoparte pe bărbatul tremurând şi-i puse în mână un pahar plin cu brandy. Baronetul îşi dădu seama de postura lui tragică.

— Nu pot plăti, Black, se tângui el. Nu pot plăti – ce afacere nenorocită pentru mine. Ce prost am fost să mă iau după tine – ce prost! Blestemat să fii, ai fost alături de Gresham. De ce mi-ai dat sfaturi? Cu ce te-ai ales?

— Gura, rosti scurt Black. Eşti ca un copil, Ikey. Ce te îngrijorează? Ţi-am spus că am pierdut la fel de mulţi bani ca şi tine. Acum trebuie să stăm jos şi să ne gândim la un plan de făcut bani. Ce-ai pierdut?

Sir Isaac clătină slab din cap.

— Nu ştiu, spuse indiferent. Şase sau şapte mii de lire. N-am nici măcar şase sau şapte mii de penny, adăugă plângăreţ. E o afacere a naibii de proastă pentru mine, Black. Un om în poziţia mea – va trebui să-mi vând caii.

— Poziţia ta! râse ascuţit Black. Dragul meu prieten, n-ar trebui să te las aşa. Reputaţia ta, continuă. Trăieşti într-un paradis al nebunilor, omule, rosti cu un sălbatic ton zeflemitor. Ei bine, tu n-ai o reputaţie mai mare ca a mea. Cui îi pasă dacă-ţi plăteşti sau nu datoriile de onoare? Oamenii ar fi mai surprinşi dacă le-ai plăti. Scoate-ţi toate prostiile astea din cap şi gândeşte raţional. O să pui la loc tot ce-ai pierdut şi încă ceva pe deasupra. Trebuie să te însori – şi repede, şi ea va moşteni averea mylord-ului, aproape la fel de repede.

Ikey îl privi cu uluială disperată.

— Chiar dacă se mărită cu mine, spuse bosumflat, va trebui să aştept banii ani de zile.

Colonelul Black zâmbi.

Părăsiseră cursa, când fură depăşiţi de un bărbat care atinse braţul baronetului.

— Scuzaţi-mă, Sir Isaac, spuse şi îi înmână un plic.

— Pentru mine? întrebă mirat Ikey şi-l deschise. Nu conţinea nicio scrisoare – doar o bucată de hârtie şi patru bancnote de câte o mie de lire fiecare.

Sir Isaac oftă şi citi:

„Plăteşte-ţi datoriile şi trăieşte curat; fereşte-te de Black ca de dracu’ şi câştigă-ţi existenţa cinstit”.

Scrisul era contrafăcut, dar limbajul îi aparţinea evident Lordului Verlond.

CAPITOLUL 13

CINE SUNT CEI PATRU?

Lordul Verlond îşi lua micul dejun în spatele unui exemplar din „*The Times*”. La Casa Verlond, micul dejun era întotdeauna o masă neprietenoasă. Lady Mary, în frumosul halat de dimineaţă, era fericită să-şi citească scrisorile şi ziarele fără a aştepta vreo conversaţie cu bătrânul. O privi. Chipul ei era gânditor. În tihnă, ea-l găsise întotdeauna destul de drăguţ, şi acum ochii lui gravi o priveau cu o expresie pe care nu-şi amintea să o fi văzut vreodată.

— Mary, întrebă brusc, eşti pregătită pentru un şoc?

Ea zâmbi, deşi cumva stânjenită. Aceste şocuri erau adesea fapte la propriu.

— Cred că pot supravieţui, spuse.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia ochii lui o priviră ţintă.

— Ai fi surprinsă să afli că acel tânăr diavol de frate al tău e încă în viaţă?

— În viaţă? exclamă ea, sculându-se brusc.

Nu mai era nevoie ca bătrânul s-o întrebe cum primeşte vestea. Chipul ei era roşu de plăcere – în ochi îi strălucea bucuria.

— Oh, chiar e adevărat? strigă.

— E adevărat, rosti iritat bătrânul. Foarte curios ce întosătură au luat lucrurile. Credeam că tânărul cerşetor e mort, tu nu?

— Oh, nu vorbi aşa, unchiule, nici tu nu crezi ce spui.

— Ba cred, pufni contele. De ce n-aş face-o? S-a purtat oribil cu mine. Ştii cum mi-a spus înainte de a pleca?

— Dar asta a fost acum şaisprezece ani, spuse fata.

— Şaisprezece bunicuţe, rosti bătrânul. Pentru mine

nu contează dacă au fost şaisprezece mii de ani – tot a spus-o. Mi-a zis „pacoste bătrână şi obositoare” – ce părere ai de asta?

Ea râse, şi o lucire cordială apăru pe chipul bătrânului.

— E foarte bine că râzi, spuse, dar e mai degrabă o chestiune serioasă ca un membru al Camerei Lorzilor să fie numit „pacoste bătrână şi obositoare” de către un student la Eton. Fireşte, amintindu-mi cuvintele lui de despărţire şi faptul că a plecat în America, plus faptul foarte important că sunt un om al bisericii şi un donator constant pentru instituţiile bisericii, am crezut că a murit. Una peste alta, te aştepţi la o recompensă din partea Providenţei atotştiutoare.

— Unde e? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse contele. L-am localizat în Texas – se pare că a stat la o fermă de-acolo până a împlinit douăzeci şi unu de ani. După asta se pare că a fost dificil să i se urmărească mişcările.

— De ce, spuse ea deodată îndreptând un deget acuzator spre el, ai încercat să-l urmăreşti?

Pentru o fracţiune de secundă bătrânul păru încurcat.

— N-am făcut nimic de genul ăsta, mârâi el. Crezi că mi-aş irosi banii încercând să urmăresc un golan care…

— Oh, ai făcut-o, continuă ea. Ştiu c-ai făcut-o. De ce te prefaci că eşti un asemenea bătrân respingător?

— Oricum, cred c-a aflat, se plânse el. Asta înseamnă că va lua mare parte din averea care ţi-ar fi revenit ţie. Presupun că Gresham n-o să te mai vrea acum.

Ea zâmbi. El se ridică de la masă şi se duse spre uşă.

— Spune-i nenorocitului…

— Căruia dintre ei?

— James, spuse el, că nu vreau să fiu deranjat. Mă duc în biroul meu. Să nu mă deranjeze nimeni sub niciun motiv; înţelegi?

Dacă pentru el era o dimineaţă aglomerată, la fel era şi pentru Black şi prietenul său, deoarece era luni şi, în

numeroase cluburi din Londra, bookmaker! răbdători, în ale căror hârtii numele lui Black şi Sir Isaac erau înscrise la loc de cinste, îşi examinau ceasurile cu sentimente la limita neliniştii.

Dar, spre surprinderea tuturor celor care-i cunoşteau, aranjamentele fură făcute.

Un adaos de bani sosise la firmă.

Sir Isaac Tramber îşi petrecu după-amiaza în mod plăcut. Fusese ridicat din abisul disperării pe culmile exaltării. Datoriile de onoare fuseseră plătite; simţea că poate privi lumea în ochi. În timp ce un taxi îl duse rapid la biroul lui Black, fluiera vesel şi îi zâmbi, spre marea sa surpriză, unuia dintre bookmakerii suspicioşi.

Marele om nu era la birou, şi Sir Isaac, care îşi luase precauţia de a-i spune taximetristului să-l aştepte, îl redirecţionă spre apartamentul din Chelsea.

Când Sir Isaac sosi, Black se îmbrăca pentru cină.

— Hello! spuse arătându-i un scaun. Tu eşti cel de care am nevoie. Am o informaţie care te va mulţumi. Eşti genul de om care e înspăimântat de aceşti „Patru Justiţiari”. Ei bine, nu mai trebuie să fii speriat. Am aflat totul despre ei. Descoperirea m-a costat 200 de lire, dar merită până la ultimul penny.

Privi o foaie de hârtie care stătea în faţa sa.

— Iată lista cu numele lor. O adunătură ciudată, eh? N-ai fi bănuit că un tip din Wesley e în stare să facă pasul pe care l-au făcut aceşti indivizi. Un director de bancă din sudul Londrei – dl. Charles Grimburd – ai auzit de el: amator de artă, o persoană la care nu te-ai fi aşteptat, eh? Şi Wilkinson Despard – e tipul pe care l-am bănuit cel mai mult. Am urmărit ziarele cu foarte mare atenţie. „*Post Herald*”, ziarul unde scrie el, a fost întotdeauna foarte bine informat despre crimele celor Patru. Se pare că ei ştiu mai mult despre asta decât oricare alt ziar şi deci, în plus, acest Despard a scris foarte curajos despre problemele sociale. Are o casă în Jermyn Street. Am pus un om să-l tragă de limbă pe servitorul lui, care a pariat. A pierdut bani. Omul meu a fost la el timp de două săptămâni. Uite.

Împinse hârtia spre el. Mai puţin înfiorător decât atunci când purtau măşti şi îşi dădeau tot felul de titluri ciudate.

Sir isaac examină lista cu interes.

— Dar aici sunt numai trei, spuse. Cine e al patrulea?

— Al patrulea e liderul: nu bănuieşti cine e? Gresham, fireşte.

— Gresham?

— N-am nicio dovadă, spuse Black; e doar o bănuială. Dar aş paria tot ce am că nu mă-nşel. Este exact genul de om care poate fi implicat în aşa ceva

— Să organizeze, să pună la punct detaliile.

— Eşti sigur că al patrulea e Gresham? întrebă din nou Sir Isaac.

— Destul de sigur, spuse Black.

Terminase îmbrăcatul şi îşi peria grijuliu haina cu o perie aspră.

— Unde te duci? întrebă Sir Isaac.

— Am o mică treabă diseară, spuse celălalt. Nu cred că te-ar interesa prea mult.

Se opri din periat. Pentru o clipă, păru adâncit în gânduri.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse lent, poate te-ar interesa. Vino cu mine la birou. Ai cinat?

— Nu, nu încă.

— Îmi pare rău că nu te pot invita, spuse Black. După cină am o întâlnire importantă, care acum mă preocupă total. Nu eşti îmbrăcat, continuă. Asta e bine. O să mergem într-un loc unde oamenii nu sunt pretenţioşi cu ţinuta pentru cină.

Peste costumul de seară îşi puse un palton lung, pe care îl închise până la gât. Alese din şifonier o pălărie din fetru moale şi o puse pe cap dinaintea oglinzii.

— Acum, să mergem, spuse.

Se lăsa amurgul, şi vântul care urla prin străzile pustii justifica modul în care se înfofolise. Nu chemă imediat un taxi, ci merseră pe jos până ajunseră la Vauxhall Bridge Road. Deja răbdarea şi puterea de a merge pe jos ale lui Sir Isaac aproape că dispăruseră.

— Oh, Doamne! rosti iritat, nu e genul de treabă care să-mi placă în mod deosebit.

— Ai un pic de răbdare, spuse Black. Doar nu te aştepţi să chem un taxi în Chelsea şi să-i spun destinaţia astfel încât să mă audă o mulţime de oameni. Se pare că nu-ţi dai seama, Ikey, că amândoi suntem sub o supraveghere strictă.

— Ei bine, s-ar putea să ne urmărească chiar acum, spuse Sir Isaac.

— Se poate, dar şansa e ca nimeni să nu fie prea aproape de noi ca să audă destinaţia exactă.

Nici măcar Sir Isaac nu prinse fraza, atât de joasă era vocea lui Black când vorbi cu şoferul.

Prin micul ochi de geam din spatele taxiului, Black scruta vehiculele care mergeau pe acelaşi drum cu ei.

— Cred că deocamdată nu ne urmăreşte nimeni, spuse. Nu e o chestiune foarte importantă, dar dacă informaţia că planurile noastre s-au schimbat ajunge la Cei Patru, s-ar putea să avem probleme.

Taxiul trecu pe drumul sinuos care duce din Oval spre Kennington Green. Îşi croi drum prin trafic şi ajunse în Camberwell Road. Ghemuit pe jumătate, Black ridică capul, şi taxiul o luă brusc la stânga. După care bătu în geam şi taxiul se opri.

Ieşi, urmat de Sir Isaac.

— Aşteaptă-mă în capătul străzii, îi spuse şoferului.

Îi dădu ceva bani ca o garanţie de *bona fides*, şi cei doi plecară. Strada avea câteva case sărăcăcioase, şi Black recurse la lanterna electrică pe care o avea în buzunar pentru a găsi numărul pe care-l voia. În cele din urmă, ajunse la o căsuţă cu grădiniţă la intrare şi bătu la uşă.

O fetiţă deschise uşa.

— Dl. Farmer e acasă? spuse Black.

— Da, domnule, rosti fetiţa, vreţi să urcaţi?

Îi conduse pe treptele acoperite cu un covor şi bătu la o uşiţă din stânga. O voce le spuse să intre. Aşezat la o masă în încăperea sărăcăcios mobilată, luminată doar de focul din şemineu, se afla un bărbat. Se ridică atunci când

intrară.

— Trebuie să-ţi explic, spuse Black, că dl. Farmer a închiriat această cameră pentru două săptămâni. Vine aici doar ocazional pentru a-şi întâlni prietenii. Acesta, continuă, arătând spre Sir Isaac, e un foarte bun prieten de-al meu.

Închise uşa şi aşteptă până când paşii fetiţei se pierdură pe scări.

* încredere – în lb. iatină în original. N. Trad.

— Avantajul întâlnirii în genul ăsta de casă, rosti Farmer, este că cele mai mici mişcări clatină edificiul de la acoperiş până în beci.

Vorbea cu ceea ce ar fi putut fi descris drept o voce „cultura-batjocurii”. Era vocea unui om obişnuit care se aflase multă vreme în compania unor gentlemani, şi care se străduia să le imite intonaţia, fără a încerca să-şi însuşească vocabularul lor.

— Poţi vorbi liber, d-le Farmer, spuse Black. Acest domn e de mare încredere. Amândoi suntem interesaţi de această organizaţie ridicolă. Înţeleg că ai părăsit slujba de la dl. Wilkinson Despard?

Bărbatul încuviinţă.

— Da, sir, spuse cu o mică tuse stânjenitoare. L-am părăsit ieri.

— Ai aflat cine e cel de-al patrulea?

Omul ezită.

— Nu sunt sigur, sir. Mi se pare corect să vă spun că nu sunt absolut sigur. Dar cred că aş putea paria pe faptul că cel de-al patrulea e dl. Horace Gresham.

— N-ai spus asta, rosti Black, până când nu ţi-am sugerat eu numele.

Bărbatul nu reacţionă la suspiciunea inclusă în comentariu. Vocea îi era egală când răspunse:

— Recunosc asta, sir. Dar pe ceilalţi trei îi ştiu. N-am nimic de-a face cu al patrulea. Obişnuia să vină la dl. Despard noaptea târziu, şi eu îi deschideam. Nu i-am văzut niciodată chipul şi nu i-am auzit niciodată vocea. Mergea direct în biroul domnului Despard, şi, dacă aţi şti cum e

împărţită casă, v-aţi da seama că era aproape imposibil să aud ceva!

— Cum ai ajuns să afli că aceştia sunt Cei Patru? întrebă Black.

— Ei bine, sir, rosti celălalt evident stânjenit, în felul în care află servitorii în general – am tras cu urechea.

— Şi totuşi n-ai aflat cine e liderul?

— Nu, sir.

— Ai mai descoperit şi altceva ce nu ştiu eu?

— Da, sir, rosti omul. Înainte de a-l părăsi pe dl. Despard, am descoperit că v-au însemnat. E un vechi termen din armată care înseamnă că v-au marcat pentru pedeapsă.

— Oh, da, au făcut-o? spuse Black.

— Am auzit asta noaptea trecută. Vedeţi dvs., întâlnirile aveau loc, în general, între cei patru. Cel de-al patrulea intervenea rareori până când nu era ceva de făcut. Dar a fost întotdeauna spiritul conducător. El era cel care făcea rost de bani când era nevoie. El i-a direcţionat pe Cei Patru spre diversele lor acţiuni. Şi el era cel care, invariabil, alegea oamenii care trebuiau pedepsiţi. Ştiu că el v-a ales pe dvs., sir. Au avut o întrunire alaltăieri noapte. Discutau despre diverşi oameni, şi am auzit numele dvs.

— Cum ai putut auzi?

— Eram în camera alăturată, sir. Există un dressing-room lângă camera domnului Despard, unde se ţin conferinţele. Aveam o dublură a cheii.

Black se ridică, de parcă ar fi vrut să plece.

— Aproape că-mi pare rău că l-ai părăsit. Au vorbit vreodată despre mine? întrebă Sir Isaac, care ascultase cu mare atenţie.

— Nu ştiu cum vă cheamă, sir, rosti cu deferenţă servitorul.

— Nu, şi nici n-o să afli, răspunse prompt baronetul.

— Sper, domnilor, că, acum când mi-am pierdut slujba, veţi face tot posibilul să-mi găsiţi un alt loc de muncă. Dacă vreunul dintre dvs. doreşte un servitor demn de încredere…

Privi întrebător spre Sir Isaac, ca fiind cel mai potrivit dintre cei doi.

— Eu nu, rosti brutal celălalt. Mă trezesc cu toată strădania mea de a-mi păstra secretele dusă de râpă, fără să am vreun blestemat de individ care trage cu urechea şi mă spionează.

Cel împotriva căruia se îndrepta replica nu păru deosebit de lovit de grosolănia celuilalt. De-abia dacă înclină capul şi nu răspunse.

Black scoase o cutie plată din buzunarul interior, o deschise şi extrase două bancnote.

— Aici sunt 20 de lire, spuse, ceea ce face un total de 220 de lire pe care le ai de la mine. Acum, dacă poţi afla orice altceva care merită ştiut, nu mă deranjează să ridic suma la 3300 – dar trebuie să fie ceva bun. Ţine legătura cu servitorii. Îi cunoşti pe ceilalţi. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să te întorci în apartament?

— Nu, sir. Am fost demis pentru neglijenţă.

— Foarte bine, spuse Black. Cunoşti adresa mea şi ştii unde mă poţi găsi. Dacă se întâmplă ceva, dă-mi de ştire.

— Da, sir.

— Apropo, spuse Black, în timp ce schiţă o mişcare de plecare, Cei Patru au de gând să facă vreo acţiune în viitorul apropiat?

— Nu, sir, spuse energic bărbatul. Sunt absolut sigur de asta. I-am auzit discutând despre oportunitatea despărţirii. Unul voia să plece pe continent pentru o lună, şi altul voia să meargă în America pentru a se ocupa de proprietăţile miniere. Apropo, au căzut cu toţii de acord că nu e necesar să se întâlnească timp de o lună. Am înţeles că în acest interval nu vor face nimic.

— Excelent! spuse Black.

Strânse mâna servitorului şi plecă.

— Ciudat fel de om pe care să-l ai în casă, spuse Sir Isaac în timp ce reveneau la taxi.

— Da, spuse Black amuzat, numai că nu e casa mea, şi n-am niciun fel de scrupule în această privinţă. Nu sunt

de acord, adăugă serios, să le ceri servitorilor informaţii despre stăpânii şi stăpânele lor, dar sunt ocazii când această linie de conduită e perfect justificată.

CAPITOLUL 14

WILLIE JAKOBS POVESTEŞTE

Rămas singur, bărbatul pe care îl numiseră Farmer aşteptă câteva minute. Apoi îşi luă haina care atârna pe uşă, îşi puse tacticos şi gânditor pălăria şi mănuşile, şi ieşi din casă.

Porni în direcţia în care apucaseră Black şi Sir Isaac, dar taxiul lor zbura spre nord mult înainte ca el să ajungă în locul în care acesta aşteptase.

Îşi urmă drumul pe Camberwell Road şi luă un tramcar. Felinarele de pe stradă şi luminile din vitrinele magazinelor îl arătau ca fiind un bărbat arătos, puţin peste înălţimea medie, cu un chip palid şi rafinat. Era îmbrăcat modest, dar bine.

Coborî lângă „Clephant and Castle” şi parcurse rapid New Kent Road, cotind într-una dintre cele mai sărace străzi care ducea într-un labirint de străduţe mai mici şi mai sărăcăcioase în acel cartier mărginit la vest de East Street şi la est de New Kent Road. Puţin mai sus, unele case vechi fuseseră demolate şi fuseseră înălţate clădiri noi din cărămidă galbenă. Un felinar mare şi roşu în dreptul unei intrări strâmte îi înştiinţa pe cei din apropiere că acolo se afla un dispensar gratuit, cu toate că nimeni pe o rază de opt kilometri n-avea nevoie de informaţia privind existenţa acestei instituţii.

În hol se afla o tabelă conţinând numele a trei doctori, şi lipit de ea un mic panou glisant, prin care puteau informa vizitatorii dacă sunt sau nu acasă. Se opri în faţa tabelei.

Micul indicator din dreptul primului nume glăsuia: PLECAT.

Farmer întinse mâna şi făcu panoul să gliseze pentru a arăta cuvântul: ACASĂ. Apoi intră pe uşă, prin spaţioasa sală de aşteptare, într-o încăpere mică, ce purta numele „Dr. Wilson Graille”.

Închise uşa în urma lui şi trase lanţul de siguranţă. Îşi scoase pălăria şi haina şi le atârnă în cuier. Apoi sună un clopoţel, şi apăru un servitor.

— Doctorul O'Hara e înăuntru? întrebă.

— Da, doctore, răspunse servitorul.

— Roagă-l să vină la mine, te rog!

În câteva minute un bărbat de statură mijlocie, dar solid constituit, intră şi închise uşa în urma lui.

— Ei bine, cum ai izbutit? întrebă şi, neinvitat, îşi trase un scaun lângă masă.

— Au muşcat momeala, rosti Gonsalez cu un mic hohot de râs. Cred că s-au prins de câte ceva. Erau foarte nerăbdători să afle dacă mai acţionăm. N-ar fi rău să-l înştiinţezi pe Manfred. Vom avea o întrunire la noapte. Ce ştii despre Despard? Crezi că va obiecta că i-am folosit numele?

Vocea lui era lipsită de cultura batjocurii care îl dezamăgea pe Black.

— Absolut deloc. L-am ales special deoarece ştiam că la noapte pleacă în străinătate.

— Şi ceilalţi?

— Cu excepţia omului de artă, sunt inexistenţi.

— Şi dacă investighează?

— Nu el. Va fi satisfăcut să-l ia pe cel mai proeminent dintre cei patru – Despard, şi pe celălalt tip al cărui nume l-am uitat. Despard pleacă la noapte, iar celălalt pleacă miercuri în America. Vezi tu, se potriveşte cu ce i-am spus lui Black.

Scoase din buzunar cele două bancnote de zece lire şi le puse pe masă.

— Douăzeci de lire, spuse şi i le dădu celuilalt. Ar trebui să reuşeşti să faci ceva cu astea.

Celălalt le îndesă în buzunarul vestei.

— O să le trimit celor doi copii Brady, la mare, spuse. Probabil că nu le va salva vieţile, dar le va da celor doi mici drăcuşori o idee despre ce înseamnă bucuria vieţii – cam vreo lună.

Parcă acelaşi gând le trecu amândurora prin minte, şi

izbucniră în râs.

— Lui Black nu i-ar plăcea să afle ce destinaţie au banii lui, rosti Graille, sau Farmer, sau Gonsalez – spuneţi-i cum doriţi – cu o licărire în ochii lui albaştri.

— Erau nerăbdători să afle cine e cel de-al patrulea? întrebă Poiccart.

— Cel mai mult, spuse. Dar mă-ntreb dacă m-ar fi crezut dacă le-aş fi destăinuit că eu sunt unul dintre cei patru, şi dacă, în acelaşi timp, le-aş fi destăinuit că nici eu n-am habar de identitatea celui de-al patrulea, exact ca şi ei.

Poiccart se ridică şi rămase nehotărât, cu mâinile vârâte în buzunarul pantalonilor, privind spre focul din şemineu.

— Mă-ntreb adesea cine o fi. Tu nu?

— Am trecut peste senzaţiile acelea de curiozitate, spuse Gonsalez. Oricine ar fi, sunt, fireşte, mulţumit că e un tip cu inimă largă, acţionând cu onestitate.

Celălalt dădu din cap aprobator.

— Sunt convins, rosti cu entuziasm Graille, că a făcut o treabă foarte bună, legală şi onorabilă.

Poiccart încuviinţă grav.

— Apropo, spuse celălalt, am fost la bătrânul Lord Verlond, ţii minte, Numărul 4 ne-a sugerat să-l testăm. E o persoană destul de ţâfnoasă cu o limbă ascuţită.

Poiccart zâmbi.

— Ce-a făcut? Te-a trimis la dracu’?

— Ceva de genul ăsta, spuse Dr. Gonsalez. Am scos doar o jumătate de guinee amărâtă de la el, iar el m-a desfătat tot timpul cu o distracţie care valora mai mult decât o jumătate de guinee.

— Dar n-a fost pentru treaba asta, rosti celălalt.

Gonsalez clătină din cap.

— Nu, pentru alt departament, spuse cu un zâmbet.

Mai aveau puţin timp pentru conversaţie. Pacienţii începură să intre şi, într-un sfert de oră, cei doi erau ocupaţi până pestre cap cu rănile, bolile şi durerile oamenilor din această zonă ultra-aglomerată.

Acest mare dispensar îşi datora construcţia şi continuitatea generozităţii a trei doctori care apăruseră de nicăieri. Cine era cel care contribuise cu 5.000 de lire la întreţinere, şi care, după aceea, apăruse în persoană, mascat şi cu mantie, şi le propusese celor trei oneşti muncitori pentru umanitate dorinţa de a fi inclus în organizaţie, nu ştia nimeni, doar dacă nu fusese Manfred. Manfred cel înţelept a fost cel care a acceptat nu numai oferta, ci şi *bona fides* a străinului – Manfred care l-a acceptat drept co-partener.

Observatori ocazionali îi descriau pe cei trei medici zeloşi ca fiind nu maniaci, ci fanatici. Nu făceau parte din nicio organizaţie; nu dădeau niciun semn lumii că ar fi putut fi asociaţi în vreun fel cu oricare dintre organizaţiile religioase angajate pe tărâmul medical. E un fapt incontestabil că aveau calificarea necesară pentru a practica şi că unul dintre ei – Leon Gonsalez – era şi un strălucit chimist.

Nimeni nu-şi amintea să-i fi văzut mergând la biserică, sau să fie prezenţi în vreun lăcaş de cult. Organizaţiile religioase din vecinătate erau ele însele uluite.

Unul câte unul atacaseră chestiunea sectelor. Unii întrebaseră făţiş din ce organizaţie religioasă făceau parte. Nu se primise niciun răspuns satisfăcător.

Era aproape ora unsprezece în noaptea aceea când munca celor doi medici luă sfârşit. Ultimul pacient fusese eliberat, ultimul scâncet violent al unui copil suferind se stinsese; uşa fusese încuiată, măturătorii curăţau deja spaţioasa sală de aşteptare.

Cei doi bărbaţi stăteau în birou – obosiţi, dar fericiţi. Încăperea era arătos mobilată; era încăperea comună a celor trei. Un foc luminos ardea în şemineu, fotolii şi canapele uriaşe ieşeau în evidenţă. Podeaua era acoperită cu un covor gros, şi două sau trei picturi rare atârnau pe pereţii vopsiţi în tempera.

Stăteau discutând evenimentele serii – comparând notiţele, examinând îndeaproape particularităţile cazurilor

care ajunseseră să fie studiate de ei. Manfred plecase mai devreme seara şi nu se întorsese.

În clipa aceea, un clopot sună ascuţit.

Leon privi spre indicator.

— E uşa dispensarului, rosti în spaniolă. Bănuiesc că n-ar fi rău să vedem cine e.

— O fi vreo fetiţă, spuse Poiccart. Vă rog, veniţi la tata; fie e mort, fie beat.

Un mic hohot de râs la amintirea unui incident care chiar se întâmplase.

Poiccart deschise uşa. La intrare stătea un bărbat.

— A fost un accident urât după colţ, spuse. Pot să-l aduc aici, doctore?

— Ce fel de accident? spuse Poiccart.

— Un bărbat a fost înjunghiat.

— Adu-l aici, spuse Poiccart.

Se duse rapid în încăperea comună.

— E un caz de înjunghiere, spuse. Vrei să-l duci la chirurgie, Leon?

Tânărul se ridică iute.

— Da, spuse; o să pregătesc masa de operaţie.

În câteva minute, şase oameni aduseră victima inconştientă. Era un chip familiar celor doi.

Îl puseră cu grijă pe masa chirurgicală şi, cu mâini îndemânatice sfâşiară hainele rănitului, în timp ce poliţistul care-i însoţise împinse înapoi mulţimea care se adunase la uşă.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri cu victima inconştientă.

Avură un schimb de priviri.

— Dacă nu mă înşel, rosti grijuliu Gonsalez, acesta e fostul domn Willie Jakobs.

În seara aceea, May Sandford stătea singură în camera ei, citind. Tatăl ei, când venise să-şi ia rămas bun de la May înainte de a merge la o cină a administratorilor, o lăsase studiind o carte de perfecţionare, dar acum volumul zăcea nebăgat în seamă lângă ea.

În după-amiaza aceea, primise un bilet urgent de la

Black, cerându-i să

1 întâlnească „într-o chestiune de cea mai mare importanţă”. Era vorba de tatăl ei, şi era foarte secretă. Ea se alarmă şi fu chiar uimită. Urgenţa şi secretomania biletului o neliniştiră profund.

Pentru a douăzecea oară începu să citească piesele Domnului Molière, când o bătaie în uşă o făcu să ascundă în grabă hârtia.

— E un bărbat care doreşte să vă vadă, rosti fata care intrase.

— Ce fel de bărbat?

— Un bărbat obişnuit, rosti servitoarea. Ezită. Majordomul era în casă, altminteri nu l-ar fi primit pe vizitator.

— Condul în biroul tatălui meu, spuse. Spune-i lui Thomas că acest bărbat e aici şi cere-i să fie pregătit dacă sun după el.

Nu-l văzuse niciodată pe bărbatul pe care-l găsi aşteptând. Instinctiv, îi privi suspicioasă chipul, deşi avea ceva care îi declanşă compasiunea.

Era alb şi tras la faţă, umbre negre îi încercuiau ochii, şi mâinile, în niciun caz curate, îi tremurau.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnişoară, spuse, dar e ceva important.

— E destul de târziu. Ce doreşti?

Îşi mototoli pălăria şi privi spre fata care aştepta. Când May îi făcu semn, aceasta părăsi încăperea.

— E mai degrabă important pentru dumneavoastră, domnişoară, rosti iar omul. Black s-a purtat foarte urât cu mine.

Pentru o clipă, o suspiciune ruşinoasă îi trecu prin minte. Oare Frank îl trimisese pe acest om ca să-i zdruncine încrederea în Black? O senzaţie de indignare se ridică împotriva vizitatorului şi a celui despre care ea credea că e stăpânul lui.

— Trage-ţi răsuflarea, rosti tăios, şi du-te înapoi la cel care te-a trimis şi spune-i…

— Nu m-a trimis nimeni, domnişoară, spuse hotărât.

Am venit din proprie iniţiativă. Vă spun că mi-au făcut o figură urâtă. Ani de zile mi-am ţinut gura pentru Black, şi acum m-a umilit. Sunt bolnav, domnişoară, puteţi vedea şi dvs., spuse ridicând braţele a disperare. Aproape că am murit de foame şi nu mi-au dat nici măcar o boabă de fasole. Azi m-am dus acasă la Black şi n-a vrut să mă primească.

Aproape se smiorcăi în furia sa neajutorată.

— Mi-a făcut o figură urâtă şi am să-i fac şi eu una, spuse fioros. Ştiţi care-i jocul lui?

— Nu vreau să ştiu, rosti ea din nou, vechea suspiciune întunecându-i viziunea. Nu vei câştiga nimic vorbindu-l de rău pe colonelul Black.

— Nu mă judecaţi greşit, domnişoară, se plânse el, să nu credeţi că am venit să vă cer bani. Nu vreau bani – nu vreau. Aş îndrăzni să sper că mă poate ajuta dl. Fellowe.

— Ah! spuse ea, deci îl cunoşti pe dl. Fellowe; el te-a trimis. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, continuă înfierbântată. Acum ştiu de unde vii – am mai auzit toate astea înainte.

Traversă hotărâtă încăperea şi sună clopoţelul.

Majordomul intră.

— Condul pe acest om afară, spuse May.

Bărbatul o privi îndurerat.

— Aţi ratat şansa, domnişoară! rosti ameninţător. Black e Essley, asta-i tot!

Cu aceasta, trecu prin hol, şi pe trepte afară, în noapte.

Rămasă singură, fata se ghemui în fotoliu. Tremura din cap până-n picioare de indignare şi uluire. Trebuie că Frank îl trimisese pe acest bărbat. Ce josnic, ce inexprimabil de josnic!

— Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte? se întrebă. Poliţistul din Frank îl făcea atât de oribil, îşi spuse. Întotdeauna credea lucruri oribile despre fiecare. Era ceva normal. Îşi trăise viaţa printre criminali; nu se gândise la nimic altceva decât la încălcări ale legii.

Privi ceasul: era zece fără un sfert. Îi irosise seara

vizitatorul ăsta. Nu ştia exact ce să facă. Nu putea citi; era prea devreme să meargă la culcare. I-ar fi plăcut să facă o mică plimbare, dar nu avea cine s-o însoţească. Era absurd să-i ceară majordomului să meargă în urma ei; zâmbi la gândul ăsta.

Tresări. Auzise sunetul îndepărtat al clopoţelului de la intrare. Cine putea fi?

Nu trebui să aştepte prea mult. Câteva minute după aceea, fata îl anunţă pe colonelul Black. Era în haine de seară şi foarte voios.

— Iartă-mi această vizită, spuse cu acea însufleţire în glas care te convingea de sinceritatea lui. S-a-ntâmplat să trec pe aici şi m-am gândit să intru.

Nu era întru totul adevărat. Black îşi planificase cu grijă vizita. Ştia că tatăl ei e plecat; mai ştia, de asemeni, atât de amară fusese discuţia în după-amiaza aceea, că n-ar fi avut nimic împotriva vizitei.

May îi dădu mâna şi el o strânse călduros.

Ea trecu direct la subiect.

— Mă bucur foarte mult că ai venit, spuse. Am fost îngrozitor de deranjată.

Încuviinţă aprobator, deşi uşor nedumerit.

— Şi acum a venit individul ăla?

— Individul – care individ? întrebă tăios.

— I-am uitat numele – a venit în seara asta. De fapt, a plecat de puţin timp. Şi părea îngrozitor de bolnav. Cred că-l cunoşti.

— Nu cumva Jakobs? întrebă el.

Ea încuviinţă.

— Cred că ăsta e numele, spuse.

— Jakobs, repetă el, şi chipul i se albi un pic. Ce-a spus? întrebă repede.

Repetă conversaţia aşa cum şi-o reamintea. Când isprăvi, el se ridică.

— Doar nu pleci? întrebă uluită.

— Mă tem că trebuie s-o fac, spuse. Am un angajament foarte important şi – îâî eram doar în trecere. Pe unde a luat-o omul ăsta? Ţi-a pomenit ceva despre

destinaţia lui?

Ea clătină din cap.

— Nu. N-a spus decât că sunt oameni care ar fi fericiţi să afle informaţiile pe care le-ar putea da despre tine.

— A spus-o, nu-i aşa? spuse Black cu o tentativă eroică de zâmbet. N-am crezut niciodată că Jakobs poate fi un astfel de om. Fireşte, nu e nimic de care mi-ar păsa că află toţi, numai că există anumite secrete ale afacerilor, domnişoară Sandford. E un funcţionar de-al meu dat afară pentru că a furat nişte contracte. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Zâmbi încrezător şi părăsi încăperea.

Se îndreptă direct spre biroul său din oraş. Locul era în beznă, dar cunoştea drumul fără să fie nevoit să aprindă lumina. Alergă pe scări în camera de consiliu.

Într-un colţ al încăperii se afla o uşiţă, ascunsă vederii de o perdea.

Trase obloanele înainte de a aprinde lumina. Dădu deoparte perdeaua şi examină uşa. Nu exista niciun semn că ar fi fost forţată. Jakobs ştia de existenţa acestei mici camere de toaletă şi, în indiscreţia lui, menţionase existenţa ei într-una dintre scrisorile lui de revendicări.

Black scoase din buzunar o mică legătură de chei ataşată de un lanţ din argint. Uşa încăperii se deschise uşor. Un singur bec atârna de tavan şi asigura toată lumina necesară. Înăuntru se aflau o măsuţă de toaletă, un scaun, o oglindă mare şi câteva cârlige de care atârnau o duzină de articole de îmbrăcăminte. Aerul pătrundea prin două ventilatoare în perete care comunicau cu instalaţia principală a clădirii.

Deschise uşa măsuţei de toaletă şi scoase câteva peruci. Erau nişte peruci cum numai Fasieur putea procura – perfect modelate şi toate cu aceeaşi nuanţă de păr, deşi diferit aranjate.

Le întinse nerăbdător pe masă, căutând ceva care ştia că trebuie să se afle acolo, şi fusese acolo, numai că un hoţ specializat în folosirea şperaclului şi, mai mult, cunoscând biroul, îl luase. Îşi opri brusc căutarea şi

examină o bucată de hârtie care zăcea pe masă.

Era o hârtie pe care o ţinea la îndemână pentru notiţe – ca un fel de agendă. Pe faţa albă a hârtiei se afla o amprentă a degetului mare, cafenie şi, deşi colonelul Black nu era specialist în antropologie, era destul de obişnuit cu semnul, pentru a-şi da seama că era urma unui deget care n-ar fi trebuit să se afle în acest birou secret al său.

Deci era Willie! Willie Jakobs, prietenul, pensionatul şi dispreţuitul, care luase o anumită sticluţă verde, dublura celei pe care o avea în buzunar în clipa asta.

Black nu-şi pierdu cumpătul. Se duse la un sertar din biroul alăturat şi scoase un pistol Browning. Era încărcat. Îl cântări în mâna dreaptă, îl privi gânditor, apoi îl puse la loc. Ura armele de foc; făceau un zgomot inutil şi lăsau în urmă dovezi prea sigure ale identităţii celui care le folosise. Multora li se luase urma datorită gloanţelor.

Existau alte căi. Scoase din sertar un cuţit lung şi subţire. Era un stilet italian din secolul al şaisprezecelea – genul de jucărie pe care în zilele noastre prozaice îl folosim la deschisul scrisorilor. Şi, într-adevăr, acesta era motivul aparent pentru care Black ţinea cuţitul la îndemână.

Îl scoase din teaca de piele ornamentată şi îi încercă gradul de călire, tăişul şi încercă uşor cu degetul vârful; apoi puse stiletul în căsuţa sa din buzunarul paltonului, stinse lumina şi ieşi. Acesta nu era un caz care să solicite folosirea sticluţei. Rămăsese prea puţin din preţioasa substanţă şi avea nevoie de ea în alte scopuri.

Existau două sau trei locuri unde-l putea găsi pe individ. Un mic „pub” în josul Regent Street era unul dintre ele. Merse acolo, oprind taxiul la câţiva paşi de destinaţie. Intră în bar, acolo unde puteau fi găsiţi indivizi de teapa lui Jakobs, dar era gol. Bărbatul pe care-l căuta nu se afla acolo.

Făcu un tur al altor locuri asemănătoare, cu acelaşi succes. Probabil că Willie era acasă. Se mutase pe partea sudică a Tamisei.

De-abia când veni dintr-un pub în josul New Kent

Road, Black îşi găsi omul. Willie îşi petrecuse seara meditând la cererile sale, şi se îndrepta spre casă pentru marea aventură, când Black îl bătu pe umăr.

— Hello, Willie, spuse.

Acesta se răsuci cu o tresărire.

— Ia mâna de pe mine, spuse grăbit, lipindu-se de zid.

— N-o face pe prostul, spuse Black. Hai să rezolvăm chestiunea într-un mod rezonabil. Eşti un om rezonabil, nu-i aşa? Un taxi ne aşteaptă după colţ.

— Nu mă bagi în niciun fel de taxi, spuse Jakobs. M-am săturat de tine, Black. Ţi-ai bătut joc de mine. M-ai izgonit ca pe un câine. Aşa te comporţi cu un tovarăş?

— Ai făcut o greşeală, prietene, spuse calm Black. Cu toţii suntem predispuşi greşelilor. Am făcut multe, şi îndrăznesc să spun că tu ai făcut puţine. Acum, să vorbim afaceri.

Willie tăcu. Încă era bănuitor. O dată i se păru că vede cum celălalt duce mâna la buzunarul de la piept. Bănui motivul acţiunii. Deci acolo se afla sticluţa.

Black era un adept al ademenirii prin vorbe dulci. Ştia punctele slabe ale tuturor celor cu care fusese asociat. Foarte lent îl conduse pe celălalt fără ţintă, după cum părea, de pe o stradă pe alta, până când ajunseră într-o mică fundătură. Pe o parte a străduţei înguste se aflau grajduri, pe cealaltă ateliere meşteşugăreşti. Un felinar pe jumătate înclinat dădea o lumină slabă.

Willie ezită.

— Nu e o stradă principală, spuse.

— Oh, ba da, este, rosti încrezător Black. Cunosc destul de bine zona asta. Acum, vreau să te întreb un singur lucru, Willie. Sunt sigur că acum sentimentele tale faţă de mine sunt mai prietenoase, nu-i aşa?

Mâna îi rămase aproape afectuoasă pe umărul celuilalt.

— N-ai jucat corect, insistă acesta.

— Ce-a fost a fost, spuse Black. Ceea ce vreau să aflu, Willie, e de ce ai luat sticluţa?

Rosti întrebarea pe un ton nepăsător. Nu ridică glasul şi nici nu o accentuă în mod deosebit.

Celălalt lăsă garda jos.

— Ei bine, m-am simţit rănit, spuse.

— Şi presupun, spuse Black, cu un reproş tandru, că aştepţi să-i dai sticluţa prietenului nostru Fellowe?

— Încă n-am dat-o nimănui, spuse Willie, dar ca să-ţi spun adevărul…

Nu mai spuse nimic. Mâna lui Black se strânse brusc în jurul gâtului, într-o încleştare de oţel. Willie se împotrivi, dar era ca un copil în strânsoarea celuilalt.

— Câine! şuieră Black.

Îl clătină cu violenţă pe omul neajutorat. Apoi, cu mâna liberă smulse sticluţa care-l dăduse de gol din buzunarul celuilalt şi-l izbi de zid.

— Şi o să te învăţ că asta e nimic pe lângă ce vei păţi dacă ne vom mai întâlni vreodată.

Jakobs se prăbuşi, alb şi palid ca moartea, sprijinindu-se de zid.

— Ai pus mâna pe sticluţă, Black, dar ştiu tot ce-ai făcut cu ea.

— Ştii, nu-i aşa?

— Da, totul, rosti disperat celălalt. N-o să mă laşi pe drumuri, auzi? Va trebui să-mi dai o pensie, aşa cum ai făcut şi cu alţii. Ştiu destule ca să te trimit la puşcărie fără…

— Cred c-ai şi făcut-o, spuse Black.

Ceva străluci în lumina felinarului şi, fără un strigăt, Jakobs se prăbuşi grămadă la pământ.

Black privi în jur. Şterse grijuliu lama stiletului de haina celui prăbuşit, puse la fel de grijuliu arma în teaca de piele, şi îşi examină mâinile cu mare grijă să nu aibă vreo urmă de sânge. Dar aceste arme italieneşti făceau răni mici.

Se răsuci şi, punându-şi mănuşile, îşi croi drum înapoi spre locul unde îl aştepta taxiul.

CAPITOLUL 15

TEMERILE LUI SIR ISAAC

Sub lumina strălucitoare a unei lămpi din bronz, trupul lui Jakobs în agonie zăcea pe masa de operaţie. În jurul trupului se mişcau rapid siluetele doctorilor cu mânecile suflecate.

— Nu cred că mai putem face mare lucru pentru el, spuse Gonsalez. Are o perforare a arterei. Mi se pare că are o hemoragie internă.

Examinaseră superficial rana, şi Poiccart luase atât de în serios starea individului încât trimisese un curier după un magistrat.

Willie fusese conştient în timpul examinării, dar era prea slăbit şi prea extenuat ca să dea vreo informaţie despre ceea ce se petrecuse.

— Ar exista o şansă, spuse Gonsalez, dacă am face rost la timp de un judecător de pace, astfel încât să-i administrăm suficientă stricnină ca să-l aducem în starea în care să ne spună cine a făcut asta.

— E o crimă, cred, spuse Gonsalez, tăietura e curată. Priviţi, rana de-abia dacă are o jumătate de inci. Cel care a făcut asta a folosit un stilet, aş zice, şi l-a folosit foarte ştiinţific. E un miracol că n-a murit pe loc.

Judecătorul de pace chemat-în-grabă apăru în scenă mult mai devreme decât se aşteptau. Gonsalez îi explică starea individului.

— A încercat să-mi spună, după ce l-am pus pe masă, cine a făcut-o, dar n-am înţeles numele.

— Îl cunoaşteţi? întrebă judecătorul de pace.

— Îl cunosc şi bănuiesc cam cine a făcut-o, dar n-am nicio justificare pentru suspiciunile mele.

Jakobs era inconştient, şi Gonsalez profită de prima ocazie ca să se consulte cu colegul său.

— Cred că e opera lui Black, rosti în grabă. De ce să nu trimitem după el? Ştim că Jakobs a fost în slujba lui şi a fost pensionat de el, şi asta e o scuză suficientă. E posibil să aflăm câte ceva, dacă putem da de el înainte să moară sărmanul flăcău.

— O să-l caut la telefon, spuse celălalt. Scoase din buzunar o agendă şi o consultă. Mişcările şi locuinţele lui

Black erau destul de bine înscrise, dar telefonul nu reuşi să stabilească legătura cu cel pe care-l voiau.

La ora două fără un sfert dimineaţa Jakobs muri, fără a-şi fi recăpătat cunoştinţa, şi părea că încă un mister se adăugase pe o listă deja înspăimântător de lungă.

Noutatea ajunse la May Sandford după-amiază. Tragedia se petrecuse prea târziu în noapte ca să apară în ziarele de dimineaţă; dar din ediţiile ziarelor de după-amiază, citi şocată despre cumplita soartă a individului.

Doar întâmplarea făcu să afle direct de la sursă, pentru că încă citea despre moartea lui în ziar când Black, ostentativ agitat, sosi la ea.

— Nu e cumplit, domnişoară Sandford? spuse.

Era cam pe-alături cu durerea, gândi fata.

— Voi depune mărturie, desigur, dar voi avea mare grijă să nu-ţi amestec numele. Cred că sărmanul om avea într-adevăr asociaţi foarte răi, rosti sincer. Va trebui să-l dezvinovăţesc, din acest motiv. Nimeni nu trebuie să ştie că a călcat vreodată pe-aici, sugeră el. N-ar fi plăcut să fii târâtă într-un caz sordid ca acesta.

— Oh, nu, nu. Nu vreau să fiu deloc amestecată. Îmi pare nespus de rău, dar nu văd cum ar putea să ajute mărturia mea.

— Bineînţeles, aprobă Black. În dimineaţa aceea îi trecuse prin minte cât de cumplită ar fi putut fi mărturia acestei fete, şi venise la ea panicat, neştiind că ea va renunţa cu de la sine putere.

Ea îşi zise că Black arată bolnav şi îngrijorat, cum şi era de altfel, deoarece dormise foarte puţin în noaptea aceea. Ştia că nu poate fi descoperit. Nimeni nu-l văzuse când se întâlnise cu el şi, deşi vizitase locurile pe care frecventa acesta, nu întrebase de el.

Şi totuşi, Black era obsedat de ideea că laţul se strânge în jurul lui. Cine erau vânătorii, nu ştia. Din când în când, era cuprins de o stranie senzaţie de groază.

Nimic nu-i mergea ca lumea. Sir Isaac dăduse semne de revoltă.

Înainte de sfârşitul zilei, descoperi că avea destule pe

cap şi fără temerile pe care i le dădea necunoscutul.

Poliţia pusese o mulţime de întrebări privind locul unde se afla în noaptea crimei. Veniseră până şi la el şi-l interogaseră cu atâta insistenţă, încât bănuia că în spatele lor se află o forţă care îi conduce. Nu-şi făcea mari probleme cu „Cei Patru Justiţiari”. Acceptase declaraţia informatorului său că Cei Patru se separaseră deocamdată, iar faptul că Wilkinson Despard plecase în America confirma tot ceea ce-i spusese.

Din nou era în pană de bani. Achitarea pariurilor îl lăsase lefter. Sandford trebuie „convins”.

Cu fiecare zi în plus, devenea o necesitate.

Într-o dimineaţă, Sir Isaac îi telefonase, cerându-i să se întâlnească în parc.

— De ce nu vii aici? întrebă Black.

— Nu, rosti baronetul. Prefer să ne vedem în parc.

Spuse locul şi, la ora fixată, Black îl întâlni, un pic deranjat că programul zilei îi fusese întrerupt de această excentricitate din partea lui Sir Isaac Tramber.

Nici baronetul nu trecu direct la subiect. Vorbi nimicuri, zumzăi şi hohoti şi, într-un târziu, trânti adevărul.

— Uite ce e, Black, spuse, tu şi cu mine am fost buni prieteni – am fost împreună în unele aventuri ciudate, dar acum o să – adică vreau…

Se bâlbâi şi bolborosi.

— Ce vrei? întrebă încruntat Black.

— Ei bine, ca să spun adevărul, rosti Sir Isaac cu o încercare jalnică de a părea hotărât, cred că a sosit momentul să dizolvăm parteneriatul.

— Ce vrei să spui? întrebă Black.

— Ei bine, vezi tu, se vorbeşte despre mine, spuse celălalt fără nicio legătură. Oamenii răspândesc minciuni despre mine, şi unul sau doi m-au întrebat în ce afacere suntem băgaţi amândoi, şi – mă îngrijorează, Black, spuse cu brusca exasperare a unui om slab. Cred că mi-am ratat şansa cu Verlond din cauza asocierii cu tine.

— Înţeleg, spuse Black.

Era o expresie favorită de-a lui. Însemna mult; acum

însemna mai mult ca de obicei.

— Înţeleg că tu crezi că se scufundă corabia şi, ca un şobolan, îţi imaginezi că e timpul să înoţi spre ţărm.

— Nu fi prost, dragă prietene, protestă celălalt, şi nu fi nerezonabil. Vezi cum stă treaba. Când m-am alăturat ţie, erai pe punctul de a înfăptui lucruri măreţe – mari fuziuni, mari trusturi, tot felul de chestii. Fireşte, se scuză, ştiam totul despre bursa neagră, dar asta era ceva colateral.

Black zâmbi fioros.

— Ceva colateral destul de profitabil pentru tine, rosti sec.

— Ştiu, ştiu, spuse Ikey răbdător până la limită, dar nu era o chestiune de milioane, nu-i aşa?

Black era gânditor, muşcându-şi unghiile şi privind iarba de sub picioare.

— Oamenii vorbesc, dragă prietene, continuă Tramber, spunând cele mai cumplite lucruri. Ai promis combinaţia cu topitoriile Sandford, practic ai investit acţiuni în Topitoriile Reunite ale Europei fără a avea marfa.

— Sandford nu va intra, rosti Black fără să ridice privirea, dacă nu-i plătesc un sfert de milion cash – restul îl ia în acţiuni. Vreau să-şi ia plata în acţiuni.

— Nu-i prost, spuse aspru baronetul.

— Bătrânul Sandford nu e prost – şi pariez că Verlond e în spatele lui. Nici el nu e prost.

Se lăsă o tăcere lungă şi stranie – stranie pentru Sir Isaac, care avea o dorinţă nestrămutată de a exploda.

— Aşadar, vrei să te strecori afară, nu-i aşa? spuse Black, privindu-l cu un zâmbet de gheaţă.

— Acuma, bătrânul meu prieten, spuse grăbit Sir Isaac, nu privi lucrurile atât de neîndurător. Parteneriatele se dizolvă mereu, pentru asta sunt făcute, spuse cu o nuanţă de umor. Şi trebuie să mărturisesc că nu-mi plac unele din planurile tale.

— Nu-ţi plac! Black se întoarse spre el cu o înjurătură sălbatică. Dar îţi plac banii pe care i-ai primit pentru asta?

Banii plătiţi în avans pentru atragerea noilor clienţi? Banii daţi ca să-ţi achiţi datoriile de la club? Va trebui să mergi până la capăt, Ikey şi, dacă nu, o să-i spun tot adevărul lui Verlond şi tuturor prietenilor tăi.

— N-o să te creadă, rosti calm Sir Isaac. Vezi tu, dragul meu amic, ai o asemenea reputaţie oribilă, şi mai rău decât reputaţia asta e că nimeni nu te crede. Dacă se ajunge la chestiunea de a mă crede pe mine sau pe tine – pe cine crezi că va crede societatea – pe un om cu o anume poziţie, de baronet al Marii Britanii, sau pe un om – mă rog, să nu accentuăm prea mult – ca tine?

Black îl privi lung.

— Oricum ai lua-o, rosti apăsat, va trebui să stai în banca ta. Dacă, drept rezultat al oricărei afaceri în care suntem angajaţi acum, sunt arestat, voi da poliţiei informaţii în privinţa ta. Suntem amândoi în aceeaşi barcă – ne scufundăm sau înotăm împreună.

Remarcă pe chipul lui Sir Isaac panica ce se instala încet-încet.

— Uite ce e, spuse, o să aranjez să-ţi dau înapoi banii pe care i-am câştigat. O să-ţi dau poliţe…

Black izbucni în râs.

— Eşti un drăcuşor hazliu, spuse. Tu şi poliţele tale! Şi eu pot scrie poliţe, nu-i aşa? Cât de curând o să am şi eu poliţe ca tine. În Londra e destulă hârtie de-a ta care să alimenteze furnalele lui Sandford timp de o săptămână.

Cuvintele sugerau un gând.

— Să nu mai vorbim despre chestiunea asta până după fuziune. Va fi săptămâna viitoare. S-ar putea să conteze pentru averea noastră, Ikey, spuse pe tonuri mai blânde. Numai renunţă la ideea de trădare.

— Nu trădez, protestă celălalt. Doar…

— Ştiu, spuse Black. Doar îţi iei precauţii – ei bine, aşa fac toţi şobolanii. Eşti băgat în asta până la gât – nu te decepţiona singur. Nu poţi ieşi până nu spun eu: Pleacă!

— Va fi periculos pentru mine dacă jocul va fi dat în vileag, spuse Sir Isaac muşcându-şi unghiile. Va fi total neplăcut dacă se va descoperi că şi eu fac parte din el.

— Va fi şi mai periculos pentru tine, răspunse ameninţător Black, dacă, la momentul psihologic, NU vei fi alături de mine.

* * *

Theodore Sandford, un om ocupat, îşi vârî capul cu păr cenuşiu în neorânduială prin uşa salonaşului fiicei sale.

— May, spuse, nu uita că diseară ofer o cină în onoarea ta – pentru că, dacă memoria nu mă înşală şi cecul pe care l-ai găsit în tăviţa cu micul dejun a fost completat, azi împlineşti douăzeci şi doi de ani.

Îi trimise un sărut.

— Cine vine? întrebă ea. Chiar mi-ar fi plăcut să fac eu însămi invitaţiile.

— Nu pot să-ţi spun, rosti tatăl ei cu un zâmbet. Îmi pare rău că te-ai certat cu tânărul Fellowe. Mi-ar fi plăcut să-l invit.

Ea zâmbi fericită.

— Va trebui să fac rost de alt poliţist, spuse.

O privi îndelung.

— Fellowe nu e un poliţist obişnuit, rosti liniştit. Ştii că l-am văzut cinând ieri cu Secretarul de Stat?

May ridică sprâncenele.

— În uniformă? întrebă.

El izbucni în râs.

— Nu, gâsculiţo, chicoti el, în halat.

Îl urmă pe coridor.

— Ai aflat asta de la Lordul Verlond, rosti ea cu reproş.

Aşteptă până când maşina în care se afla tatăl ei ieşi din raza vizuală, după care se întoarse în camera ei, fericită de fericirea care anticipa fericirea.

Noaptea dinainte fusese una mizerabilă până când, acţionând din impuls, se autoumilise, şi găsise o bucurie stranie în asta.

Recunoaşterea că acest tânăr era încă idealul ei, tot ce-şi dorea, o absorbise într-atât încât uitase de orice altceva.

Îşi aminti, cu o mică tresărire, ultima lor întâlnire şi cum se despărţiseră.

Amintirea o întristă din nou şi, sărind de pe taburet, deschise micul ei birouaş de scris şi scrijeli un bileţel grăbit, penitent, autocritic, cerându-i şi implorându-l să vină la ea în clipa în care-l va primi.

Frank sosi prompt. Servitoarea îi anunţă sosirea la zece minute după plecarea domnului Sandford.

May alergă graţioasă pe scări şi fu cuprinsă de un brusc acces de timiditate când ajunse la uşa bibliotecii. S-ar fi oprit, dar servitoarea, care o urma, o privi cu atâta interes şi înţelegere, încât fu obligată să-şi asume o nonşalanţă pe care era departe de a o simţi, şi intră în încăpere.

Frank stătea cu spatele spre uşă, dar se răsuci rapid, auzind foşnetul uşor al rochiei.

May închise uşa, dar nu făcu niciun efort să înainteze.

— Ce faci? începu.

Efortul pe care-l făcea ca să-şi potolească bătăile sălbatice ale inimii făcu ca vocea să-i sune rece şi formal.

— Foarte bine, mulţumesc. Tonul lui Frank îl reflecta pe al ei.

— Îîî – voiam să te văd, continuă ea cu un efort de a părea firească.

— Ţi-am ascultat dorinţa din bilet, răspunse el.

— Frumos din partea ta că ai venit, continuă ea convenţional. Sper că nu te-a deranjat.

— Absolut deloc. Din nou vocea lui Frank era ca un ecou expresiv. Eram pe punctul de a ieşi, aşa că am venit imediat.

— Oh, îmi pare rău – n-ar trebui să mergi mai întâi la cealaltă întâlnire? Poţi reveni când vrei; nu… nu e nimic important.

— Ei bine, nu e chiar o întâlnire. Era rândul tânărului să ezite. Ca să spun sincer, veneam aici.

— Oh, Frank! Adevărat?

— Da, adevărat, fetiţo.

May nu răspunse, dar ceva din ceea ce citi Frank pe chipul fetei vorbea mai limpede decât ar fi făcut-o cuvintele.

Dl. Sandford se întoarse în după-amiaza aceea ca să găsească doi oameni fericiţi, stând în semiîntunericul din salon; şi zece membri ai Departamentului de Investigaţii Criminale aşteptau la Scotland Yard, cu mâinile alternativ transpirându-le şi frângându-şi-le.

CAPITOLUL 16

COLONELUL BLACK ÎNTÂLNEŞTE UN JUSTIŢIAR

Casa doctorului Essley din Forest Hill stătea neînchiriată. Felinarul roşu de la intrare era stins şi, cu toate că mobilierul sărăcăcios nu fusese mutat, casă, cu obloanele trase şi cu scările murdare de funingine, avea aspectul dezolant al pustietăţii.

Zvonurile şoptite agitaseră cercurile domestice ale acelei respectabile suburbii – un zvon înspăimântător care, dacă se adeverea, putea determina Forest Hill să reacţioneze cu indignare justificată.

„Dr. Essley a fost un practician neautorizat, o fraudă indescriptibilă, deoarece a luat numele şi stilul unui mort”.

— Tot ce ştiu, explicase colonelul Black, pe care îl descoperise un reporter în biroul său, e că l-am cunoscut pe dr. Essley în Australia şi am fost impresionat de talentul lui. Aş putea spune, adăugă într-un acces de sinceritate, că, într-un fel, sunt responsabil de poziţia sa în Anglia, deoarece nu numai că i-am dat bani avans ca să poată practica, ci l-am şi recomandat tuturor prietenilor mei, şi fireşte că sunt supărat de cele aflate.

Nu, nu ştia unde se află în prezent „doctorul”. Ultima oară îl văzuse acum o lună, când „doctorul” declara că vrea să plece pe continent.

Colonelul Black a spus aceleaşi lucruri – şi nimic mai mult – şi detectivilor veniţi de la Scotland Yard. Sosiră cu o insistenţă deranjantă şi nu păreau obosiţi. L-au aşteptat pe trepte, şi în biroul lui. L-au aşteptat în holurile teatrelor, la intrările băncilor. Veniră la fel de des ca emisarii firmelor cărora colonelul Black le datora bani.

La o săptămână după evenimentele relatate în ultimul capitol, colonelul Black stătea singur în apartamentul său, cu inima uşoară. Reuşise să adune o cantitate considerabilă de bani. Faptul că erau bani asupra cărora n-avea drept legal nu-i deranja fluxul lin al gândurilor. Era suficient că erau bani, şi că o maşină care-l căra iute la Folkestone nu avea telefon, deci nici apeluri zi şi noapte. Mai mult de-atât, era în viaţă.

Răzbunarea unei organizaţii împotriva doctorului Essley trecuse peste capul colonelului Black – putea fi iertat dacă crezuse că întâmplarea cu o perucă gri şi o pereche de sprâncene stufoase, împreună cu oarecari cunoştinţe de medicină, îi decepţionaseră pe indivizii abili care veniseră în Anglia să-i ia urma.

Acest infernal individ Fellowe, care apărea şi dispărea ca prin farmec, îl uluia – aproape că-l alarma.

Fellowe nu era unul dintre „Cei Patru Justiţiari” – instinctul îi spunea măcar atât. Fellowe era un „oficial”.

Un oarecare sergent Gurden, care-i fusese extrem de util lui Black, fusese brusc transferat la o divizie îndepărtată, şi nimeni nu ştia de ce. Cu el dispăruse dintre apropiaţi un tânăr sergent de poliţie care fusese văzut cinând cu miniştri ai cabinetului.

Era foarte evident că exista o cauză a agitaţiei – totuşi, destul de bizar, colonelul Black era vesel; dar veselia aceasta avea ceva malign. Îşi făcu de lucru cu distrugerea unor hârtii de-ale sale – şi erau câteva – pe care le ţinuse pentru sine.

Scutură o veche carte de buzunar şi se încruntă când văzu conţinutul. Era un bilet la *vagonul de dormit* pentru călătoria de la Paris la Madrid, pe numele doctorului Essley – un obiect care ar fi putut avea consecinţe serioase, îşi spuse. Dădu foc hârtiei incriminatoare şi fărâmiţă cenuşa înainte de a o arunca în şemineu.

Se făcu întuneric înainte de a termina pregătirile, dar nu aprinse lumina. Costumul era pregătit într-o încăpere alăturată, cuferele împachetate.

Îşi privi ceasul. Într-o jumătate de oră va pleca spre

familia Sandford. Aici mai exista un risc pe care doar un nebun şi l-ar fi asumat – gândi, dar contemplă rezultatul vizitei cu stăpânire de sine.

Se duse în dormitor şi începu pregătirile, apoi îşi aminti că lăsase un teanc de bancnote pe masa de scris, şi se întoarse. Le găsi şi reveni, când se auzi un declic şi încăperea fu scăldată în lumină.

Se răsuci cu o înjurătură, ducându-şi mâna spre buzunarul de la şold.

— Nu mişca, te rog! rosti liniştit vizitatorul.

— Tu! şuieră Black.

Bărbatul înalt cu bărbuţă ascuţită încuviinţă.

— Ţine mâna departe de buzunar, colonele, spuse; nu e niciun pericol imediat.

Era neînarmat. Trabucul subţire dintre dinţii săi albi îi demonstra seninătatea.

— De la Monte! se bâlbâi Black.

Din nou bărbatul încuviinţă.

— Ultima oară când ne-am întâlnit a fost în Córdoba, spuse, dar te-ai schimbat de atunci.

Black se strădui să zâmbească.

— Mă confunzi cu doctorul Essley.

— Te confund cu doctorul Essley, aprobă celălalt. Şi totuşi, cred că e o confuzie justificată.

Nu-şi scoase trabucul din gură, părea perfect relaxat, mergând chiar până la a privi spre un scaun, aşteptând o invitaţie.

— Essley sau Black, rosti liniştit, ziua e pe sfârşite şi noaptea e foarte aproape.

Un val rece de groază îl cuprinse pe colonel. Încercă să vorbească, dar gâtul şi gura erau uscate, şi nu izbuti să scoată decât câteva zgomote nearticulate.

— În noaptea asta – acum? roti dogit – îşi duse la gură mâinile tremurânde. Şi totuşi era înarmat, iar bărbatul din faţa lui nu purta armă. O mişcare iute a mâinii şi ar fi distrus spectrul care, cândva, terorizase Europa. Nu se îndoia că se află faţă în faţă cu unul dintre temuţii „Cei Patru”, şi se trezi străduindu-se să memoreze chipul

bărbatului din faţa sa, pentru folosul viitor. Totuşi, nu atinse pistolul din buzunarul de la şold. Era hipnotizat, paralizat de încrederea rece a celuilalt. Nu ştia decât că îşi dorea liniştea care ar fi putut veni numai dacă acest individ calm ar fi plecat. Se simţea prins în capcană, nu vedea nicio cale de scăpare în prezenţa acestei forţe.

Celălalt ghici ce se petrecea în mintea lui Black.

— Nu vreau să-ţi dau decât un mic sfat, spuse, şi acesta e – nu te duce la cina lui Sandford.

— De ce – de ce? bâigui Black.

Celălalt se duse spre şemineu şi scutură pe grătar scrumul trabucului.

— Pentru că, rosti fără să se întoarcă, la cina lui Standford se merge sub jurisdicţia „Celor Patru Justiţionari” – care, după cum probabil ştii, sunt o forţă protectoare. Altminteri…

— Da – altminteri?

— Ajungi sub jurisdicţia legii, colonele Black, deoarece în clipa asta un energic tânăr comisar de poliţie solicită un mandat de arestare pe numele tău, sub acuzaţia de crimă.

Cu un mic gest din cap, Manfred se răsuci şi se îndreptă leneş spre uşă.

— Stai!

Cuvântul fusese şuierat. Black, cu revolverul în mână, era livid de furie şi spaimă.

Manfred râse liniştit. Nu se opri, ci privi înapoi peste umăr.

— Fiecare să-şi vadă de treaba lui, cită el. Otrava, dragul meu colonel, e treaba ta – sau cuţitul în cazul lui Jakobs. O explozie, chiar a unui revolver Webley, ţi-ar face nervii ţăndări.

Deschise uşa şi ieşi, închizând-o cu grijă în urma lui.

Black se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu, cu gura tremurând, transpiraţia scurgându-i-se pe faţă.

Acesta era sfârşitul. Era terminat. Traversă încăperea spre telefon şi formă un număr. După puţin timp, i se răspunse.

Da, maşina era pregătită; nu fuseseră întrebări. Ridică receptorul din furcă şi sună la şase firme care închiriau maşini. Fiecărei firme îi dădu aceleaşi instrucţiuni. Două maşini urmau să aştepte – schimba poziţia cu fiecare comandă. Două maşini rapide, fiecare capabilă să acopere cei 128 de kilometri până la Dover fără teama de a se defecta.

— O să iau una, spuse, cealaltă trebuie să mă urmeze imediat – da, goală. Merg la Dover să întâlnesc nişte oameni.

Nu voia să rişte vreo nenorocire. A doua maşină trebuia să fie la îndemână în caz că ar fi avut un accident cu prima.

Era un bun organizator. În scurt timp, dăduse telefoanele, aranjase cu maşinile astfel încât pe oriunde ar fi luat-o, să le găsească aşteptându-l.

Odată făcute toate astea, se îmbrăcă. Reacţia de frică trecuse. Era plin de ură faţă de cei care puseseră punct carierei lui ticăloase. Cel mai mult îl ura pe Sandford, omul care l-ar fi putut salva.

Ar fi riscat cu Cei Patru – ar fi riscat cu poliţia. Curios, de poliţie se temea cel mai puţin.

Ca o ultimă lovitură, îl va distruge pe cel care, cu obstinaţie, îl distrusese.

Era înnebunit de furie – nu vedea altceva decât împlinirea planului de răzbunare. Se duse în camera sa, descuie un şifonier şi scoase sticluţa verde. Nu era nevoie de pană, o să facă treaba direct.

Termină de îmbrăcat, puse bancnotele în buzunar şi strecură sticluţa verde în buzunarul vestei. Aruncă o ultimă privire împrejur, apoi, cu o senzaţie de voioşie pe care o avusese înainte de sosirea lui Manfred, îşi puse pălăria, aruncă paltonul pe braţ şi ieşi.

La „Great South Central Hotel” se adunase o mulţime veselă. May Sandford invitase o prietenă, şi dl. Sandford adusese un partener al uneia dintre firmele din oraş, cu care făcuse afaceri.

Black întârzie şi sosi cu un sfert de ceas mai târziu

decât ora stabilită pentru cină. Sandford ordonase ca cina să fie servită când soseşte colonelul.

— Ia loc, Black, spuse Standford. Era un loc liber între magnatul fierului şi fiica sa, şi acolo ateriză colonelul.

Mâna îi tremura când puse lingura în supă.

Puse lingura la loc şi îşi despături şervetul. O scrisoare căzu din el. Acum ştia deja acele plicuri gri, şi îndesă scrisoarea în buzunar fără să încerce s-o citească.

— Un om ocupat, Black, nu? zâmbi Sandford. Era un tip roşu la faţă, inimos, cu un smoc de favoriţi albi pe fiecare parte a chipului său rubicond şi în momentele de bucurie era un tip foarte simpatic. Ar trebui să fii recunoscător că n-am fost de acord cu fuziunile – ai fi muncit pe brânci.

— Da, rosti scurt colonelul. Îşi împinse maxilarul în faţă – un truc pe care îl făcea când era deranjat.

— Într-un fel, îl tachină bătrânul, eşti un flăcău admirabil. Dacă ai fi fost un pic mai înţelegător, ai fi avut mai mare succes.

— Şi nu crezi că l-am avut?

Sandford se bosumflă gânditor.

— Da şi nu, spuse. Nu eşti în întregime învingător. Vezi tu, ai dobândit ceea ce s-ar putea numi un succes prea uşor.

Colonelul Black nu continuă subiectul, nici nu-l încurajă pe celălalt să meargă mai departe. Avea nevoie de o ocazie. Un timp trebuia să stea liniştit, să participe, cu asemenea fragmente de discurs pe care le putea rosti, la conversaţia care se desfăşura în jurul lui.

În stânga se aflau paharele de vin ale fetei. Refuză vinurile mai uşoare şi se alese cu un protest amuzant al tatălui ei.

— Draga mea, de ziua ta ar trebui să bei nişte şampanie!

— Şampanie să fie! rosti ea bucuroasă. Era fericită din mai multe motive, dar mai ales, pentru că – mă rog, pentru că, şi atât.

Acum venise ocazia.

Distrat, trase paharul ei mai aproape, apoi găsi sticluţa în buzunar. Cu o mână deşurubă dopul şi turnă jumătate din conţinutul fiolei pe şervetul lui. Înşurubă la loc dopul şi puse sticluţa în buzunar. Luă paharul în poală. Şterse buza paharului de două ori cu şervetul umed. Puse paharul la loc neobservat.

Acum se simţea mai bine. Se lăsă la loc în scaun, cu mâinile adânc înfipte în buzunare. Era o atitudine neelegantă, dar îi dădu o senzaţie de confort.

— Black, trezeşte-te, dragul meu prieten! Sandford i se adresa, şi se trezi cu o tresărire. Prietenul meu a fost destul de grosolan să comenteze cum îţi stă părul.

— Cum? Black îşi duse mâna la cap.

— Oh, e-n regulă şi e pieptănat – dar de cât timp e alb?

— Alb?

Auzise de asemenea lucruri şi era foarte interesat.

— Alb? Oh, îâî, de ceva vreme.

Nu mai continuă discuţia. Chelnerii umpleau paharele. Îl privi pe Sandford. Ce fericit, ce automulţumit era. Observă micile priviri tandre dintre tată şi fiică. Între cei doi exista o înţelegere perfectă. Păcat că într-un minut sau două, unul va fi mort, iar celălalt distrus. Ea, cea atât de plină de viaţă, cu forme atât de frumoase, atât de proaspătă şi de frumoasă. Întoarse capul şi o privi. Curios, foarte curios, cât de fragilă e viaţa, ca un miligram de fluid incolor să fie suficient să rupă coarda care leagă sufletul de trup.

Chelnerul umplu paharele – mai întâi pe al fetei, apoi pe al lui.

Îl ridică pe al lui cu indiferenţă şi îl bău.

Fata nu se atinse de al ei. Vorbea cu bărbatul din stânga. Black vedea doar obrazul rotund şi un umăr alb.

Aşteptă nerăbdător.

Sandford încercă să-l atragă în conversaţie, dar refuză. Se mulţumea să asculte, spuse. Să asculte, să pândească şi să aştepte. Văzu degetele albe şi subţiri strânse în jurul piciorului paharului, o văzu ridicându-l pe

jumătate, încă privind spre partenerul ei.

Black îşi împinse un pic scaunul într-o parte, în timp ce paharul îi atingea buzele. Bău, nu mult, dar suficient.

Colonelul îşi ţinu răsuflarea. Ea puse paharul la loc, încă vorbind cu bărbatul din stânga ei.

Black număra secundele nesfârşite. Numără şaizeci – o sută, uitând de faptul că Sandford îi vorbea.

Drogul dăduse greş!

— Eşti bolnav, colonele?

Toată lumea se holbă la el.

— Bolnav? repetă răguşit. Nu, nu sunt bolnav – de ce-aş fi bolnav?

— Chelner, deschide o fereastră! O rafală de aer rece îl lovi şi se înfioră.

Părăsi în grabă masa şi ieşi clătinându-se orbeşte din încăpere. E un sfârşit pentru toate.

În coridorul hotelului, se ciocni în grabă de un individ. Era cel pe care-l contactase cu ceva timp înainte.

— Scuzaţi-mă, spuse individul, prinzându-l de braţ. Colonelul Black, dacă nu mă-nşel.

— Cară-te din calea mea. Black scuipă sălbatic cuvintele.

— Sunt sergentul detectiv Kay de la Scotland Yard, şi va trebui să vă arestez.

La primul semn de pericol, colonelul se retrase. Deodată, pumnul lui ţâşni şi-l lovi pe ofiţer sub maxilar. Fu o lovitură cumplită şi detectivul era nepregătit. Se prăbuşi ca un butuc.

Coridorul era pustiu. Lăsându-l pe bărbat pe podea, fugarul se repezi în hol. Nu mai avea pălăria, dar îşi acoperi faţa şi trecu prin mulţime în vestibul şi afară. Făcu semn unui taxi.

— Waterloo, şi-ţi dau o liră dacă prind trenul.

Trecu în viteză pe Ştrand în mai puţin de un minut. Îşi modifică instrucţiunile înainte de a ajunge la gară.

— Am pierdut trenul – lasă-mă în colţ la Eaton Square.

La Eaton Square plăti taximetristului şi îi dădu

drumul. Găsi destul de uşor două maşini care aşteptau.

— Sunt colonelul Black, spuse, şi primul şofer duse mâna la şapcă. Ia-o pe cel mai scurt drum spre Southampton şi lasă-l pe al doilea să ne urmeze.

Maşina nu parcursese prea mult, când Black se răzgândi.

— Mergi mai întâi la „Junior Turf Club” în Pall Mall, spuse.

Sosit la club, îl chemă pe portar.

— Spune-i lui Sir Isaac Tramber să vină imediat, ordonă.

Ikey era în club – o şansă pentru colonel.

— Ia-ţi haina şi pălăria, rosti grăbit Black spre baronetul uşor ameţit.

— Dar…

— Niciun „dar”, pufni sălbatic celălalt. Ia-ţi haina şi pălăria, dacă nu vrei să ajungi din clubul tău la cea mai apropiată secţie de poliţie.

Fără nicio tragere de inimă, Ikey se întoarse în club şi reveni în câteva secunde luptându-se cu paltonul prea mare.

— Ce mama naibii înseamnă toate astea? întrebă iritat; apoi, când lumina unui felinar căzu pe capul descoperit al colonelului, şopti:

— Doamne-Dumnezeule! Ţi-a albit părul! Arăţi exact ca amicul Essley!

CAPITOLUL 17

DREPTATE

— Unde mergem? întrebă pierit Sir Isaac.

— Mergem la Southampton, îi mârâi Black la ureche. O să găsim acolo nişte prieteni. Rânji în întuneric. Apoi, aplecându-se în faţă, dădu instrucţiuni cu voce scăzută şoferului.

Maşina ţâşni înainte şi în câteva minute traversase Hammersmith Broadway şi se grăbea spre Barnes.

De-abia se mai rărise traficul, când o maşină gri, lungă, de curse, tăie periculos spaţiul aglomerat, depăşind cu agilitate extraordinară un număr de vehicule şi,

neţinând seama de comentariile caustice ale şoferilor, se îndreptă în aceeaşi direcţie în care o luase maşina lui Black.

Depăşise Kingston şi se afla pe Sandown, când auzi motorul puternic al maşinii din spate. Se răsuci şi privi, aşteptându-se să găsească a doua maşină, dar o pană de cauciuc blocase rezerva lui Black pe Putney Heath. Black era puţin neliniştit, deşi nu era un lucru neobişnuit ca maşinile să circule pe şoseaua Portsmouth la acea oră din noapte.

Ştia, de asemeni, că nu putea să ţină departe de urmăritor. Auzi sunetul inconfundabil care însoţeşte o maşină se curse în mişcare.

— O să aşteptăm până se mai lărgeşte drumul, spuse, după care o să-l lăsăm să ne depăşească.

Îi transmise şoferului intenţia sa.

Maşina din spate nu arătă nicio intenţie de a depăşi până când Sandown şi Cobham rămaseră în stânga şi luminile începură să apară din Guildford.

Apoi, când drumul se lărgi, la trei kilometri de oraş, maşina, fără vreun efort vizibil, ajunse în dreptul lor după care îi depăşi. Apoi încetini, şi maşina închiriată fu silită să facă acelaşi lucru.

Black urmări manevra cu o presimţire rea. Maşina de curse încetini până când se opri transversal pe drum; se opri într-o poziţie care făcea imposibilă trecerea maşinii lui.

Omul lui Black opri cu o smucitură.

La lumina farurilor, văzură doi bărbaţi ieşind din maşina din faţă şi examinând, chipurile, o roată. Apoi unul dintre ei o luă înapoi, lent şi neglijent, până ajunse în dreptul lui Black şi al însoţitorului său.

— Scuzaţi-mă, rosti străinul, cred că vă cunosc.

Deodată, o lanternă se aprinse pe faţa lui Black. Mai mult, în raza de lumină, se vedea foarte clar butoiaşul nichelat al unui revolver, aţintit direct spre Black

— O să coborâţi, d-le Black – dvs. şi însoţitorul dvs., rosti calm necunoscutul.

În lumina puternică ce-l înconjura, Black nu putea să schiţeze nicio mişcare. Fără un cuvânt, coborî urmat de însoţitorul său.

— Mergeţi, rosti bărbatul cu revolverul.

Cei doi se supuseră. O altă baie de lumină îi întâmpină. Şoferul primei maşini era în picioare, cu o lanternă într-o mână, un revolver în cealaltă. Le făcu un semn scurt să intre în spate. Primul din cei care-i capturaseră se răsuci să-i dea instrucţiuni şoferului maşinii gri, după care intră în incinta în care stăteau şi se aşeză vizavi de ei.

— Puneţi-vă mâinile pe genunchi, ordonă, în timp ce lumina se plimba peste ei.

Black îşi duse mâinile înmănuşate în faţă fără tragere de inimă. Sir Isaac, pe jumătate mort de frică, îi urmă exemplul.

Maşina porni. Paznicul lor, concentrând lumina lanternei pe genunchii lor, continua să-i supravegheze în timp ce tovarăşul său conducea în ritmul unei curse.

Se abătură de pe drumul principal şi o luară pe un drum îngust de ţară pe care Black nu-l ştia şi, timp de zece minute, se răsuciră şi ajunseră în ceea ce părea a fi centrul comitatului. Apoi se opriră.

— Coborâţi, ordonă bărbatul cu lanterna.

Nici Black, nici prietenul său nu rostiseră vreun cuvânt până acum.

— Care e jocul? întrebă Black.

— Coborâţi, comandă celălalt. Cu o înjurătură, bărbatul solid coborî.

Afară îi aşteptau alţi doi.

— Bănuiesc că asta e o farsă a „Celor Patru Justiţiari”, spuse Black cu un surâs batjocoritor.

— Asta o să aflaţi, rosti unul dintre cei care-i aşteptau.

Fură conduşi pe o potecă lungă, accidentată, printr-un câmp, printr-o mică dumbravă, până când în faţa lor în noapte văzură o mică clădire.

Era în întuneric. Lui Black îi dădu impresia unei

capele. Avea puţin timp să-şi dea seama de structură. Auzi respiraţia rapidă a lui Sir Isaac în spatele său, şi declicul unui lacăt. Mâna care-l ţinea de braţ se relaxă.

— Rămâi unde eşti, rosti o voce.

Black aşteptă. În suflet simţea o frică bolnăvicioasă, neştiind ce semnifică toate acestea.

— Păşeşte în faţă, rosti o voce.

Black făcu doi paşi înainte şi, deodată, încăperea spaţioasă în care stătea străluci în lumină. Ridică mâna să-şi protejeze ochii de strălucirea orbitoare.

Ceea ce văzu era remarcabil. Se afla într-o capelă; văzu vitraliile, dar în locul altarului se afla o platformă joasă care se întindea într-un capăt al clădirii.

Platforma era îmbrăcată în negru şi pe ea se aflau trei pupitre. Îi aminteau de un pupitru de judecător, cu excepţia perdelelor care erau purpurii, pupitrele din stejar negru, şi covorul care acoperea podiumul în aceeaşi nuanţă sumbră.

Trei bărbaţi stăteau la pupitre. Purtau măşti şi un ac cu diamant din cravata unuia străluci în lumina imensului candelabru electric care atârna de tavanul boltit. Gonsalez avea o slăbiciune pentru giuvaierari.

Cel de-al patrulea membru al Celor Patru se afla în dreapta prizonierilor.

Cu vitraliile din ferestre, cu acoperişul din grinzi şi cu caracterul solemn al arhitecturii, iluzia capelei luă sfârşit. Pe podea nu mai era niciun alt mobilier; podeaua era pardosită cu plăci de ceramică şi n-avea niciun scaun sau vreo strană.

Black înregistră rapid toate astea. Observă o uşă în spatele celor trei, prin care veneau şi, evident, ieşeau. Nu vedea nicio cale de scăpare decât pe drumul pe care venise.

Silueta centrală dintre cei trei vorbi cu un glas aspru şi sumbru şi neînduplecat.

— Morris Black, rosti solemn, ce ştii de Fanks?

Black ridică din umeri şi privi în jur ca şi cum era conştient că e o întrebare la care e imposibil de răspuns.

— Ce ştii de Jakobs, de Coleman, de o duzină de oameni care ţi-au stat în drum şi au murit? întrebă vocea.

Black rămase tăcut.

Aprecie din ochi situaţia. În spatele lui erau două uşi, şi observă că în lacăt rămăsese cheia. Se afla într-o veche capelă normandă, pe care iniţiativa privată o restaurase cu un anumit scop.

Uşa era modernă şi de genul „bisericos” obişnuit.

— Isaac Tramber, spuse Numărul Unu, ce rol ai jucat tu?

— Nu ştiu, se bâlbâi sir Isaac, sunt la fel de confuz ca şi dvs. Cred că ideea cu bursa neagră e perfect prostească. Acum, uitaţi-vă, mai e ceva ce pot să vă spun, pentru că sunt nerăbdător să ies din afacerea asta cu mâinile curate?

Făcu un pas în faţă şi Black întinse o mână ca să-l oprească, dar fu tras înapoi de bărbatul de lângă el.

— Vino aici, spuse Numărul Unu. Cu genunchii tremurând, Sir Isaac păşi iute pe podeaua bisericii.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, spuse avântat, în timp ce stătea ca un băieţel condamnat în faţa siluetei stăpânilor. Orice informaţie pe care v-aş putea-o da, voi fi fericit s-o fac.

— Stop! urlă Black. Faţa îi era lividă de furie. Stop, rosti răguşit, nu ştii ce faci, Ikey. Ţine-ţi gura şi stai lângă mine şi n-o să ai de suferit.

— Un singur lucru ştiu, continuă Sir Isaac, şi anume că Black a avut o mică ceartă cu Fanks…

De-abia rostise cuvintele, când trei împuşcături răsunară într-o succesiune rapidă. Cei patru nu încercaseră să-l dezarmeze pe Black. Cu iuţeala fulgerului, scosese pistolul său Browning şi-l împuşcase pe trădător.

Într-o secundă era la uşă. O clipă mai târziu, cheia era răsucită şi el dispărut.

— Trage, trage, Manfred, rosti o voce. Dar era prea târziu – Black dispăruse în beznă. În timp ce cei doi se repeziră după el, siluetele le rămaseră expuse în lumina din capelă.

— *Crac*! *Crac*! Un glonţ din nichel sfărâmă

suporturile din piatră ale intrării şi îi acoperi cu praf fin şi aşchii de piatră.

— Stingeţi lumina şi urmăriţi-l! rosti iute Manfred.

Era prea târziu, pentru că Black avea avans, şi spaima şi ura din el îi iuţeau pasul.

Instinctul brut îl conduse peste câmp fără greşeală. Ajunse la drumul îngust, o luă la stânga şi găsi maşina gri de curse aşteptând, nepăzită.

Se repezi la manivelă şi o răsuci. Într-o clipă era pe locul şoferului. Trebuia să rişte – puteau fi şanţuri pe fiecare parte a drumului, dar roti volanul până când aproape se blocă, şi apăsă pe pedală.

Maşina ţâşni înainte, se aplecă pe o parte, îşi reveni, şi o porni pocnind şi scârţâind pe drum.

— Nu e bine, spuse Manfred. Văzu luminile din spate dispărând. Înapoi.

Îşi dăduse jos masca.

Reveniră la capelă. Luminile erau din nou aprinse. Sir Isaac Tramber zăcea mort pe podea. Glontele îl lovise în umărul stâng şi îi trecuse prin inimă.

Dar nu la el priveau. Numărul Unu zăcea nemişcat pe podea, într-o baltă de sânge.

— Examinaţi-i rana, spuse, şi dacă nu e fatală, nu mă demascaţi.

Poiccart şi Gonsalez examinară scurt rana.

— E destul de serioasă.

În această propoziţie scurtă rezumau judecata lor.

— Aşa credeam şi eu, rosti liniştit rănitul. Mai bine mergeţi la Southampton. Probabil că l-a luat pe Fellowe – zâmbi prin mască. Presupun că acum ar trebui să-i spunem Lord Francis Ledborough. E un nepot de-al meu şi un fel de comisar de poliţie. I-am telegrafiat să mă urmărească. Ar trebui să-i luaţi maşina şi să mergeţi împreună. Manfred poate să rămână cu mine. Daţi-mi jos masca.

Gonsalez se aplecă şi scoase uşor masca de mătase. Apoi tresări.

— Lordul Verlond, exclamă surprins, şi Manfred, care ştia, dădu din cap.

* * *

La ora aceea din noapte, traficul era lejer. Era întuneric şi drumul nu era prea larg în anumite locuri, dar pentru un om care nu mai pusese mâna pe volan de câţiva ani, Black, cu capul descoperit, conducea maşina fără teamă de consecinţe. O dată trecu printr-un orăşel cu viteză de curse.

Un poliţist care încercă să-l oprească, de-abia scăpă cu viaţă. Black ajunse din nou la drum deschis fără nicio zgârietură, cu excepţia unei aripi sfărâmate când dăduse peste un felinar într-o curbă strânsă. Trecu prin Winchester cu maximum de viteză – din nou fu o încercare de a-l opri. Două camioane mari fuseseră aduse pe strada principală, dar le văzu din timp şi o luă pe ocolite, şi ieşi din oraş mai mult datorită norocului. Acum ştia că traseul lui e cunoscut de poliţie. Trebuie să-şi schimbe planurile. Recunoscu în sine că avea prea puţine planuri de schimbat; aranjase să părăsească Anglia printr-unul din cele două porturi: Dover sau Southampton.

Sperase să ajungă pe vasul din Le Hâvre fără să atragă atenţia, dar acum nu se mai punea problema. Vasele puteau fi supravegheate, şi nu mai avea cum să se deghizeze.

La doisprezece kilometri sud de Winchester depăşi o altă maşină şi trecu pe lângă ea înainte de a-şi da seama că trebuie să fie ce de-a doua maşină pe care o închiriase. Odată cu asta, constată că anvelopele din faţă se spărseseră.

Apăsă pe frână şi încetini până ce maşina se opri. Ăsta da, noroc! Să dea de bucluc chiar în locul în care eliberarea lui era la un pas!

Sări afară din maşină şi rămase cu braţele întinse în lumina farurilor unei maşini care se apropia.

Maşina opri la câţiva metri de el.

— Duceţi-mă la Southampton, am avut pană, spuse şi şoferul rosti ceva neinteligibil.

Black deschise portiera şi intră. Uşa se închise în spatele lui înainte de a-şi da seama că mai erau şi alţi ocupanţi.

— Cine…? începu.

Apoi îl înşfăcară două mâini, ceva rece şi dur ţăcăni la încheieturi, şi o voce familiară spuse:

— Sunt Lordul Francis Ledborough, comisar de poliţie şi te arestez sub acuzaţia de omor cu premeditare.

— Ledborough? repetă tâmp Black.

— Mă cunoşti mai bine sub numele de sergent Fellowe, spuse vocea.

Black fu spânzurat la puşcăria Pentonville, pe 27 martie, 19… şi Lordul Francis Ledborough, stând lângă patul unchiului său invalid, citea descrierea ciudată dată presei.

— L-aţi cunoscut, sir? întrebă.

Bătrânul conte se întoarse arţăgos.

— Dacă l-am cunoscut? urlă. Bineînţeles că l-am cunoscut; e singurul dintre prietenii mei care a fost spânzurat.

— Unde l-ai întâlnit? insistă un comisar de poliţie sceptic.

— Nu l-am întâlnit niciodată, rosti supărat bătrânul, el m-a întâlnit pe mine.

Şi făcu o mică grimasă, pentru că rana din umăr era încă dureroasă.